

Elçi
Defne Bostancı

ELÇİ

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Hafsa Durmuş

Son Okuma: Alev Sevgi

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025

ISBN: 978-625-6130-90-6

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Defne Bostancı

GİRİŞ

İnsanların, yanlışların ya da kusurların olmadığı bir dünya... Yargının, öfkenin ve acının kendi kurallarıyla var olduğu bir dünya.

İnsanlar öldükten sonra büyük bir enerji ortaya çıkarır. Bu, ruhlarının enerjisidir. Bu enerjiye “kabta” denir. Kabtası güçlü olan insanlar ise asıl gerçekliğe ulaşabilir.

Büyü, sihir ve ölümün karışımı beş büyük güç:

Hava

Su

Toprak

Ateş

Ruh

Elementler, krallıkları başka bir krallığın yarattığı boşluktan doğar ve gelişir. İlk var olan element havaydı. Havadan toprak, topraktan su doğdu ve en son olarak ateş, her şeyi bitirmek için oluştu.

Çünkü eski krallıklar biliyordu; dünyanın sonunu su getirecekti. Su ve ruh...

Ruh Krallığı belirli bir ihtiyaçla var olmuştu. Ölenler, istedikleri elementi seçiyordu. Bunu engellemek için kuruldu ve bu diyara gelen herkes önce bu krallığın üyesi oldu. Bazıları kara büyüyü yönetmeye başladı ve bir süre sonra krallığın adı değişti:

Büyü Krallığı

Karanlık Krallık

Şöhreti giderek kararan ve güçlenen krallık, diğer krallıklarla daha iyi iletişim kurmak için kendisine bir elçi buldu. Fakat elçiy-le birlikte daha da güçlenen krallığa karşı bir önlem alınmasına karar verildi ve Lord'a bir seçenek sunuldu:

Ya karısından, yani sevdiği kadından ya da elçisinden vazgeçmesi istendi.

“Gücün mü, aşkın mı? Kara Lord, düzgün karar ver.”

Lord, sevdiği kadını seçti ve elçisini kendi elleriyle kutsal olarak anılan Yaşam Çukuru'na attı. Fakat içine düşen ölümle birlikte Yaşam Çukuru kendini lanetledi ve artık Ölüm Kuyusu olarak anılacak hale geldi.

Fakat diğer lordlar durmadı. Her elçi seçildiğinde krallık güçlene-kadar beklediler ve yine aynı seçimi sundular. Her lord sev-diği kadını seçti... Biri hariç.

Karanlık Lord

Krallığın adı bir kez daha değişti: Ölüm Krallığı

O, sevdiği kadının zaten elçisi olduğunu söyledi ve bir seçim yap-madı. Ama diğer lordlar buna izin veremezdi. Ünlülerinin alaşağı olduğunu ve kendileriyle dalga geçildiğini biliyorlardı. Bu nede-
le karar verdiler: Elçiyi kaçırdılar ve Lord'un kanatlarını kesmeye karar verdiler. İkisini Ölüm Kuyusu'nun yanına getirdiklerinde dört element birleşti ve maksimum güçlerine ulaşarak onları yen-meye çalıştılar.

Fakat Lord, elçisinin kuyuya atılmasına göz yumamadı. Onu ka-natlarıyla sararak kuyuya atladı.

Bedenleri suya çarptığında bir kehanet doğdu:

Mühürleyin ve kilitleyin, isterseniz yok edin, Ama en-gel olamayacaksınız. Bu ilkti belki ama son olmayacak. Silahlar tükendiğinde ve büyü bittiğinde nefret başa geçecek: Siyahın ve mavinin nefreti...

Kehanet korku salarken tüm lordlar, bunu gizleyeceklerine ruhla-rı üzerine yemin ettiler ve sırlarını sakladılar.

Mavinin gökyüzü, alevlerin en güçlü tonu, okyanusun derinliği, hatta en güzel çiçeklerin yaprağı olabileceğini biliyorlardı. Ama hep dedikleri gibi:

Söylemezsen bilmezler, bilmezlerse yapamazlar...

Fakat bilemedikleri bir şey vardı: Ölüm Krallığı'nın Lordu o ka-dar kolay ölmezdi. Ruhunu saklamayı bilirdi...

“Neden?”

“Sakin ol, İğnis. Ben hallettim.”

“Nasıl?”

“Sadece bir sonrakini bekle ve bedeninden ayrıl. Kanatlarım be-denini, ben ise ruhunu koruyacağım.”

“Seni seviyorum, Lordum.”

“Ben de seni seviyorum, ateş perim.”

KISIM 1

“Geçmiş kendini gün yüzüne çıkardığında ve eski hatalar tekrarlandığında, işte o zaman karanlıktan gelen ışığı izleyin.”

BÖLÜM 1

Ben hiçbir zaman kadere inanan biri olmadım. Nedense hayatımın başından beri belirli olduğunu düşünmek bana hep değersiz hissettirdi.

Anlaşılan başkaları da benim gibi düşünüyor olacak ki benim krallığımda kadere yer yoktur.

Benim yaşadığım yer hep sessizdir. Kimse zorunda kalmadıkça konuşmaz çünkü her kelime huzursuzluk yaratır ve şüphe uyanıdır. Sanki herkes yas tutuyor. Asla anlamadım. Belki de ben biraz aptalım ama biliyorum...

Su Krallığı, yaşayanlar için yas tutuyor ve her bir damlayı onların huzuru için döküyor. Ama asla onlar için savaşmıyor. Aslında ben de tam olarak ne için savaştığımı bilmiyorum. Birileri için savaşıyoruz ama umurumda değil. Sonuç olarak kazanıyoruz.

Aniden yere düşürdüğüm çatal, bütün sessizliği bölerken kendi kendime küfür ettim.

Bu masadan tiksiniyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi diğer çatalı aldım ve yerdeki çatalı almak için yaklaşan hizmetliyi elimle durdurdum.

Hiçbir yaşayan canlıyı bu masanın etrafına yaklaştırmamak gerek. Yoksa aşırı gerginlikten havaya uçabilirler. Babam sinirle kadehini masaya vurdu.

Babam güçlü bir adamdı. Güçlü olmak için her şeyi göze alırdı. Bu yönünü seviyordum, güven veriyordu ama artık yaşlanmıştı. Saçları beyazlamış ve sürekli somurtmaya başlamıştı.

“Sana hizmet etmelerine izin vermelisin, Laura,” dediğinde gülümsedim ve sandalyeden kalkmadan eğilerek çatalı aldım. Kalırken kafamı masaya vurunca annem onaylamaz bir mırıltı çıkardı.

Pekâlâ, kabul etmeliyim, ben de bunu planlamamıştım. Ama fark etmezdi. Aptal bir çatal için kimsenin yorulmasına gerek yoktu...

Doğrudum ve çatalı önümdeki su bardağına batırıp çıkardıktan sonra gülümseyerek:

“Kendi işimi yapabilirim ben.” dedim. Bundan da tiksiniyordum. Eğilmekten bile aciz yaratıklarsak eğer, bir krallığı nasıl yönetecektik ki?

Annemin delici bakışlarını üzerimde hissediyordum. Mavi gözleri ruhumu bile delebilirdi. Neyse ki bu bakışlara o kadar uzun bir süre maruz kalmıştım ki artık alışkanlık olmuştu.

“Efendim, anne?” dedim, gülümsemeye çalışarak.

“Kibarlık, Laura. Bir prensessin. Sen onu da geç, bu krallığın varisisin. Ona göre davran.” Çelik sesi suların dalgalanmasına neden olmuştu.

Sandalyemi sürterek ayağa kalktım. Bu sahte muameleye daha fazla katlanmak istemiyordum.

“Kusura bakmayın, Leydi Hazretleri, ama inanın bana, elimden gelen bu.” dediğimde, abim ağzındaki kırmızı şarabı tüm masaya püskürttü.

Bense ona ters ters bakmakla yetindim. Sarı saçları ve annem gibi mavi gözleri vardı, uzun ve yakışıklıydı. Bunların hepsi bir yana, o bir şövalyeydi ve bu konuda mükemmeldi.

Tek sıkıntı, biraz aptal olması ve ne zaman susması gerektiğini bilmemesiydi.

Annem abime döndüğünde, “Evren!” dedi. Abim, devam etmesine izin vermeden ellerini yukarı kaldırdı ve:

“Pardon.” dedi.

Aradaki boşluktan faydalanarak hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım ve odadan çıktım. Ama babamın ardımdan, “Haplar!” diye bağırdığını duydum ve adımlarımı hızlandırdım. Asla peşimi bırakmayacaktı.

Aslında bugünkü yemeğin tek sebebi buydu: haplarım. Aslında onlara ihtiyacım bile yoktu belki de, ama asla bilemeyeceğim, değil mi?

Adımlarım cam zemini delerken yaydığım kötü enerji, camın altındaki balıkların kaçmasına neden oluyordu.

Kumral saçları ve öfkeli yüzüyle Sisili önümde belirdiğinde, kısa bir anlığına korkudan öleceğimi hissettim.

Sisili, babamın benim için tuttuğu cadıydı. Toprak Krallığı ile yapılan bir savaşta esir alınmıştı. Ama nasıl olduysa babam onu krallığa almaya karar vermişti. Kumral saçları ve mükemmel derecede uyumlu açık kahve gözleri vardı.

Sisili, parmaklarını gözüme sokmaya çalışınca geri çekildim.

“İyi, uyanıkmışsın.” dediğinde, öfkesi sesini de ele geçirmişti. Cadıların öfkelenmesi çok korkutucuydu.

Sisili’yi sadece bir kez öfkeli görmüştüm. Onda da savaş alanında-ki tüm şövalyelerin boynuna görünmeyen bir bıçak saplamış ve ona “lanetli, alçak ve yaratık” diyenleri parçalara ayırmıştı.

“Ne oldu?”

“Eğer o gerzek odandan çıkmazsa onu boğacağım ve kanını karanfılleri sulamak için kullanacağım.” dediğinde, kimden bahsettiğini anladım.

Kevın

Ateş Krallığı’nın varisi ve benim çocukluk arkadaşım. Aslında kendimi yakın hissettiğim tek arkadaşım.

“Ben hallederim.” dedim ve koşarak merdivenlerden çıktım. Sisili arımdan bir şeyler söyledi ama tam olarak anlamadım.

Kevın’ı seviyordum. Aslında o her zaman benimleydi. Artık nasıl tanıştığımızdan bile emin değildim.

Hep vardı, hep olacak.

Sonunda odanın kapısına geldiğimde, kapıyı hızlıca iterek açtım. Gümüş işlemeli kapı, ellerimin altında tüyden farksızdı. Odamın zemini, tüm saray gibi suyla kaplıydı. Açıkçası, bu hoşuma gidiyordu.

Odam mavi ve tonlarıyla kaplanmıştı ve Kevın, kan kırmızısı pelerini, koyu kızıl saçlarıyla camın önünde dışarıya bakıyordu. Geldiğimi fark edince bana döndü.

“Günaydın, prenses.” dediğinde, tepki vermeden yatağa doğru yürüdüm.

“Günaydın.” dedim, kendimi yatağa atarken. Pamuk, tüm vücudumu uyuşturdu.

Kevın’ın adım attığını duydum ve aniden yüzünü kaplayarak yere doğru düşen koyu kızıl saçlarıyla tepemde belirdi.

Ne istediğini biliyordum. Ofladım, o ise yanıma oturdu ve eliyle ensesini kaşdı. Gergin olduğunda hep bunu yapıyordu.

“Bak...” dediğinde elimi kaldırdım ve,

“Ver şunu, yoksa susmayacaksın,” dedim.

Haplarım.

Kevın ellerini hızlıca oynatarak çekmecemden ilaç kutusunun çıkmasını sağladı. Olay buydu işte. Varis seçilen kişiye yeteneği dışında bir güç verilirdi. Kevın’ınki telekineziydi, benimkiyse beni haplara bağlıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum. Ben yedi yaşındayken yemek masasında aniden belirdi ve herkes o kadar dehşete kapandı ki bunu durdurmaları gerektiğine karar verdiler.

Çözümü ise beni haplara bağlamakta buldular.

Ama neden olursa olsun, içim acıyordu. İçimde herkesi; tüm kralları, halkı, hatta insanları bile korkutan bir güç vardı ama ben onu sürekli saklıyordum, zincire vuruyordum.

Derin bir nefes verdiğimde Kevın, elindeki hapları yumruk yaptı ve aynı zamanda havada asılı duran kutu yere düştü.

Kevın cansız cisimleri hareket ettirebiliyordu ama hâlâ bu konuda ustalaşamamıştı.

Tabii, benim konuşmam saçma. Benim gücüm bile ortalarda yok.

Avucumu açıp ona uzattığımda, bana bakarken yüzündeki o tuhaf bakış vardı. Yapmak istemiyordu ama kendini zorunda hissediyordu.

Bir şeyler biliyordu ama kendi için değil, benim için korkuyordu.

Derin bir nefes verdi ve elindeki ilaçları duvara fırlattı. Öfkeyle ellerini saçlarına geçirirken ben de kendimi sırtüstü yatağa bıraktım.

Sıkılmıştım artık. Çocukluğumdan beri aynı şeyi yaşamak beni yoruyordu. Hapları güneş batmadan almam gerekiyordu, aslında daha iki saat kadar vardı ama babam ve annem işlerini garantiye alma konusunda ısrarcıydı.

Kevın'ın tepemde dikilmesi bir kez daha tavanla olan bakışmamı bozunca gözlerimi ona çevirdim.

“Ağaç eve gitmek ister misin?”

Gülümsedim. Ağaç ev, ilk tanıştığımız yerd. Nehrin kenarındaki bir ağaca babam benim için yapmıştı ama sonra Kevın ile tanıştım ve artık sürekli oraya gitmeye, oyunlar oynamaya başladık.

Aslında ilk başta ikimiz de birbirimizin kim olduğunu bilmiyorduk. Kevın suya düşünce onu kurtarmıştım, ancak o şekilde kim olduğumuzu söyleme cesaretine eriştik. Ne o benim su krallığından olduğumu umursadı ne de ben onun ateş krallığından olmasına dikkat ettim.

O nehrin yanında biz sadece Kevın ve Laura'ydık. Açıkçası bu hâlâ beni inanılmaz bir mutlulukla dolduruyor.

“Bir şey olursa diye yanıma hap da alacağım,” dediğinde, temkinli davranmasını tuhaf karşılamadan başımla onayladım ve gelgite doğru yürüdüm.

Kral ve kraliçe dışında ışınlanmak için gelgitleri kullanman gerektirdi ve benim odamda da bir tane vardı. Aslında kullanımı çok basitti. İçinden geçiyorsun ve ordasın. Genelde her sokakta bir tane olurdu ya da meydanlarda.

Kevın bileklerimden tuttu ve beni neredeyse sürükleyerek gelgitten geçirdi.

Kendimizi nehrin yanında bulduğumuzda derin bir nefes verdim ve koşarak kendimi çimenlere attım. Burayı gerçekten çok seviyorum.

Dalgaların sesi rüzgâr gibi yavaşça kulağımı doldururken Kevın yanıma uzandı ve ellerini kafasının altında birleştirdi. Göz ucuyla bana baktığında gülümsedim. O ise sadece gözlerini kapattı.

Tüm gün çok yorulmuştum ve burası huzur vericiydi. Gözlerimin kapanmamalarını istemek haksızlık olurdu. Kevın'ın beni uyardıracağını düşünerek gözlerimi kapattım ve çimenlerin üstüne yattım, dalgaların ise kulağıma dolarak şarkılarını söylemelerine izin verdim.

“Uyan, Laura! Lanet olsun! Uyan! Hay ben böyle işin—”

“Ne oluyor?”

Uyandırılmaktan tiksindiririm ve Kevın bunu bilir. Önemli bir şey olmalı, önemli bir şey olmak zorunda.

Kevın etrafta koşuşturup dururken,

“Yukarı bak,” dedi ve o an olduğum yerde öylece kaldım.

Taş kesilmiştim. Ölüyordum galiba ve görebildiğim tek şey, güneşin ufak sarı kafasının dağın üzerindeki batışıydı.

Sıçtım.

Hızlıca doğruldum ve,

“Haplar!” diye bağırdım.

Kevın çimenleri aramaya devam ederken,

“Gitmişler,” dedi.

“Nasıl?”

“Bilmiyorum, uyuyordum ben de.”

“Neredeydi?”

“Cebimde.”

“O zaman nasıl oldu da gitti? Biz tek—”

Başıma saplanan ani acı yüzünden dizlerimin üzerine çöktüm. Beynim sanki beni yok etmek ister gibi bir sancıyla boğuşuyordu.

Kafamı ellerimin arasına alırken gözlerimi sımsıkı yumdum.

Ayaklarımın yerden kesildiğini fark etmemle tüm bedenimin suya çarpması bir oldu.

Gözlerimi ve ağzımı açarak suyun tüm bedenimi sarmasına ve acıyı bitirmesine izin verdim ve bir zaman sonra ağzımdan ya da burnumdan hava çıkmayı bıraktı. Acı yavaşça söndü ve bu sırada yosunların arasında öylece duran beyaz kutuyu gördüm.

Ve yüzmeye başladım.

Şişenin ayaklanmadığını farz etmem gerek gibi geliyor.

Ellerimle şişeyi o kadar sıkı tutuyordum ki parçalara ayrılmasını beklerdim.

Kafamı sudan çıkardığım ve organlarım oksijenle dolduğu anda beynim yine acıyla yankılandı.

Kevın hızlıca elimdeki şişeyi aldı ve haplardan birini ağzıma atarken beni tekrar suya batırdı.

Boğazımı delip geçen hap, sanki oraya ait olmadığını biliyor gibiydi.

Sonunda kafamı hızla sudan çıkardığımda acı bitmişti, haplar beni kurtarmıştı.

Kevın hızlıca elimi yakalayarak beni yukarı çekti ve ben sırlıklam bir şekilde yüzeye çıktım. Siyah saçlarım boynuma yapışmış, tüm elbiselerim ıslanmıştı.

Kevın büyük bir hızla beni kendisine çekti ve,

“Üzgünüm,” dedi.

Onun suçu değildi, kimsenin suçu değildi. Benim bile.

Bunu ben seçmemiştim. O yüzden sıkıca Kevın’a sarılırken onun kıyafetlerini de ıslattım.

BÖLÜM 2

Tam dört gün geçmişti ve hiçbir şey olmamıştı. Her şey aynıydı, gördüğüm tuhaf rüya dışında.

Bir adam vardı, kül siyahı bir tahtta otururken yanında bir kadın duruyordu. Onun da kül siyahı elbiseleri vardı ve mutluymuştu. Ama sonra bir şey oluyor ve ikisi birden bir yere atılıyordu, kuyu gibi ama çok derin değil.

Düşerken hissettikleri korkuyu, yanındaki adama tutunuşunu—hepsini hissedebiliyorum. Ve her seferinde kan ter içinde uyanıyorum. Hatırlamaya çalışsam da asla yüzlerini hatırlayamıyorum.

Her şey benim hayal ürünüm olabilir belki, ama o kadar gerçekçi ki bunları hayal etmem imkânsız gibi geliyor.

Sisili, ilacı geç içtiğimi saraya girer girmez anladı ve bizi bir ton azarladı.

Ardından bana değişik bir şeyler içirdi ve uyumamı söyledi. Bana ne kadar kızgın olursa olsun sürekli bana yardımcı oluyordu. Onu seviyordum. Aynı yaşta olmamıza rağmen o, benim ablam olma görevini şikâyet etmeden üstleniyordu.

Etrafta büyük bir koşuşturmaca vardı çünkü kısa süre sonra taç giyme törenleri yapılacaktı.

Benim üzerimde ise tuhaf bir gerginlik vardı. Aslında çok umursamazdım ama nedense bu çok önemliymiş gibi hissettiriyor ve beni korkutuyordu.

Balkonda korkuluklara yaslanmış, bahçeye bakıyordum. Sarayın etrafı, dışarıdan gelebilecek herhangi bir saldırıya karşı mühürlüydü. Ama buradan bakıldığında mavi çiçeklerle kaplı sarmaşıklarla dolu, mükemmel bir duvar görünüyordu.

Bahçede büyük bir defne ağacı vardı. Annem bu ağacı çok seviyordu çünkü bu ağacın ona gençliğini hatırlattığını söylüyordu. Yakın bir arkadaşının anısına diktiğini söylemişti.

Annemin de bir zamanlar genç olabileceği gerçeği bende tuhaf bir his uyandırıyor. Sonuç olarak o, her zaman sert ve otoriterdi.

Bazen babamla nasıl evlendiklerini düşünüyordum. İkisi de eskiden soylu ailelerden geliyorlardı. Asıl krallık ailesinden olan babamdı. Asla nasıl tanıştıklarından bahsetmiyorlardı. Hatta bir keresinde annemin babama “lord” dediğini duyduğuma eminim.

Gözüm bahçedeki fiskiyeye takıldığında durdum. Berrak su, yukarı yükselen bir nilüfer çiçeğinin yaprakları arasından dökülüyordu. Havuzun içinde ise dört balık vardı. Dört krallığın ortaklığını simgeliyordu... yani galiba.

Arkamdan bir öksürme sesi duyunca döndüm. Sırtını duvara yaslamış duran abimi görünce gülümsedim. O da bana gülümseyerek yanıma yürümeye başladı.

Sarı saçlarını arkaya taramış ve üzerine koyu mavi bir pelerin takmıştı. Benimle balkondan bakmaya başladı.

O, her zaman karmaşık biri olmuştu. Benden beş yaş büyüktü. Ben farkında olmadan neler yaşadı bilmiyorum ama o, sanki

kendini hep gülmek, şaka yapmak zorunda hissediyor gibiydi. İki farklı kişilikle dolaşıyordu: biri benim sevecen ve şakacı abim, diğeri ise soğuk ve duygusuz *saray suikastçısı*.

Saray suikastçısı diğer şövalyeler tarafından ona verilen bir lakap-tı ve bence tam olarak ona uyuyordu.

Aslında bu lakabı bilerek almamıştı. Ben on yaşındaydım ve abim de yedi yıldır tahta kılıçla eğitim alıyordu. Bildiğim kadarıyla babamın uzun zamandır yakalayamadığı bir casusu bulmuş ve onu öldürmüştü. Sadece on beş yaşında olmasına rağmen o kadar kişinin yapamadığını yapınca ister istemez bu lakabı almıştı.

“Varis sensin,” dediğinde kafamla onayladım. Abim, varisin ben olmamı istemişti. Tek istediği ordulardı ve ben tacı takar takmaz o da rozetini takacaktı.

“Pişman mısın?”

“Ben mi? Asla, kardeşim. Farkında olmasan da sen yönetmek için yaratıldın, ben ise ölmek için,” dediğinde hızlıca ona dönüp yumruğumu yüzüne savurdum ama o elimi elinin içine aldı ve beni çevirerek karnımı korkuluklara yasladı. Onu asla yenemiyordum.

“Seni yenemem için bilerek bana az şey öğretiyorsun, değil mi?” dediğimde kahkaha attı ve beni kendine çevirerek sımsıkı sarıldı. Başım göğsüne gömülüyken derin bir nefes aldım ve:

“Ölme, tamam mı?”

“Tamam.”

“Söz ver.”

“Söz, kardeşim. Sen yerime geçebilecek duruma gelene kadar ölmeyeceğim. Sonrasına bakarız,” dediğinde burnumu çekerek:

“Düzgün söz bile veremiyorsun,” dedim. O ise gülümsedi.

Orduların başına geçmesi, artık her savaşta en önde, açık hedef olacağı anlamına geliyordu ve benim yapabileceğim tek şey, kralığı hiçbir savaşa sokmayarak abimi korumaktı.

Bir süre abimle balkonda durmuş ve konuşmuştuk. Abimle konuşmak zordu. Ne zaman ciddi bir konuya gelsek kaçıyor, konuyu değiştiriyordu.

Sonunda içeri geçtiğimizde koridorda Sisili ile karşılaşmıştık. İlk başta neden dışarıda olduğumuzu sormak ister gibi bir hali vardı ama bir şey demedi.

Sadece bize baktı ve yanımızdan geçip uzun koridorda kayboldu. Arkasından bakıyordum. Bu kadar sessiz biri değildi.

“Onun nesi var?” dediğimde abim iç çekti ve:

“Galiba bu sefer onu gerçekten kızdırmayı başardım,” dedi.

Ona döndüm. “Onu kızdırmak çok olay, abi. Ama belli ki sen onu kızdırmamışsın, üzmüşsün.”

Yürümeye devam ettim ama yanımda abimin olmadığını fark edince durdum. Sırtı bana dönüktü, Sisili’nin gittiği yere bakıyordu.

“Ne oldu?”

“Gönlünü almalıyım. Sen de çok geç kalma.”

Omuz silktim. “Bakarız.”

Dediğini yaptım. O gittikten sonra odama gittim ama düşünmeden edemiyordum: *Sisili’yi bu kadar üzmemek için ne yapmıştı?*

BÖLÜM 3

Zamanı gelmişti. Üzerimde açık mavi, atlara doğru genişleyen bir elbise vardı ama ne olur ne olmaz diye yanıma bir pantolon almıştım.

At arabasında gittiğimiz için sürekli sallanıyordum.

Bugün prova vardı. Diğer varislerle tanışıp onlarla iletişim kuracaktık.

Bir nevi kaynaşma vakti gibiydi. Benim için güzel olmuştu çünkü diğer varisleri sadece balolarda görmüştüm, onlarla pek konuşmamıştım da. O yüzden iyi temeller kurmak zorundaydım.

Hâlâ çok gergindim. Onlarla konuşacak olmak bile tüylerimi ürpertiyordu. Onlarla tanışacak kadar iyi olup olmadığımı bilmiyordum. Sonuç olarak, hepsinin güçleri ve yetenekleri vardı. Bense... bendim işte.

“Bu kadar gerilme.”

Sisili yanımda oturuyordu ve o kadar sessizdi ki neredeyse varlığını unutacaktım. O günden sonra yine eski hâline dönmüştü ama bazen dalıp gidiyordu. Abim de hâlâ onun peşinde gezip duruyordu.

“Bu arada, seni bırakıp şarap içmeye gitsem sorun olur mu?”

Abimin sorusuyla birlikte Sisili ile aynı anda ona döndük. Karşımızda, sakince elmasını ısırırken bu soruyu sormuştu sanki beni kurtlar sofrasına atmıyormuş gibi.

Ağzım istemsizce açılırken Sisili derin bir nefes verdi.

“Gerçekten utanmıyor musun?” dedi.

Abim anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı. “Neyden?”

Sisili ellerini yumruk yaparak, “Şu an seni parçalara ayırmıyorsam o da Laura için,” dedi.

Abim cık cıkladı. Aynı zamanda öne eğilerek, “Hayır cadı, beni parçalara ayıramıyorsun çünkü yapamayacağımı biliyorsun,” dedi.

Sisili’nin yüzünden geçen öfkeyi gördüm ama sesimi çıkarmadım.

Araba durduğunda yavaşça aşağı indim, sersemlemiştim. Abim de indikten sonra elini Sisili’ye uzattı ama Sisili, elini vermek yerine ona ters ters bakarak aşağı atladı.

Abim öne eğilip güldüğünde ben de sırtıttım.

Didişmelerini seviyordum, beni eğlendiriyordu.

Kapıya doğru yürümeye başladım ama abim, “Sisili, sen benimle geliyorsun,” dediğinde durdum.

İçeri Sisili olmadan mı girecektim? Peki, Sisili bunu kabul edecek miydi?

Sisili’yle göz göze geldiğimizde gülümsedi. Sonra arkasını dönerek abime doğru yürüdü. Karşılık vermedi ya da hiçbir şey yapmadı. Abimse bana göz kırptıktan sonra Sisili’ye döndü.

Bense önümdeki koca şatoya bakarken korkmamaya çalışıyordum ki bu çok zordu.

Kevın'ın önümde belirmesiyle korkudan sıçradım. Şu sıralar çok fazla insan aniden gözümün önünde belirliyordu.

“İçeri girelim, prenses,” dediğinde başımla onayladım ve koluna girerek taş yoldan beni en çok geren yere doğru yürümeye başladım.

Kevın'a baktığımda üzerinde sadece beyaz bir gömlek ve siyah pantolon vardı.

Pelerin olarak ise düz, kan kırmızısı bir pelerin takmıştı. Onun aksine benim pelerinimde su dalgalarını temsil eden çizgiler vardı. Elim, pelerinimin çengeline gitti. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum.

Sakin olmak zorundaydım. Abim için... Krallığıma bir gelecek sağlayabilmek için elimden geleni yapmak zorundaydım.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Olabilecek iyi şeyleri düşündüm. Kevın'ın yanımdaki varlığını düşündüm. İyi şeyler olacaktı. Hep olurdu.

BÖLÜM 4

İçerisi kocaman ve mükemmeldi. Mavi, kırmızı, kahverengi ve sarı... Hepsi vardı.

Saray sanki var oluştan beri buradaymış gibiydi, anıları taşıyor ve kendine saklıyordu. Odalar ya da mutfak gibi yerler yoktu. Kapıdan sonra sadece uzun bir koridor ve ardından balo salonu geliyordu.

Sarayın içi kadar bahçesi de mükemmeldi. Üzerindeki sihir sayesinde saray kendini yenileyebiliyor, temizleyebiliyordu ki bu, çok gösterişli olmasını sağlıyordu.

Her tür çiçek ve ağaçla kaplı bahçede huzursuzluk verici tek bir şey bile yoktu. Tek kelimeyle mükemmel görünüyordu.

Salona doğru yürürken Kevın bana ablası ile yaşadığı ufak bir tartışmayı anlatıyordu ama etrafı incelemekten onu dinleyememişim bile.

Salona girdiğimizde tüm gerginliğim uçmuştu. Gözüm önce öylesine dizilmiş masalarda gezindi. Sarayın kendi büyüü olduğundan etrafta hiç hizmetçi yoktu, sadece yavaş yavaş çalan bir müzik vardı.

Duvar ise mükemmel şekilde işlenmişti. Birçok çiçek deseni zeminde çatıya kadar uzuyor ve bir avizedeki çiçekler olarak asılı duruyordu.

Karşıda duran Diana ve Kris'i gördüm. Hava ve toprak varisi... Onları önceden de görmüştüm.

Diana'nın bembeyaz saçları ve beyaz bir teni vardı. Üzerindeki beyaz korse ile sabitlenmiş elbisesiyle gün ışığına benziyordu. Kris'in ise koyu kestane saçları ve gri gözleri vardı. Üzerindeki takım koyu tonlardaydı fakat pelerini tuhaf derecede karanlık bir hava yayıyordu, sanki bir lanetmiş gibi duruyordu.

Kendi iç sesimle korkudan titredim. Kevin da fark etmiş olmalı ki,

“Ne oldu?” dedi yürümeye devam ederken.

“Bilmiyorum.” dedim.

“Galiba düşünmediğim bir şeyi düşündüm.” Mırıldanarak söylediğim için duymamış olmalı ki tepki vermedi.

Diana bizi fark edince gülümseyerek bize doğru koştu. Kris'in ise anlattığı şey her neyse, ağzı açık bir şekilde öylece boşluğa bakarak kaldı.

Diana bana sıkıca sarılırken Kevin'ın kolundan çıktım ve elimle sırtına iki kere vurdum. Çok sıcaktı, hem gerçekten hem de mecazen.

Kris de bize doğru yürümeye başladı ve eliyle Kevin'a ufak bir selamlama yaptı. Kevin ise aynısını ona yaptı. Yüksek ihtimalle onlar da çok yakın değildi, çünkü benim tanıdığım Kevin abim gibiydi, sürekli boş yapardı.

Kris bana döndü ve, “Laura.” dedi.

Gülümseyerek, “Evet?” dedim.

“Memnun oldum.”

Karşılık vermek için ağzımı açmışım ama Diana, “Hançer buldum!” diye bağırınca herkes ona döndü. Kemerime koyduğum, su krallığına özel, suyu dahi kesebilen bir hançerdi bu. Gülümseyerek hançeri elinden aldım. Ne ara almıştı, bunu hissetmemiştim bile.

“Bunları taşımanıza izin veriyorlar mı?” dediğinde kafamı yana yatırdım.

“Sizde vermiyorlar mı?” dedim.

“Hava krallığında mı? Asla. Erkeklerle belki ama kadınlara asla.” dediğinde, hava krallığının nasıl bir yer olduğunu hatırladım. Hava krallığında kadınlar sadece öğrenir ve bilgin olabilirlerdi. Kendilerini savunmaları dahi yasaktı.

İğrenç bir yerdi. Aslında Diana varis olamazdı ama annesi, babasını tehdit ederek aptal kardeşi yerine onu varis yapmıştı. Diana, anlatılana göre, hava krallığının en bilgelerindendi.

“Benim sizin gibi güçlerim yok, o yüzden.” dediğimde Kris gözlemini bana dikti, bozuntuya vermeden,

“Sahiden sizde neler var?” dedim. Aslında bu soruyu daha resmi bir şekilde sormam gerekiyordu ama istemiyordum. Bu sadece beni daha çok rahatsız hissettirdi ama merak da ediyordum. Onlara verilen ama bana çok görülen bu hediye neydi?

Diana gülümsedi, ellerini birbiri etrafında doladı ve pembe bir lale yaptı. Sonra ellerini birbirinden uzaklaştırdı ve lale yavaşça soldu. Ardından ellerini birbirine çarptı ve avucunu açtığı anda pembe bir kelebek vardı. Kelebek uçmaya başladı ve Diana ellerini çırptığı anda tekrar pembe bir lale olarak yere düştü.

Ağzım açık kalmıştı. “Vay be.” dedim. Az önce havayı şekillendirmişti.

Diana ise omuz silkti. “İstersen sana bir lale bahçesi yapabilirim.” dediğinde gülümsedim.

“Yapmalısın.” Çiçekleri severdim ama laledense gülü tercih ederdim.

Kris’e döndüm, o ise sorumu anlamış gibi iki kere öksürdü ve ardından etrafımızı bir çember sardı. Çemberin içerisinde ise farklı alanlar belirmeye başladı.

Bunlar farklı yerlerde, farklı zamanlarda ve hepsi birinin gözünden görünüyordu. Fakat ardından fark ettim, birinin değil, bir hayvanın gözünden görünüyordu.

İnanılmazdı.

Etrafıma bakındım ve tepeden uçan bir kuşun görüntüsüne odaklandım. Ormanın üzerinde uçuyor ve aniden yükselip alçalıyordu.

Yüksek ihtimalle bir kartaldı çünkü çok az da olsa sesini duyuyormuş gibi hissediyordum.

Yerin sallandığını hissettim ve bunun kesinlikle portaldan kaynaklı olmadığını anladım.

Kris portalı bozdu ve hepimiz aynı anda kapıya döndük. İçeri elinde kılıçları olan bir adam girdi. Kısa ve sakallı bir adamdı, ür-kütücü görünüyordu. Göz göze geldik ve ruhumun derinliklerine baktığını hissettim. Ardından o kadar yüksek bir sesle,

“Elçiyi alın!” diye bağırdı ki ardından olduğu yere yığılması ve küle dönmesi birkaç saniye sürmüştü.

Sadece birkaç saniye geçmişti ve biz şoku atlatamadan salon bir sürü maskeli adam ile doldu. Yüzlerinde kömürle çizilmiş gibi duran şekiller vardı.

Panik beynimde çınılıyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum ama kafamın içinde bir ses yankılanmaya başladı.

Tut onları.

Tuhaf ses, gıdıklayıcı bir şeyler hissetmeme neden oldu.

Tut onları.

Kimleri?

Çember yap.

Çember.

Hızlıca Kevın’ın elini tuttum. O çoktan kılıcını çıkarmış, Diana’nın önüne geçmişti. Bana baktı ve konuşmasına izin vermeden, “Çember yapın!” diye bağırdım. O ise hızlıca kılıcı fırlatarak Diana’nın elini tuttu. Ben Kris’in elini tuttum, o ise Diana’nın. Ardından istemsizce gözlerimi kapattım ve mırıldanmaya başladım.

Ağzım isteğim dışında hareket ediyor ve bir şeyler söylüyordu. Çok tanıdık geliyordu ama ne olduğu ile ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Kan kokusunun etrafı sardığını hissettim. Bu kokuyu bilirdim. Bedenim bana ihanet ediyor gibiydi. Sesim yükseldi ama söylediklerim anlaşılmayan bir dildeydi.

Sonunda sarsıntı durdu ve gözlerimi açtım. Herkes korkuyla bana bakıyordu. Ardından yere düşme hissi beni sardı ve Diana’nın çığlığını duydum.

Şimdi bir ormandaydık.

Yüksek ihtimalle Hava Krallığı ile Ateş Krallığı sınırlarında bir yerlerdeydik ama tam olarak emin değildim. Etraftaki ağaçlar her zamankinden daha karamsar görünüyordu.

Kevın hızlıca bana sarıldı ve bir şeyler söyledi ama sesi çok buğuluydu, anlamıyordum. Midem bulanıyordu.

Aniden Diana'nın bir şeyler dediğini duydum. Ellerimi kulaklarımın altına götürdüm ve bastırdım. Başım ağrıyordu, çatlayacak gibi hissediyordum.

Ona döndüğümde etrafında bir hava akımı yaratıyordu.

Kris düştüğü yerden doğruldu ve anlayamadığım bir şeyler söyledi. Bir eliyle kafasını tutuyordu.

Onları duyamamış olmak beni sinirlendiriyordu. Öfkeleniyordum. Midem bulanıyordu ve nefes alamıyordum.

“Ben...” dedim ama devamını getiremedim.

Ben ne yapmıştım? Ne oluyordu? Başım neden bu kadar ağrıyordu?

Bir şey değil.

Sen.

Ben yapmamıştım. O yapmıştı.

Gitme vakti, elçi.

Ses kafamda yankılandı. Özellikle de son kelime: elçi. Adam da elçi ile ilgili bir şeyler demişti.

Kan kokusu tekrar burnuma doldu ve geri çekildiğimi hissettim. Kevın'ın elini nasıl bıraktığımı bile hatırlamıyordum. Koku beni

ele geçirirken bedenim sanki bu yıllardır beklediği bir şeymiş gibi onu kabul ediyordu.

Bunu anlatabileceğim tek bir duygu vardı.

Korku.

Ve mide bulantısı ile birlikte gelen o tanıdık his:

Öfke.

Öfkeli hissediyorum.

BÖLÜM 5

Bedenimi saran pamuk beni rahatlatıyordu ve bu da gözlerimi açmamı zorlaştırıyordu.

Ellerimi kaldırdım ve başımı tutarak yüksek sesle inledim. Başım dönüyordu ve aniden anılar zihnime dolmaya başladı. Hızlıca doğruldum ve ancak o zaman, gri tonunun ele geçirdiği bir odada, kesinlikle bana ait olmayan kıyafetlerle yine kesinlikle benim olmayan bir yatakta yatmakta olduğumu fark ettim.

Uzun zamandır sakladığım bir duygu beni ele geçirdi: öfkeliydim, suya ihtiyacım vardı, sıvıya.

Ayağa kalk, uyuşuk.

Bu ses artık beynimi dağıtmaya başlamıştı. Kimin sesiydi bu? Yani, benim değil, ondan eminim.

Derin bir nefes aldım ve yataktan çıktım. Çıplak ayaklarım mermer zemine değince, vücudumdan ani bir ürperti geçti.

Aniden odadaki küçük pencere gözüme çarptı ve hızlıca yanına gittim ama pencere çok yüksekteydi. Üstüne çıkabileceğim bir şey aradım, ama odada sadece yatak ve yatağın yanında bir sandalye vardı.

İş görür diye düşünerek sandalyenin yanına gittim.

Sandalyeyi sürüklemeye başladım ama ayaklarının çıkardığı ses çok rahatsız ediciydi. En sonunda duvarın dibine geldiğinde kulaklarımdaki uğultu gittiği için sııttım.

Hızla üstüne çıktım ve dışarı baktım ama hâlâ tam olarak yetemiyordum. Sandalyenin üzerinde dönerken bir bardak su bile işime yarardı.

Sonunda yataktaki yastıkları kullanarak sandalyenin boyunu yükselttim. Çocukken mutfaktan gizlice bir şeyler almadan abimle hep bu yöntemi kullanırdık. Sonunda dışarı baktığımda derin bir nefes verdim.

Burası... burası galiba biliyorum burayı ama sanki...

Sonsuzluk burası.

Vay be, demek sonsuzluk ha. Ama hâlâ nerede olduğumu bilmiyordum tam, sandalyeden aşağı atlamak için arkamı döndüm.

Su istiyordum, bundan tiksinneme rağmen yere tükürdüm, o da sıvıydı, işe yaramalıydı.

Daha çok tükürdüm. Geriliyordum, ağladığımı fark ettiğimde kahkaha attım. Uzun zamandır ağlamamıştım ve daha önce ağlamanın hiçbir zaman işime yarayacağını düşünmemiştim.

Sonunda hepsini birleştirdiğimde bir bardak kadar su elde etmiştim. Suyu hızlıca cama çarptım ama cama hiçbir şey olmadı, bir kere daha vurdum.

Ardından ne yaptığımı bilmiyorum ama suyun etrafında dolanan siyah dumanla cam paramparça oldu.

Gülümsedim, elimde su olduğu sürece her şeyi yapabiliyordum. Su zeminde ufacak bir çizgi halini aldı ve beni yukarı taşıırken, kesik-

leri umursamadan elimi cama bastırarak kendimi yukarı çektim. Kendimi yere attığımda artık korkmuyordum. Diz kapaklarımın üzerine düştüğümde canım acıdı ama umursamadım ve koşmaya başladım. En ıssız görünen yere doğru koştum.

Yaklaşık yarım saattir koşuyordum. Bir ormana girmiştim ve sonsuza kadar düşebilecek olmama rağmen koşuyordum.

Nerede olduğumu ya da buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum.

Asıl üstümdekiler kimindi?

Hançerim bile yoktu.

Birdenbire durdum ve aşağıdaki çukura baktım. Kayalıklar ve papatyaların karışımıydı.

Ürkütücü ve korkutucu, yanımda süzülen suya baktıktan sonra kendimi sırt üstü yere bıraktım.

Korkuyu hissediyordum ama damarlarımda gezmesi, benim tercihimmiş gibi hissettiriyordu.

Ayaklarım yere değdiğinde gözlerimi açtım ve ezdiğim papatyalara baktım.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım ve koşmaya başladım, ilerideki ağaçlara doğru koştum. Kral ya da kraliçe olmadığımdan kendimi gelgitleyemiyordum ve açıkçası burada bir gelgit var gibi gözükmüyordu.

Ayaklarım çıplaktı ama acıyı hissedemiyordum.

Delirmiş gibiyim, uzuvlarım yok gibiydi, sanki uçuyordum ama yere zincirlenmişim gibi hissediyordum.

Daha fazla dayanamadım ve olduğum yere oturdum. Kendimden geçmiş gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapattım ve sadece nefes aldım. Yeterince kaçmışım, oturmam gerekiyordu, dinlenmem. Ayaklarım ağrımişti ve bileğim burkulmuştu.

Birçok kez.

Bedenimde yumuşak çarşafı hissettiğimde hızlıca kafamı kaldırdım fakat bu sefer doğrulamadım çünkü ellerimi tutan bir şeyler vardı. Kafamı kaldırıp baktığımda demirden zincirlerle bağlanmışım.

Ayaklarımı sallamaya başladım ama onlar da zincirliydi.

Çılgılık attım, atabileceğim en yüksek şekilde.

Ben daha az önce ormanda değil miydim? Ne ara buraya gelmiştim?

Panik damarlarımda gezinmeye başladı.

Bir kulübe gibi bir yerdeydim. Duvarlar ahşaptı ve oda oldukça güzeldi. Büyük pencereleri ve dışarı bakan bir masası vardı. Masanın üzerinde dağınık kağıtlar vardı.

Sonunda nefesim kesildiğinde öksürmeye başladım. Nefes dahi alamıyordum.

Masanın üzerindeki sürahiye yetişmek istedim ama ellerim bağlıydı, hareket edemiyordum ve beynim o kadar doluydu ki düşünemiyordum bile.

Kapı büyük bir gürültü ile açıldı ve içeri uzun boylu, artık ağarmış siyah saçlar ve siyah gözlerle ürkütücü bir adam girdi ama adamın yüzüne dikkatli bakınca gözlerinin altındaki torbalar ve yaşlanmanın getirdiği kırışıklıklar belli oluyordu.

Adam sanki aniden belirmemiş gibi gözlerini bana dikti, ben de ona bakıyordum.

Siyah kıyafetleri ve korkutucu bir görüntüsü vardı.

“Sen kimsin?” dediğimde hiçbir tepki vermedi, ardından geldiği gibi hızla dışarı çıktı.

Bense sadece arkasından bağıryordum. Dışarıdan gelen sesleri duyduğumda durdum ve dinlemeye başladım.

“O olduğuna nasıl eminsin?”

“O olduğunu biliyorum baba.”

“Onu öldürmeliyim, ya ben ya da sen, duyulmadan, hızlıca.”

“Kapa çeneni.”

Sesler kesildikten sonra odanın kapısı yine açılmıştı.

İçeri uzun boylu, siyah saçlı ve çekik gözlü bir adam girdi, pelerini yoktu ama belinde işaretli bir kılıç vardı, ama üzerindeki mührü bilmiyordum.

“Çıkar beni!” diye bağırdım, adam avcunu açtı ve siyah bir anaharla hiç hareket etmeden zincirleri çözdü. Zincirler de, aynı o balo sarayındaki adam gibi, siyah bir dumanla havaya karıştı.

Bunu kül sanmıştım ama daha çok dumana benziyordu. Doğruduğumda hızla suyu havaya kaldırdım ve etrafıma sardım, böylece kendimce bir kalkan oluşturmuş oluyordum.

“Çıkar beni!” diye bağırdım bir kez daha ama karşımdaki kişi o kadar sakindi ki geriliyordum.

“Daha değil, elçi,” dediğinde ellerimi saçlarıma doladım, düşünemiyordum. Karşımdaki adam sakın olmamla ilgili bir şeyler söylüyordu ama ben duymuyordum, sadece acı çekiyordum.

Bedenim titremeye başladığında, kalkan bozuldu ve su, bedenimle birlikte yere çarptı.

Daha pes edemezdim, bu yüzden yeniden bir duvar ördüm ama bu oldukça güçsüzdü, eğer geçebileceğini fark ederse, geçerdi.

Bana doğru bir adım attığında, “Geri çekil!” diye bağırdım, hâlâ oturuyordum, canım acıyordu, kafam çok doluydu, sanki başkalarının da düşüncelerini taşıyordum ve bu canımı yakıyordu.

Adam yavaşça eğildi ve yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. “Sana yardım edeceğim. Tek istediğim sakın olman.”

“Sakin olmam ha! Neredeyim ben ve sen kimsin!” Hızlı konuşuyordum, hızlı olamam gerekiyor gibiydi, burnumdan gelen sıcaklıkla elimi burnuma götürdüm ve elime bulaşan kan lekesi ile omuzlarım çoktu.

Duvar zayıfladığında yeniden dikleştirdim.

“İzin ver,” dediğinde onu durdurdum.

“Sadece çık.” Sesini çıkarmadı.

“Siktiğimin odasından çık, seni aptal!” dediğimde ayağa kalktı ve,

“Hazır olduğunda beni çağır, elçi.” Diyerek kapıyı üstüme kapattı.

Düşünmem gerekiyordu.

Düşünmem ve buradan nasıl geri döneceğimi bulmam gerekiyordu.

Eve dönmeliyim, bunu biliyorum.

Sendeleyerek yatağa çıktım ve öylece tavanı izledim. Aklımdaki düşünceleri susturamıyordum.

Zihnimi delip geçen bir girdap vardı ama ruhum daha önce hiç bu kadar sessiz hissettirmemişti.

BÖLÜM 6

Karşımdaki kadın oldukça güzeldi; mavi gözleri ve açık kahverengi saçları vardı.

Yanakları o kadar tathıydı ki, gülümsediğinde gözleri kısılıyordu. Neredeyse bir saattir konuşuyorduk. Saat daha erken olmalıydı, ki dışarıdaki ormanın arasından yayılan güneş ışığını görüyordum. Perdeyi kapatma gereksinimi bile hissetmiyorlardı. Gitmeyeceğime emin gibilerdi; ki bu saçmalıktı.

“Yani geliyor musun?” dediğinde, bana koca gözleriyle bakan kıza döndüm. Adının Luna olduğunu söylemişti.

Sabah bana koca bir fincanda papatya suyu getirmişti. Hatta ben bir süre içmeyince, zehirli olmadığını kanıtlamak için kendi de bir yudum almıştı.

Hala üzerinde papatyalar yüzen çaya baktım ve ona güvenmeye karar verdim.

Eğer beni bu kulübeden çıkaracak bir şeyse, kabul edeceğim; kesin ve sonrasında bulduğum ilk fırsatta kaçacağım.

Dün gece, Sisili’ye mesaj yollamaya çalışmışım ama becerememişim.

Nedense bir nedenden dolayı, bir şekilde odaklanamıyor, ne yaparsam yapayım büyüsünü hissedemiyordum.

“Nereye?”

“Kurtuluş şölenine, sadece senden istediğimiz şeyi anlaman için.”

“Benden ne istiyorsunuz ki? Lanet olsun, sadece gitmek istiyorum, tamam mı? Evime, ailemin yanına gitmek istiyorum.”
Luna, yavaşça elini fincanı tutan elimin üstüne koydu.

“Farkında değilsin belki ama burada da bir ailen olabilir. O yüzden lütfen, sadece gel, bir geceliğine. Söz veriyorum, gitmek istersen seni yarı yolda bırakacağım.”

Bir süre sadece onu izledim, samimi gözüküyordu, gerçekten kalmamı istiyor gibiydi. Görmemi bu kadar istedikleri neydi? Ben bile ne olduğunu bilmezken, onlar benden ne istiyordu ki? Dün gece, o adamın söylediklerini duymuştum; beni öldürmeleri gerektiğini söylemişti.

Eğer içimde bu kadar büyük bir güç, onların beni öldürmek istemesi ya da ailemin ise bir bağımlıya çevirmek isteyeceği kadar büyük bir güç varsa, buna hala güç diyebilir miyim?

Ben de telekinezi ya da portal açabilirdim; hatta boşlukta laleler oluşturabilirdim, değil mi? Belki hayvanlarla konuşurdum. Sadece normal olsaydım ne olurdu ki? Diana gibi bilgin olsaydım ya da abim gibi şövalye; neden sürekli ardayım? Neden asla kendimi ait hissedemiyorum?

“Geleceğim ama söz verdin, gitmek istersem beni götüreceksin.”

“Elbette, seni burada zorla tutmuyoruz.” Tek kaşımı havaya kaldırdım.

“Buraya geldiğimde zincirlenmişim, Luna.”

“Sen biraz dinlen, ben de akşam giyebileceğin bir şeyler bulacağım.”

Sorumu görmezden geldi ve neredeyse zıplayarak odadan çıktı. Kapıyı aralık bıraktığında sııttım; kendimi zorunda hissetmem için yaptıklarını biliyordum ama yine de ürkütücüydü.

Ayağa kalktım ve pencerenin önünde durdum. Pencerenin büyük bir kısmını masa kapasa da, karşısında durabileceğim bir alan bulmuştum. Dışarısı rüya gibiydi; buranın neresi olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle güzel olduğuna eminim.

Kendimi o çimenlerin üzerinde hissetmek istiyordum; bu yüzden kapıya doğru yürüdüm ve yavaşça kapıyı açtım.

Uzun ahşap koridorda yürürken aslında ikinci katta olduğumu fark ettim ama pencere, sanki direkt olarak yere uzanıyor gibiydi. Bunun bir çeşit büyü olabileceğini biliyordum. Basamaklardan hızlıca indim çünkü dikkatli olursam kesinlikle ses çıkardı. Nedense, çocukluğumdan beri, ne zaman sessiz olmaya çalışsam, sürekli ses çıkarıyordum.

Alt katta oda yoktu; birkaç koltuk ve yemek masası yan yanaydı. Tezgah ise hemen duvara dayalıydı. Aniden, saçları arkadan bağlı, kısa ve hafif kilolu bir kadın önümden geçti.

“Demek çıkmışsın. Atıştırmalık ister misin?” dediğinde, sanki beni önceden tanıyormuş gibi rahattı; alt raftaki dolaplardan birinden bir soğan çıkardı ve kesmeye başladı.

“Aslında sadece bahçeye çıkabilir miyim?” dediğimde, bana dönerek kaşlarını kaldırdı. Dün balo salonuna gitmeden önce atıştırmıştım, o zamandan beri hiçbir şey yememişim ve karnım ağrıyordu ama neyse ki papatya çayı sayesinde karnım guruldamadan dışarı çıktım.

Burası huzur vericiydi; çimenler üzerinde dağılmış papatyalar ve başka birçok çiçek. Gülümsemeden edemedim.

Aniden aklıma ağaç ev gelince, yutkundum. Acaba onlara ne olmuştu? Ormanda öylece kalmışlardı. Kevin çok endişelenmiş olmalıydı. Sisili'ye de ulaşamamıştım.

Artık o kadar huzurlu hissetmiyordum; biraz yürümeye karar verdiğimde, öğlen oluyordu.

Ağaçların arasına girdim ve ormanda öylece yürümeye başladım. Sonunda küçük bir akarsu bulduğumda, üstümdeki bol şeyin paçalarını katladım ve çıplak ayaklarımı suya soktum.

Bu hisse bayılıyordum; suyun ürpertisini hissetmek hoşuma gidiyordu. Bir süre öylece suda belirli dalgalar yaptım, ardından şekillendirdim ama büyümde tuhaf bir şey vardı; sanki sis gibi karanlık bir duman suyu sarıyor ve onunla birlikte hareket ediyordu.

Kaçmayı düşündüm; bu su bana yeterdi.

İstersem gidebilirdim ama perdelemeye çalıştığım bir yanım, burada kalmak ve bana göstermek için bu kadar uğraştıkları şeyi görmek istiyordu.

İçimde gereksiz bir his vardı. Bana bakışlarında, davranışlarında gereksiz bir güven vardı. Bu güvenin nedenini öğrenmek istiyordum. Ayrıca gücümü öğrenmek istiyordum.

Bunu bilmek hakkımdı.

Güneş tepede durduğunda, kalktım ve geldiğim yoldan geri yürüdüm. Luna'yı bulmalıydım; giyinmek ile ilgili bir şeyler demişti.

Eve vardığımda, Luna beni kapıda karşıladı ve çekiştirerek uyan-dığım odaya geri götürdü. Yataktan üstünde uzun, yumuşak ku-maşlı fakat kıvrımları belirten hoş bir elbise vardı. Lacivert to-nundaki elbiseyi inceledim; rengi oldukça koyuydu, hatta siyaha kaçıyordu.

“Ben çıkıyorum, geldiğimde giyinmiş ol.” Kapıdan çıkarken du-rakladı. “Bir de ayakkabılar masanın üzerinde olmalı.”

Aynaya bakıyordum; elbise üzerime tam olarak uymuştu. Ayak-kabı ise üstümdekine oldukça zıt olarak bebek mavisi gibiydi; hatta beyaza kaçıyordu.

Luna, saçımı belli belirsiz örmüştü.

“Bu bahsettiğin şey ne?”

“Kurtuluş töreni mi? Sadece bir tür festival, her yıl on bir aralıkta kutlarız.”

Tarih zihnimde yankılandı. On bir aralık, benim o yemek masa-sında kontrolümü kaybettiğim gündü.

BÖLÜM 7

Gelmiştim ama tek düşünebildiğim Luna'nın söylediği tarihi. Ne tür bir bağlantısı olabilirdi ki?

Luna yanımda bana bir şeyler anlatıyordu ama onu dinleyemiyordum; etrafımdaki kalabalık ürkütücüydü.

Evden çıkınca ormanda biraz yürümüş, sonra da mağara benzeri bir yere girmiştik.

Tepesinden sarmaşıklar sallanıyor ve olur olmadık yerlerde çiçekler görüyordum. Ben girmeye tereddüt edince yine ilk Luna girmişti.

Hala onlara tam olarak güvenemiyordum. Bu benim suçum değildi, buraya sürüklenmiştim ama şimdi neden özgürce gezmemeye izin veriyorlardı?

Mağaradan çıktığımızda gördüklerimizle büyülenmiştim. Meydan gibi bir yerdi burası; etrafta kulübe benzeri yerler dükkan olarak kullanılıyordu. Tam ortada ise zeminin üzerindeki olur olmadık desenler görüyordum ama insanların kalabalıklığından tam olarak çıkaramıyordum.

Luna elimi tutarak beni çekiştirildiğinde ona engel olmadım; beni zeminin ortasına çektiğinde gülümsüyordu.

Etrafımızda sayamayacağım kadar kişi dans ediyor ve gülüyorlardı.

Herkes çok mutluydu ve bu su krallığında bulamayacağım bir mutluluktum. Kendi etrafımda döndüm ve insanlara baktım. Gözüm gülen bir kız çocuğuna takılınca durdum ve onu izledim. Pembe fırfırlı bir elbisesi ve beyaz babetleri vardı. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Tam tepesinde ise mor ve pembe çiçeklerden oluşan bir tacı vardı. Beni fark edince tüm bedenim bana döndü ve yeşil gözlerini üzerimde gezdirdi.

Kalabalığın arasından bana doğru koşmaya başladığında hala onu izliyordum. Neredeyse önüme gelmişti ki ayağı takıldı ve sendeledi; ben ise refleks olarak öne doğru adım atarak onu kucağıma aldım.

Küçük ellerini boynuma doladığında onu daha çok kendime bastırdım.

Korkmuştu ve ağlamak üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Küçük kız yavaşça kafasını omzumdan kaldırdı ve bana baktı.

Kalabalığın ortasında kucağımda tanımadığım bir kızla duruyordum ama aniden içimde beliren onu koruma arzusuna engel olamamıştım.

Farkında olmadan Lunadan da ayrılmıştım.

“Ailen nerede?” dediğimde gözlerini kırıştırdı ve

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı, anlaşılın kaybolmuştu. Onu yavaşça yere indirdim ve

“Buraya kiminle geldin?” dedim.

Kız hala elimi tutuyordu. Kafasını öne eğdi ve hiçbir şey söylemedi. Dizlerimin üstüne çöktüm, elbisenin kumaşı yere değiyordu. Tam bir şey söyleyecektim ki aniden etraftaki gürültü kesildi ve fısıldaşmalar başladı; herkesin bize bakmaya başladığını fark ettim.

İçlerinden biri

“Onu görüyor.” diye bağırdığında çevreme bakındım.

Hemen ardından yanıma koyu yeşil elbisesi olan bir kadın geldi ve omzuma dokundu.

“Karşında kim var?” dediğinde, sesi merakıydı. Önümde döndüm ve küçük kıza baktım.

“Kızdan mı bahsediyorsunuz?” dediğimde, aniden mırıldanmalar artmaya başladı.

Yanımdaki kadın aniden beni ayağına çekerek kendine çevirdi.

Küçük kıza bakmak için oraya döndüğümde, orada değıldi. Hızlıca etrafa bakmaya başladım, kıza ne olduğunu bulmalıyım.

Nereye gitmişti?

Bana sarılan kadın benden ayrıldı ve kalabalık beni içine çekerken, artık herkes bağırmaya başlamıştı.

Bense hâlâ şoku üzerimden atamamıştım, etrafa bakıyordum. Sonunda yakından gelen bir konuşmaya kulak misafiri oldum.

“Varis nerede?”

“Ah, dans edecekler mi?”

“Bu kadar yıl sonra yeniden-“ sesler bir kez daha kısıldığında, havadaki yoğunluğu hissediyordum.

Kalabalığın arasından bana bakan bir çift siyah göz yakaladım.

Herkes bana bakıyordu ama o, sanki beni tanıyormuş gibi baktığından, gözlerim onda takılı kaldı.

Siyah dağınık saçları ve keskin bir çene hattı vardı. Aniden onun kim olduğunu hatırlayınca geri adım attım.

Ben uyumadan önce odama giren oydu.

Fark ettiğim gerçekle koşmaya başladım.

Beni hiç özgür bırakmamışlardı, sadece öyle hissetmemi istemişlerdi.

İnsanlara çarpıyordum, saçım yüzüme savruluyordu ve galiba bileğimi burkmuştum ama buradan gitmeliydim.

Onlara güvenmek aptallıktı, sadece kısa bir anlığına kendimi mutlu, bir yere ait hissetmişim ve şimdi gitmişti; artık hissettiğim tek şey öfkeydi.

Arkamı kontrol etmemeye çalışıyordum çünkü düşmek istemiyordum ama sonunda birinin omzuna çarptığımda döndüm ve hızlı bir şekilde özür diledim.

O anda arkamı döndüm ve etrafa baktım.

Kimse yoktu.

Herkes eskisi gibiydi, gülüyorlardı, kutlama yapıyorlardı. Kurtulmuştum, değil mi?

“Beni mi arıyorsun, elçi?” duyduğum sesle olduğum yerde kaldım.

Hareket edemiyordum.

Yutkundum ve kaçmak için bir yer aradım ama etrafımızda insanlar, eski dağınık hallerini bozmuş, bizi aralarında bırakacak şekilde bir daire oluşturmuşlardı ve alkışlıyorlardı. O anda yerdeki deseni fark ettim.

Bir yıldız haritasıydı ve etrafında bilmediğim bir dilde yazılar yazıyordu.

İleri doğru bir adım atmaya çalıştım ama kalabalığın daha çok küçüldüğünü fark ettim.

Aniden arkamdaki adamın elini belimde hissettiğimde, hızlıca oraya döndüm.

Şimdi birbirimize dönüktük ve benden yaklaşık yirmi santim daha uzun olduğunu gördüm.

Geri gitmeye çalıştığımda, belimdeki eli daha çok baskı uygulamaya başladı.

Sanki hiçbir şey yokmuş gibi gözlerine baktım ve dişlerimin arasından konuşmaya başladım.

“Ellerini çek.” Tepki vermeden bana bakmaya devam ediyordu. “Hemen.”

“Teknik olarak sana dokunmuyorum.” Dediğinde belime baktım ve elbisenin üzerinde gezinen siyah dumanla çığlık atarak geri çekildim.

Lanet olsun, bunu beklemiyordum.

Bu da neydi böyle, nasıl bir büyüdü bu? Bir element falan da değildi.

Gülümsediğinde çaktırmadan geri çekilmeye çalışıyordum ama kalabalık sürekli yaklaşıyordu.

“Biz dans etmeye başlayana kadar durmayacaklar.” Tepki vermedim, beni kaçırın biri ile dans etmeyecektim.

“Lütfen.” Kafasını öne eğerek elini uzattığında tereddüt ettim.

Kafamı kaldırıp etrafa bakındım. Kendi aralarında gülüşen, bizi izleyen ve ritmik bir şekilde alkış tutan kalabalığa baktım.

Kimdi bu insanlar?

Ne işleri vardı burada?

Neresiydi burası?

Bunca zamandır hep burada mıydı?

Tam o anda karşımda o küçük kıızı görünce dikkatle onu inceledim. Masum gözleriyle bana baktı ve ağzını oynattı.

“Dans büyüyü tetikler.”

Dudak okumayı biliyordum, istemsizce elimi yavaşça havaya kaldırdım ve kızın gülümsemesi ile elimi karşımdaki adamın avcuna koydum.

Ellerimiz temas ettiği anda kalabalık senkronize olarak geriledi ve bu sefer gerçekten elini belime koydu.

Dans etme konusunda kötüydüm ama bunun ona söylemeyecektim.

“Kimsin sen?” dediğime artık olduğumuz yerde sallanıyorduk ve kalabalıktan birkaç kişi de bize katılmıştı.

“Aynısını bende sana sorabilirim, elçi.” Dediğinde ondan uzaklaşma dürtümü bastırmaya çalıştım.

“Adın ne?”

“Ivan.”

“Burası neresi Ivan?” dediğimde etrafına baktı ve bana bakmadan konuşmaya devam etti.

“Burası ruh krallığı, elçi.” Beni çevirmesine izin verdim ve onu inceledim, siyah takımına ve gece kadar koyu pelerinine baktım.

O tamamen geceyle uyumluydu.

Ruh krallığını biliyordum. Korkutucu gerçeikle gözlerimi ona diktim.

İmkansızdı.

Ruh krallığı yüz yıllar önce parçalanmıştı. Kendi lordlarının ihaneti onları ölüme götürmüştü.

Midem kasıldı.

O kimseye ihanet etmedi.

Ben bu hikâyenin neresindeydim?

“Öncelikle” dedim, “Şu sesi susturabilir misin?” Omzuna koyduğum elimi çekerek kafamı işaret ettim.

“O ses senin elçi yanının bir parçasını taşıyor, yani olmaz.”

“Elçilik? Tanım yapman lazım.”

Bu adam, teker teker sormadıkça sorulara cevap veremiyor muydu?

“Elçi, ruh krallığında lordun eşdeğerindeki kişi.”

“Benle ne alakası var?”

“Elçi sensin.” Hala boş gözlerle Ivan’a bakıyordum, sonunda devam etmesi anladı ve oflayarak anlatmaya başladı.

“Gücün bu.”

“Aman ne sevindim.” Dedim dalga geçerek, hiçbir şey anlamıyordum, tek istediğim abime, Sisili’ye ve Kevin’a geri dönmekti.

Gitmek için bir rota oluşturmaya çalıştım.

“Bilgi için sağ ol.”

Hayır, sana ihtiyaçları var, kendi varisinin sana ihtiyacı var, halkının sana ihtiyacı var, onları yüz üstü bırakma, tekrar olmaz, ölüm zor ama yaşarken ölmek daha zor. Biliyorsun.

Evet, biliyordum, zordu, yaşarken ölen çok insan görmüştüm, ruhu çürüyen ve sonunda yalnızlıkla ölen.

“Bir halkım var, değil mi ve bir varisim?”

“Evet var.”

“Bak, bu hikâyeyi bilmiyorum. Burası çok huzurlu ama yapamam, her şeyi bırakıp burada yeniden yaşamaya başlayamam.”

Bunu biliyordum. En sonunda ben buraya da ait değildim. Kendimle ilgili bilmediğim, anlayamadığım bir boşluk vardı zihnimde.

“Bunu senden istemedim.”

“O halde ne istiyorsun benden?”

“Elçim olmanı. Ben atalarımın hatalarını düzeltirken, yaptıkları korkaklıklarla baş ederken yanımda olmanı.”

Bir şey söylemek istedim.

Yapamam demek.

Aileme dönmek istemek ama kelimeleri ağzımdan çıkaramadım.

Tek yapabildiğim siyah gözlere bakmaktı. Nasıl o kadar siyah gözleri olabilirdi ki birinin gözleri?

“Ben sadece... Bilmiyorum, üzgünüm Ivan ama ben üstesinden gelemem. Bu benim için fazla yeni. Kısa bir zaman öncesine kadar ruh krallığının varlığını bile bilmiyordum.”

“Senden daha iyi üstesinden gelecek kimseyi tanımıyorum.”

“Beni de tanımıyorsun.”

Bana baktı, bir eli belimdeydi, diğeri ise elimdeydi.

Adımları sabitti, gözlerime bakıyordu. Bir an, sadece kısacık bir an, onu tanıdığımı sandım.

Onun da beni tanıdığını, gözlerinin her zaman bu kadar koyu olmadığını sandım.

Elbette bunlar sadece saymaktan ibaretti. Onu daha önce hiç görmemiştim. Eğer görseydim, elbette hatırlardım.

Hatırlar mıydın?

Kalbim bağımsızca hızlandı. Bedenimi saran elbise sanki yokmuş gibi hissettim.

Yanaklarımın kızardığını hissettim.

Gözlerime bakmayı hiç kesmedi, ağzı yavaşça açıldığında dudaklarına baktım.

Kimdi bu adam?

Dudakları yavaşça kapandı. Her ne söyleyecekse, anlaşılan söylememeye karar vermişti. Tam o anda bir çığlık duydum.

Arkamı döndüğümde kimse kaçmıyordu.

Hilal gibi yerleşmiş insanlara baktım. Beş saniye önce herkes dans ediyordu, şimdi ise nereden geldiğini bilmediğim hançerler, kılıçlar ve oklar etraftaydı.

O an küçük kıızı gördüm; pembe elbise ve babetler.

Ardından değişti.

Siyah bir duman etrafını sardı ve babetleri siyah botlara, elbisesi ise mor bir üniformaya dönüştü. Aynı kalan tek şey tacıydı.

İdrak edemedim.

Telaşla etrafa baktım, ne dönüyordu burada?

Ivan benden ayrıldı ve hızlıca kılıcını çıkardı. Hemen sonrasında ellerimde beliren hançerlerime baktım.

Bana silah vermek asla mantıklı olmazdı.

Bana güveniyordu.

Ardından gökyüzü karardı.

Ateş.

Ateş topu.

Gözlerim önce Ivan'a, sonra kıza kaydı. Gökyüzünü siyah bir duman sarıyordu.

Hayır, işe yaramazdı.

Ateş büyüsünü bilirdim. Su ile durdurmak bile çok zordu; hele bu büyüklükte bir ateş topunu durdurmak neredeyse imkansızdı.

İyi de, ne alakası vardı şimdi? Nereden gelmişti bu?

Düşüncelerim yüksek bir sesle kesildi. Köşede duran, az önce neredeyse yirmi yaşındaki kız bağırdı:

“Bu gece kimse cehenneme gitmiyor!”

Azrail.

İsim zihnimde yankılandı. İşte o zaman, kızın büyüsünün siyah değil, kırmızı olduğunu gördüm. Haklıydım.

O kız Azraildi.

Can alıcı.

Sonsuz karanlığa götüren.

Ivan’a baktım; gözleri tamamen karanlık olmuştu, beyazlık yoktu, kap karanlıktı.

Evreni içine çekecek gibi bakıyordu. Etrafında gezinen kara büyü ise akıl almaz derecede güçlüydü.

Gücünü kullan.

Nasıl yapıldığını bile bilmiyorum, seni aptal iç ses.

Sen sadece kara büyü yapamıyorsun. Ayrıca bana hakaret etme, seni minyon.

Hakaretini umursamadım ama haklıydı; ben suyun varisiydim. Gözlerimi kapattım.

O gölü hayal ettim.

Tüm gücümü kullanarak havaya kaldırdım.

Bir duvar yaptım.

Bunun neden yaptığımı bile anlamıyordum. Neden büyümü kullanıyordum? Neden onları korumak istiyordum?

Kendime engel olamıyordum, sadece içgüdüsel olarak onlara sahip çıkmak istiyordum.

Bu seferki, Ivan’a karşı yaptığım duvara göre daha büyüktü. Gerçi kullandığım su da daha fazlaydı. Birbirine geçen su damlalarıyla etraf kapanmaya başladı. Herkes elinden geldiğince güçlü duruyor, kadın, erkek, çocuk demeden duvara bakıyordu.

Kimse kaçmıyordu.

Ama benim ellerim titriyordu.

Kız bana baktı ve gülümsedi.

“Her zaman doğrusunu biliyorum.”

Ardından kayboldu, sadece yok oldu.

Ivan bana baktığında,

“Götür onları.” diye fısıldadım.

İnsanlar kaybolmaya başladı. Kimisi bağıırıyordu, kimisi kendi büyüsüne ulaşmaya çalışıyordu.

Burada kalmak, savaşmak istiyorlardı.

Ölmek istiyorlardı.

Su kubbesi gittikçe yükseldi ve sonunda ateş topuna çarptı. Dumanlarla ve buharlaşan suyla sonunda ateş topunu durdurdu.

Nefes alamadım. Kullandığım büyü çok fazlaydı.

Ateş sönmüştü ama toprak parçaları hâlâ üstümüze geliyordu.

Gözlerimi kapattım.

Hayatım boyunca hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Şimdi ölecek olmak sadece güzeldi. Üstüme gelen toprak parçaları vardı belki ama doğru olanı yapmıştım. Evet, bu insanları tanımıyordum ve evet, belki de yaptığım şey çok mantıksızdı ama

içimde bir yerlerde buna değdiğini hissettim ve içgüdülerime güvendim.

Benim krallığımda kadere yer yoktu ama sanırım burada vardı.

Sessizce ağzımı oynattım ve gökyüzüne bakarak mırıldandım.

Evet, senin elçin olmayı kabul ediyorum.

BÖLÜM 8

Sakın unutma, elçi lorduna bağlıdır, krallığa değil. Onlara hiçbir borcun yok.

İçimdeki ses beynimde yankılanıyordu. Susmuyor, sanki kafamın içinde biri sürekli aynı şeyi tekrar ediyordu.

Ardından acı geldi.

Uyuştum ve tekrar hissettim.

Başım dönüyordu. Asla ama asla bu kadar zor hissetmemiştim.

Ateş topunu hatırlıyordum. Öyleyse neden ölmemişim?

Ruh Krallığı'nın elçisisin, o kadar kolay ölemezsin.

Kabul etmedim.

Dün ettin.

Aklıma gelen anılarla yüzümü buruşturdum. Bir an gerçekten ölmeyi kabul etmişim.

Gözlerimi kapatmış ve okyanusa karışmayı hayal etmişim. Ellerimi başımın arasından geçirdim.

Acayip şekilde canım acıyordu.

Aniden odaya dolan yoğun kokuyla kafamı kaldırdım.

Ivan, Azrail ve yaşlı adam içeri girdiğinde gözlerimi Azrail'e diktim.

Şimdi çocuk değildi.

“Sen.” dediğimde, kafasını iki yana salladı ve mora kaçan koyu üniformasıyla yatağa oturdu.

“Biliyorum, ama ciddiydim. Bu gece kimse cehenneme gitmiyor.”

Gerçekten anlayamıyordum.

“Bu nasıl olabilir?”

Azrail gülümsedi. “İnan bana, bu diyarda anlamadığınız çok fazla şey var. Fakat benim anlatmaya iznim yok, ben sadece bir aktarıcıyım. Ölümü hissederim ve dün hiç ölüm hissetmedim.”

Gözlerimi ondan ayırdım. Düşünecek, sorgulanacak çok fazla şey vardı.

“Ne istiyorsun?” Ivan'a döndüm.

“Dünkü şeylerin aynısını, yanımda olmanı.”

Beynim durmadan çalışıyordu ama burayı öylece bırakamazdım.

Burası için ölmüştüm. Yani, teknik olarak ölmüştüm.

Burada, bu insanlarda bir şey vardı. Beni içine çeken, merakımı uyandıran bir şey.

Bu, benim tarihimle tamamen farklıydı. Benim tarihimde ihanetten kuyuya atılan bir lord vardı. Fakat beynimdeki ses de dahil, daha fazlası olduğunu söylüyordu.

Sıkılmıştım. İlaçlardan, sınırlardan, savaşlardan.

Aslında olabilecekleri tahmin etmek zor değildi. Bir savaş olacaktı ve ben ne olursa olsun kendi krallığımı ve abimi koruyacaktım. Onu hayati bir soruna sokacak hiçbir savaşa girmeyecektim.

Ama önce taç giymem lazımdı. Bu gibi kararları annemle babama bırakamazdım.

Ama eğer burayı, onları kabul edersem ve sadece denersem... Yani, onlar her kimse...

Her şey daha kolay olurdu, daha pürüzsüz ilerlerdi.

Sonuçta ölümden korunmanın tek yolu, ölümlerle nam salmış bir krallıktan olmaktı.

“Bir şartım var: Taç giyeceğim.” dedim, Ivan'a bakıyordum.

Ne olursa olsun, benim ailem Su Krallığı'ydı ve yarın öleceğimi bilsem de aileme sırt çevirmezdim.

“Olmaz.”

Sırıttım.

Konuşan yaşlı adamdı. Bu adam daha birkaç gün önce beni öldürmenin peşindeydi. Ne düşünmüştüm ki?

Pekâlâ, herkesin oyunu oynama şekli farklı.

“O halde—”

“Neye izin vermiyorsun tam olarak, baba?”

Ivan bir adım öne çıktı.

Saçları dağınıktı ve siyah bir gömlek ile pantolon giymişti. Gece nin kendisi gibi görünüyordu.

Yine.

Gerici.

“Dediğim gibi, baba, onun lordu benim. Sana bir şey sormasına gerek yok.”

Yaşlı adama o kadar katı bir yüz ifadesiyle bakıyordu ki, dün dans ettiğim adam değil gibiydi.

“Ne istiyorsun?” dediğinde, sesi oldukça kibardı. Ama içinde saklı olan sıkılmışlığı fark etmemek imkânsızdı.

Peki, bu benim vazgeçmem için yeterli miydi?

Asla.

“Taç giyeceğim ve giymediğim sürece elçilik yapmam. Asla.” dediğimde, Ivan’ın yüzünde bir tatmin ifadesi oluştu.

“Pekâlâ.” dedi ve ardından uzun süre beni inceledi.

“Ve,” dedim,

“Asla ve asla, koşullar ne olursa olsun, ister elçiliğe devam ediyor olayım ister olmayayım, Su Krallığı ile savaşa girmeyeceksiniz ve ne olursa olsun koruyacaksınız.”

“Bir savaş olacağına emin gibisin.”

“Savaşmadan kazanamazsınız. Kazanamazsanız da varlığınızı kanıtlayamazsınız, değil mi?”

Sesim kesindi ve annemin diğer krallık üyeleriyle konuşurken kullandığı ses tonunu kullanıyordum. Ama karşımdaki kişi, sanki boşluğa konuşuyormuşum gibi bana baktığı için bir an içimden konuştuğumu falan düşündüm.

“Kavalyen benim. Umarım başkasına sözün yoktur.” dediğinde, yaşlı adam hızlıca mırıldanarak odadan çıktı.

O an etrafıma bakınca, Azrail’in çoktan gittiğini fark ettim.

Çok tuhaftı.

İsmi sadece zihnimde yankılanmıştı. Azrail’de de tuhaf bir şey vardı.

Siktir, herkes de tuhaf bir şey var.

Bense sadece odaklandığı kısımda takılı kaldım.

“Ne dediğimi duydun mu?”

“Evet.”

“Ee?” dediğimde, başını sağa sola salladı ve tekrar gözlerime baktığında duruşumdan ödün vermedim. Ne olursa olsun, kararım netti.

“Elçi.”

Bense sadece ona bakmaya devam ettim. Adımı bilmiyor muydu, yoksa sadece öylesine mi “elçi” diyordu? Hâlâ çözememiştim.

“Sen benim elçimsin. Bu krallıkta benimle aynı güce sahip tek kişisin. Yani ne istersen, o olur.” dediğinde, nedense gururlandım.

Nedenini bile bilmiyordum ama bir şekilde, daha ben bile bilmezken gücümü bilen ve bunu isteyen birileri olduğunu bilmek güzeldi.

“Yani ne istersem, öyle mi?”

Ivan ellerini saçından geçirdi ve ardından yatağa oturdu.

“Elçilerin asıl amacı, Ruh Krallığı ile diğer krallıklar arasında iletişimi sağlamak. Söylemişim sana. Ama aynı zamanda lordun büyüsunü kontrol etmesine de yardımcı olurlar. Kara büyü çok yoğun bir büyüdür ve büyük bir kapta taşınır. Bu kaptaki gücün

tek bir bedene yayılması riskli olduğundan elçi, lordun büyüsunü de alır ve saklar. Hatta isterse, dilediği şekilde kullanabilir.”

Ona döndüm ve söylediklerini sindirmeye çalıştım.

“Teo’nun zamanında, yani kuyuya atılan kral... Hani zihninde yankılanan ses var ya? O, bir elçinin sesi. Adı Ignis. Çok güçlü bir elçidir ve aynı zamanda Ateş Krallığı’nın varisidir—daha doğrusu öyleydi. Bedenlerimiz onların ruhlarını da taşıyor. Ben Teo’nun, sense Ignis’in ruhunu taşıyorsun.”

Kafamı yana eğdim.

“Ama bu... çok fazla kapta.”

“Evet, öyle.”

Bakışları yere indi. Sonra kapıya bakarak konuşmaya devam etti:

“Bu yüzden eğer onları geri getirmezsek bedenlerimiz buna dayanmayacak.”

“Yani öleceğiz.”

Cümlesini tamamladığımda, meraklı gözlerle bana baktı.

“Bu hikâyeyi uzun uzun dinleyeceğim ama şimdilik kabul ediyorum. Elçin olacağım.”

Elimi uzattığımda, merakla elime baktı. Gözlerimi devirdim.

“Anlaşma yapıyoruz şurada, elimi sıksana.”

Neyden bahsettiğimi anladığında kahkaha attı ve elimi sıktı.

“İstediginde hikâyeyi anlatacağım ama şimdilik gitmeliyim, elçi.”

Aniden gelen acıyla gözlerimi kapattığımda, kalbim bir boşluk hissiyle doldu. Ve gözlerimi açtığımda orada değildi.

Ne ara gitti be bu?

Bir süre öylece kaldım ve düşündüm.

Gücümü bulmuştum. Ne olduğumu... Bu iyiydi. Asıl önemli olan bu elçilik olayıydı. Ve bu krallığın tarihinde bir şey var... Rahatsız edici ve tüyler ürpertici.

Fakat bundan korkmuyordum.

Sadece merak ediyordum.

Çok kesin düşünen biri değildim ama kesinlikle emin olduğum tek şey vardı: ölüm.

Ölüm her yerde ve her şekilde bizi buluyor. Ve ben şunu biliyorum: Güçsüz, zavallı bir varis olarak ölmeyeceğim.

Derin bir nefes verdim.

Bu krallık, Ruh Krallığı.

Ölümün bekçileri ve koruyucuları... Kenara itilmiş ve görmezden gelinmiş kısım... Ve en önemlisi, kabtası en güçlü kısım.

Peki, ben ne yapacağım?

Su Krallığı’nı ne olursa olsun, canım pahasına koruyacağım.

Abimi, Sisili’yi, Kevin’i ve halkımı... Onlar ne olursa olsun ölmeli. Ve onları ölümden uzak tutmanın en kolay yolu, ölümün içinde yer almak.

Şimdi yapmam gereken birkaç şey var.

Krallığa gitmem, abime ve Kevin’a kesinlikle haber vermem gerekiyor.

Ayrıca, onlara ne olduğunu bilmiyordum. Son anlar biraz puslu-
luydu ama hatırladığım kadarıyla Diana olanı biliyordu. Nereden
bildiğini bilmiyordum ama korkmuş görünüyordu.

Etrafıma baktım ve derin bir nefes aldım. Ellerimi saçlarıma geçi-
rip kendimi yatağa bırakırken gözlerimi kapattım.

Gücümle ilgili her şeyi beklemiştim ama bunu...

Beklediğim kesinlikle bu değildi.

BÖLÜM 9

Baş ağrısı yine beni rahatsız ederken odamda olduğumu fark et-
tim.

Yataktan doğruldum.

Tuhaf olansa, doğrulduğumda cam zeminin altındaki tüm balık-
ların benden kaçıyor olmasıydı.

“Harika.” dedim, ellerimi havaya kaldırıp.

“Siz de kaçın benden.” Daha ellerimi yere indirmeden kapım
büyük bir gürültüyle açıldı ve içeriye kesinlikle sinirli görünen
Sisili girdi. Hızlıca hançerini boynuma doğrulttu. Gerçekten her
zaman bu kadar dramatik olmak zorunda mıydı?

Sonunda konuştu.

“Sen neredeydin?” dediğinde gözlerimle hançeri işaret ettim.
Pekâlâ, boynumda bir hançer varken konuşamazdım.

“Şunu çeksen ve abimle Kevin’ı da çağırırsak?” Hançeri indirirken,
“Neden?” dedi. Bense yatağa oturdum.

“Bilirsin, sonuç olarak sizden bir şey saklamayacağım için üçü-
nüze de anlatacağım. Yani en azından tek seferde anlatayım da
bitsin.”

Yalan söylemiyordum. Zaten ne olursa olsun onlara bunu anlatacaktım. Bu yüzden ayrı ayrı yapmanın bir mantığı yoktu.

Derin bir nefes verdi ve cam zemine ayağını iki kez vurdu. Sisili'nin büyüleri tuhaftı, farklı işliyordu. Bildiğim kadarıyla her cadının büyüü kendine özgüydü ve bir cadının büyüünü başka bir cadı bozamazdı. Bildiğim kadarıyla, cadılar sadece lanetleri bozabiliyordu.

Yaklaşık on dakika sonra herkes odamdaydı.

Abim ve Sisili saçma bir sebepten kavga ederken, Kevin koşarak içeri girmiş ve bana nasıl olduğumla ilgili bir sürü soru sormuştu. Sonunda onu iyi olduğuma ikna ettiğimde, hepsine birden her şeyi anlattım.

Orada uyanmamı, yaptığım anlaşmayı ve adını bilmediğim adamın söylediklerini...

Aynı zamanda yakın bir süre içinde isimlerini öğreneceğimi de aklıma not ettim.

Olanları anlatırken sanki yeniden yaşamışım gibi heyecanlanmıştım. Sonuç olarak artık bir gücüm vardı ve onlar da bunu biliyordu.

Şimdi ise buradaydık. Abim, bu kadar kusursuz bir anlaşmadan ötürü benimle gurur duyuyor, Sisili o gün abim onu da kendi yanında götürdüğü için ona bağıyor ve Kevin'sa bana neler olduğunu anlatıyordu.

"İki gündür yoksun, bütün ormanda seni aradık. Diana yaptığın şeyi anlattı; kendi etrafında gelgit oluşturduğunu ve bunun gücün olabileceğini düşündüğünü söyledi. Ama ertesi gün, gelgiti yap-

nın sen olmadığını, başka biri tarafından senin çevrene gönderildiğini anlatan bir mektup yolladı."

Tüm bunları sessizce dinledim ama hâlâ ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ben gitmek istiyordum ama ya burası...

Sisili,

"Kaptanı hissedebiliyorum, Laura. Gitmek istiyorsun. Gücünü öğrenmek istemekte haksız değilsin." dediğinde ona döndüm.

"Gitmeli miyim?"

"Tabii ki!" Abim ortaya atlayınca hepimiz ona döndük.

"Burayı biz hallederiz. Ben annem ve babamdan saklarım. Cadının, eminim senin gibi görünmesini sağlayan bir büyüü vardır. Onu kullanarak kalabalık toplantılara katılır ama tek olanlara gelmelisin. Bizi nasıl çağırıyorsa seni de çağırabilmeli. Ve Kevin, sen... Sen neden buradasın ki?" dediğinde,

"Hey!" diye çıktım.

"O benim arkadaşım! Sizin kadar önemli benim için!"

"Tamam be. Konumuz o değil, gitmelisin."

Açıççası beni destekleyeceklerine pek ihtimal vermemiştim. Neden bilmiyorum ama bağırımlarını falan beklemiştim.

"Dediklerini yapabilirim, haklı." Gülümsedim. Sisili'den onay gelmişti.

Beni yadırgamamaları ve sadece desteklemeleri mutlu hissettirmişti.

Sisili, abime Hava Krallığı kütüphanesinde araştırma yapmaları gerektiğini söylerken, abim mızımızlanıp duruyordu.

İçime tuhaf bir umut doldu. Belki de bir beklenti...

“Ama...”

Sisili, abimle konuşmayı kesip bana döndü.

Bu “ama”yı duyduğuma hiç şaşırمامıştım.

Sırıttım. Sisili’nin her zaman bir şartı vardı.

“Baloda burada olacaksın ve sözünü tutacaksın. Krallığı koruyacaksın.”

Başımı hızla aşağı yukarı salladım. Kevin’a döndüğümde gülümsedi.

“Sana güveniyorum, kardeşim. Sen git, ben diğer varisleri oyalayacağım.”

Koşarak kendimi onun üzerine doğru attığımda kahkaha attı. Bense sadece gülümsüyordum.

“Ellerini...” Abimin sesi odayı doldurdu. Kevin’ın omzundan ona baktım.

“Kardeşimin üstünden çekmezsen artık onlara sahip olamayacaksın, varis.”

Sisili’nin kaşları havaya kalkmıştı. Abim genelde bu kadar ürkütücü yorumlarda bulunmazdı.

Kevin homurdanarak beni yere indirdiğinde,

“Kıskandın mı yoksa?” dedim.

“Hayır.”

“Kıskanmışsın, kıskanmışsın.”

Gerçekten kendini o kadar belli ediyordu ki... Çocukluğumuzdan beri asla yalan söyleyemiyor, sır saklayamıyordu.

Dudaklarını yapmacık bir hareketle büzerek ellerini göğsünde birleştirdi.

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Öneriyi ben sundum. Neden ona sarılıyorsun?” dediğinde, gülümsemem büyürken kendimi yatağın üzerine çıkarıp oradan abimin üzerine atladım. Ama aniden gördüğüm şey ağzımın açık kalmasına neden oldu.

“Sen... Sen-” dedim.

Sisili’ye bakarken, o ise hemen kendini topladı.

“Abi, beni biraz çevirir misin? Evet, sağa... Evet, tamam, dur.”

Gözlerimi Sisili’ye diktim ve abimin “Ne oluyor?” demesini umursamayarak,

“Güldün mü sen?” dediğimde, Sisili hiç istifini bozmadan,

“Yoo.” dedi.

Ne gördüğümü biliyordum ve bunun peşini bırakmazdım. Başkaları için doğal olabilir elbette. Sisili de biz yalnızken gülüyordu ama ortam içinde tamamen duygusuzdu.

Ya da sinirliydi.

Hatta geri alıyorum; Sisili ortam içinde her zaman sinirliydi.

Vay canına... Hayat giderek tuhaflaşıyor ve nedense içimde daha da tuhaflaşaacağına dair bir his var.

Ama nedense içimi dolduran bu tuhaf his... Güzel.

Onlara anlatmayı kendime sakladığım tek bir şey vardı. Ruhunu taşıdığım elçi... Bunu onlara anlatmanın mantıklı bir yolunu bulamamıştım ve şimdilik bilmemeleri herkes açısından daha sağlıklıydı.

Her şeyden önce bununla nasıl baş edeceğimi öğrenmeliydim.

Gücümü nasıl yönetip bu büyümlerle karıştırabileceğimi öğrenmem gerekiyordu.

Bunun için bana yardımcı olacak bir kitap olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden sanırım Ivan'dan yardım isteyeceğim.

Gerçi... Onu nasıl tekrar göreceğim?

Harika... Şimdi ben bu herifi nereden bulacağım?

BÖLÜM 10

Yağmurun gürültüsü kulaklarıma acı verirken yanımdaki bedene tutundum.

“Aşağı bakma,” dediğinde onu dinledim ve gözlerimi yumdum. Rüzgarın uğultusu ve şiddetli yağmura rağmen etrafımızdaki ateşten çember, yerin titremesiyle sarsıldı.

“Bizi yok edemezler, aşkım. Sadece geciktirirler.”

Derin bir nefes aldım.

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Ayaklarımın yerden kesilmesiyle ona tekrar sarıldım ve beni korumasına izin verdim...

Yine sıçrayarak uyandım. Sürekli aynı rüyayı görüyordum ve nedensizce, sanki ben yaşamışım gibi korkuyordum.

Odamda olduğumu fark ettiğimde şaşırdım. Yine başka bir yerde uyanmaya hazırlanmıştım sanki.

Şakaklarımı ovuşturdum. Son zamanlarda zihnim allak bullaktı. Aniden tüylerim diken diken oldu ve bu hissi tanıdık bir ses takip etti.

“Sürekli bu kadar uyur musun, Elçi?”

Kafamı kaldırdığımda yatağın ucunda oturan ve eliyle siyah dumanlarla oynayan Ivan'ı gördüm. Ama nedense korku hissetme-

dim. Odama girebilmiş olması ve yakalanmayı beni korkutmadı.

Onu nasıl bulacağımı düşünmeme gerek kalmamıştı.

Yapılı vücuduna ve geceye rağmen seçebildiğim yüzüne baktım.

Aklımdaki ilk soruyu sordum. Nedense bu soru sürekli zihnimdeydi.

“En sevdiğin renk ne senin?”

Gözleri şok ifadesiyle büyüdü.

“Hayır, imkânsız,” diye mırıldandığında ona ilgiyle döndüm.

“Ne imkânsız?”

“Hiç... Hiçbir şey.”

Duraksadı ama ardından kara büyüyle kendini göstererek gülümsedi.

“Beyaz sanırım,” dedi ve sustu. Sonra mırıldanarak bir şeyler söyledi.

Onu incelemeye devam ettim.

“Senin için iddialı bir seçim olmuş.”

“Her neyse, önemli değil. Ben kararımı duymaya geldim.”

Kısa bir süre ona baktım. Yakışıklıydı ama yorgun görünüyordu. Sanki tüm gün bacı çekmiş de gelmiş gibi bir ifadesi vardı.

“Bir sorum daha var,” dediğimde aniden yok oldu ve geriye sadece siyah duman kaldı.

Ağzım hayretle açılırken enseme bir şey hissederek ellerimi yumruk yaptım ve hızla o tarafa savurdum.

Ama elim sert bir şeye çarptı ve ardından kenetlendi. Kafamı kaldırdığımda Ivan’ı gördüm.

Gittiğini sanmıştım.

“Uzun süreceğe benziyordu,” dedi. Ardından elimi bırakarak yatağın ucuna yaslandı.

Kimse bunun normal olmadığını farkında mı?

Bu adam kendi kendini gelgitleyebiliyor.

“Bir rüya görüyorum... Bir kuyuya atıldığımı. Çok gerçek, çok korkutucu. Sanki yaşanmış gibi... Tüylerimi diken diken ediyor.”

“Ah, o mu? Yaşandı zaten.”

Beynime yüklenen şok dalgasıyla omuzlarımı dikleştirdim.

“Ne?!”

“Eskiden ölmüş bir Elçi’nin ruhunu içinde taşıyorsun ya... İşte o rüyalar ona ait. İster istemez zihinleriniz arasında bir bağlantı kuruyor.”

“Bunu kontrol edemez miyim?”

Rüyalar o kadar gerçekçi oluyordu ki artık rahat bir şekilde uyuyamaz olmuşum.

“Belki bolca pratikle... Ama sana bir uyarı: Sakın kontrolü ele geçirmesine izin verme. Hatta ona kontrolün yüzde altmışını bile verme. Çünkü Elçi, krallığa ya da halka değil, lorduna bağlıdır. O yüzden senin içindeki şey beni tetikler. Ve eğer bu olursa...”

Duraksadı. Nefes almadan onu dinliyordum. Tam devam etmesini söyleyecektim ki yataktan kalktı ve kapının köşesine geçti.

“Ne yapıyorsun?” diye sorduğumda susmamı işaret etti.

Kapı gürültüyle açılırken kılıcını Sisili'ye doğrulttu.

Sisili'nin şok ifadesi yüzünde belirdi. Açık kahve gözleri korkuyla açıldı. Ardından yüzü tamamen duygusuz hale döndü.

Belki de Ivan, ona kılıç doğrultan ilk kişiydi.

Ivan bir süre dururken şoku atlatan ilk kişi ben oldum.

“İndir şunu!” diye bağırdım.

Ivan bana bakarak gözlerini kırıştırdı. Daha emin bir sesle tekrarladım:

“İndir şunu, Ivan.”

Ivan, kılıcını indirerek kınına soktu ama hâlâ Sisili'ye dik dik bakıyordu.

“Sisili?” dedim ama o hâlâ sessizdi.

“Sen,” dediğinde Ivan'a bakıyordu.

Ardından, tam olarak ona yakışır bir hareket yaptı ve bağıarak odanın içinde büyülü hançerler savurmaya başladı.

Ama Ivan'a gelen tüm hançerler kara büyüye dönüşerek havada asılı kalıyordu.

Ben sadece şokla yatakta oturuyordum.

Bu işin sonu hiç iyi bitecek gibi gözüküyordu.

Ivan ile göz göze geldiğimizde göz kırptı ve ardından kendini gigitleyerek kayboldu.

Geriye sadece siyah bir duman bıraktı.

Beni ise ininden çıkmış bir canavarla yalnız bıraktı.

BÖLÜM 11

Sisili ve Ivan'ın karşılaşmasının üzerinden yaklaşık beş gün geçmişti ama Sisili hala etrafta sınırlı bir şekilde dolanarak terör estiriyordu. Haklıydı da, sonuç olarak Ivan ona karşı gelebilen ilk kişiydi.

Buna ben de şaşırmadım desem yalan olurdu. Ivan'ın, Sisili'nin geleceğini nasıl hissedebildiğini merak ediyordum ama onu tanıdıkça gördüğünden daha inanılmaz bir gücü olduğunu anlamaya başlamıştım.

Ivan ara sıra geceleri odama geliyor ve bana elçilikle ilgili bir şeyler anlatıyordu.

Şimdiki bilgim yüzeyseldi ama bana her geldiğinde söylediği bir şey vardı:

“Sakin o sesin seni yanıltmasına izin verme. Kendin halledebilirsin, onun kadar hatta ondan daha da güçlüsün.”

Artık sesin her dediğini yapmıyordum. Genel olarak haklıydı ama yine de bir iki düşünüyordum işte.

Taç giyme törenine bir hafta kadar kalmıştı ve ben gergindim çünkü tören tamamlandıktan sonra kesin olarak planı uygulayacaktık. Yani ben Ölüm Krallığı'na gidecektim ve Sisili yerime geçecekti.

Yatakta bir tur daha döndüm ve uyumaya çalıştım ama imkansız gibiydi; gözlerim kapanmıyordu. Aslında Ivan o günden beri nedense çok gergindi.

Bana büyümü kullanmayı öğretiyor ama baş başa kaldığımızda sadece yarım saat kalıp ardından tuhaf bahaneler kullanarak gidiyordu ve bu biraz tuhaftı.

Neden böyle yapıyordu anlamamıştım.

Kafamı iki yana salladım. Her neyse, bunu düşünmemem lazım. Yani neden sürekli gelip beni kontrol etsin ki? Küçük çocuk muyum ben?

Bir tur daha attım ve nefes aldım. Sakin ol, sorun yok. Ölecek hali yok ya... Ya da elçi değiştirecek... Öyle bir şey yapabilir mi? Sanmam. Yani neden yapsın ki? Gayet iyiyim, değil mi?

“Her zaman bu kadar zor mu uyuyorsun?”

Hızlıca doğruldum ve kapıya yaslanmış Ivan'ı fark ettim. Etraf karanlıktı ama yine de onu seçebiliyordum.

Kalbim neredeyse ağızımda atmaya başladı.

“Sen ne zaman geldin be?”

“Yaklaşık on beş dakikadır buradayım, elçi.”

“Yalan söyleme.”

“Söylemiyorum.”

Dediğinde gözlerimi devirdim ama o karanlıktan görmemiş olabilir.

“Törene hazır mısın diye öğrenmeye geldim.”

“Hazırım.”

O ise bana doğru yürürken tepemde durdu ve gülümsedi.

“Hem...” dedim. Ona bakmak için boynumu havaya kaldırmam gerekiyordu.

“Sen buraya nasıl geliyorsun her seferinde?”

“Senin olduğun yerlere çok rahat gelebilirim, elçi. Enerjin beni sana getiriyor.”

Dediğinde bir süre sadece durdum. Aslında evet, sadece benim olduğum yerde belirliyordu. Mantıklıydı.

“Ayrıca o yaptığını gördüm.”

Dedi ve yine ortadan kayboldu.

Biri şu herife konuşmanın ortasında sis bulutuna dönüp ortadan kaybolamayacağını söyleyebilir mi lütfen?

Şimdi de hayali insanlar mı oluşturuyorsun, ha?

Kapa çeneni.

Pekâlâ.

Ignis ile yavaşça arkadaş olmaya başlamıştık sanırım. Bazen çok gereksiz yorumları vardı ama alışmaya başlamıştım.

Kafamı yastığa koydum ve gözlerimi kapattım, ama anında geri açtım ve öylece boşluğa baktım.

Hay bin lanet!

Törende kaval yem Ivan olacak. Bu bir sorun. Diğer bir sorun ise törende kaval yem olursa dans etmek zorunda olmam. Ama ben daha önce hiç dans etmedim.

Peki, aileme ne diyeceğim?

“Selam anne, bu Ivan, benim elçisi olduğum krallığın lordu.” Yok, bu olmaz.

“Selam anne, bu Ivan. Yolda buldum.”

Saçmalık, tamamen saçmalık! Ne diyeceğimi bilmiyorum, nasıl dans edeceğimi bilmiyorum. Ama bunları öğrenebileceğim tek bir kişi var, o da Diana.

Yarın kesinlikle onunla buluşmalıyım.

Bunu aklıma not ettim. Ama aynı zamanda Ivan'ın bugün de alelacele gittiğini fark etmişim.

IVAN

Ellerimi saçlarımdan geçirerek volta atmaya devam ettim. Kendimi kontrol etmem hiç bu kadar zor olmamıştı.

Hatta hayatımın hiçbir evresinde bu kadar zor olmamıştı. Şimdi Laura'yı ilk kez gördüğüm bara doğru sallanarak ilerliyordum.

Yaptığım yanlış mıydı?

Ya şu an sadece onu riske atıyorsam?

Bu düşünceler sürekli aklımın her köşesinde beliriyor, kafayı yememe neden oluyordu.

Birileri yine aşırı gergin.

Senle uğraşamam, Teo.

Bu şekilde hiçbir şeyle uğraşamazsın zaten. Şu haline bak, acıması duruyorsun.

Durdum. Bu ağır olmuştu ama yine de konuşmaya devam etti.

İgnis ve benden sonra hiçbir lordunuzun elçisi olmadı. Böyle hissetmen normal ama bu, zaten sahip olman gereken bir ayrıcalık. Onu riske atmıyorsun, onu koruyorsun.

“Senin İgnis'e yaptığın gibi mi?”

Sert yerden vurduğumu biliyordum, ama bilmem de gerekiyordu.

Sanırım öyle. Gerekirse senin de benim yaptığım fedakârlığı yapacağımı biliyoruz. O kanatlar boşuna verilmiyor. Gerçi... Ne hoş, sende yok.

“Ben sen değilim.”

Sandığımdan çok benziyorsun bana.

Nefes verdim ve Teo'yu umursamadan yürümeye devam ettim. Bu günlük bu kadar sohbet yeterdi.

Yakında gerçekten aklımı kaybedecektim.

BÖLÜM 12

LAURA

Diana ile konuşmak çok zordu.

Konunun ortasında üç kez ağlamış ve iki kere de az daha bayılacak gibi olmuşum.

Sonunda anlatmayı bitirdiğimde ise o da Kevin gibi iyi olup olmadığını sormuştu.

Asıl zor olan, Kevin'in bana inanmasıydı ama Diana, üzerime altıncı kez hava akımı yolluyordu. Saçlarım geriye savrulurken Diana'nın sorusuna cevap verdim.

“İyiyim.”

Bir süre sessiz kaldı, ardından hava akımını kesti ve “Kimler biliyor?” diye sordu.

“Sen, Kevin, Sisili ve abim.”

Ona neden anlattığımı dahi bilmiyordum ama zaten bunu saklamam gerekiyor muydu?

Umarım yanlış bir şey yapmamışımdır.

“Ya Kris?”

“Hayır, ona söylemedim. Şimdilik aramızda kalsın.”

Bilmiyorum ama Kris'te tuhaf bir şey vardı. Sanki... tuhaftı işte. Eğer sırrımı veririm beni bıçaklayacak gibi gözüküyordu. Beni sevmemesi elbette ki normaldi. Gücüm yok, yani ona göre yok. Yetersiz ve zayıf görünüyor olabilirim şimdilik ama daha hiçbir şeyin farkında değil.

“Pekâlâ.”

“Benim dans işini yapabilecek misin?”

“Aslında...” Duraksadı. “Altı günde sana dans öğretemem ama dans edebilmeni sağlayabilecek bir büyü hazırlayabilirim. İşini görür mü?” dediğinde gülümsedim.

“Elbette görür, şaka mı yapıyorsun? Teşekkür ederim.”

Diana'nın yanından ayrıldıktan sonra bir süre gölün etrafında dolandım ama en sonunda dayanamayarak iç çamaşırlarımı ve belimdeki korseyi çıkardım. Zaten bu göl ormana çok yakındı, terk edilmişti ve bu, daha çok hoşuma gidiyordu. Balıklar daha fazlaydı ve taşların tıkırtısı kendine hastı.

Kendimi suya bıraktım.

Bir süre sadece nefes verdim ve tüm bedenimin suyla dolmasına izin verdim. Ağzımdan çıkan son hava baloncuğu da yüzeye ulaştığında artık daha rahat nefes alıyordum.

Krallıktan olmanın en iyi yanı buydu. Sadece suyu yönetmiyor, onunla bütünleşebiliyorduk.

Gözlerimiz tamamen maviye dönüyor ve rahatlıkla nefes alabiliyorduk, tıpkı Ivan'ın gözlerinin gücünü kullanırken siyaha dönüşmesi gibi.

Dibe oturduğumda ellerimi taşlarda gezdirdim. Tıkırtı kulağımı doldururken durgun su hareketlendi ve balıklar dağılmaya başladı.

Bedenimi saran ürperti soğuktan değildi, başka bir nedeni vardı.

Ayaklarımdan destek alarak kendimi yukarı ittim.

Sudan çıktığımda saçlarım yüzüme yapışmıştı ve gözlerim eski hâline dönerken boğazım, gerçekten nefes almanın acısıyla yanıyor.

O sırada onu gördüm. Kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Simsiyah gözleri acı verici derecede öfkeli bakıyordu. Ellerini göğsünde bağlamış, somurtuyordu.

“Sen iyi misin?” dediğimde sadece bir süre bana baktı ve arkasını döndü. Ama bir şey olmuştu, yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Refleks olarak sudan bir el kullanarak onu kendime çevirmeye çalıştım ama su ona değer değmez Ivan küfürler savurdu ve nehre düştü. Panik beni sararken, nedenini bile bilmediğim bir şekilde ağlamak üzereydim.

Dibe dalıp onu tutmam üç saniye sürmüştü ama ona değer değmez boğuk bir çığlık etrafı doldurdu. İlk başta nedenini anlamasam da ardından suya bulaşan kırmızı lekeyi fark ettim.

Lanet olsun! Onu dışarı çekmek için kolunu tuttum ama aniden siyah bir şey gözüme çarptı.

Bu bir... ne lan bu?

Kanat, aptal ölüm lordları elçilerine ulaşınca şeytanın kanatlarını elde ederler. Eski bir gelenektir; sonuncunun lordum olduğunu sanıyordum ama anlaşılan yanlışmışım.

Ivan'ı çıkaramıyordum, o halde suyu çıkaracaktım.

Dibe çarpına kadar Ivan'ı tuttum, o ise gözleri tamamen siyaha boyanırken bağırıyordu.

Tam da gözlerini düşünmüştüm.

Bin lanet, keşke başka bir şey isteseydim.

Suyu yükselterek yerde bir kubbe oluşturdum, taşa düşen balıkları ise hızlıca topladım ve Ivan'ın yanına çöktüm.

Pelerinini çıkardım ve onu yüz üstü çevirdim. Nefes nefeseydim ve korkuyordum.

Hareket etmiyor, hatta nefes bile almıyordu.

“Yanlış anlaşılma olmasın, sapık değilim, sadece şundan kurtulacağım,” dedim ve gömleğini yırttım.

Gergindim ve ağlayacak gibi hissediyordum. Genelde ölüm beni üzmezdi; önümde ölen ve yardım için kıvranan çok kişi olmuştu ama nedense Ivan'ın gözlerinin kapanması bile beni dehşete sürüklüyordu.

Gömleğini kullanarak kanı temizledim; yara çoktan kapanmıştı. Saçımdan düşen su damlaları sırtına damlıyor ve yavaşça yere akıyordu.

Onun pelerinini kendim giymiştim çünkü korse ve iç çamaşırlarım nehrin kenarında kalmıştı.

Onu sırt üstü çevirdim çünkü yüzü taşlara çarpıyor ve acıyor gibi duruyordu.

Kanatları çok güzeldi, simsiyah ve mattı, sadece uçlara doğru grileşiyor ve ışık saçıyordu; su damlaları artık azalmıştı.

Kafasını dizime koydum ve arkama yaslanabilmek için sudan bir duvar oluşturdum, su ona değmesin diye üstün bir çaba harcamıştım ve koca kanatları hiç faydalı olmamıştı.

Dışarıdan bakan biri için nehirde oturan iki kişi gibi duruyor olmalıydık.

Umarım kimse bugün nehre girmek istemez.

Sonuç olarak on beş dakikadır öylece duruyorduk ve o hala hareket dahi etmemişti.

Bu biraz korkutucuydu.

Islak ve siyah saçları yüzüne dağılmıştı, hafiften kuruyor ve rahatsız görünüyordu. Yavaş hareketlerle saçlarını kenara aldım ama ellerimi çekmedim.

IVAN

Çıkar beni şuradan, göt herif.

Benim elimde değil, sana verilen kabul et.

Sıçtığımin kanatlarını istemiyorum, ben sen değilim.

Bunu daha dün konuşmuştuk ve şimdi sanki istemişim gibi bu aptal kanatlarla uğraşmam gerekiyordu.

Karanlığın içine hapsedilmişim, bu herif sürekli beni yönlendirmeye çalışıyordu. Ben o değildim, ben kendimi, elçimi riske atmazdım.

Sandığımdan daha çok birbirimize benziyoruz.

Dün söylediği şeyi tekrar ettiğinde, bu sefer tepki vermeden duramadım.

Evet, eğer bir kuyunun içinde ölmek üzere olsaydım, sana katılırdım ama şu an zerre kadar umurumda değilsin.

Ya elçin, o da mı umurunda değil?

Laura'nın bu olayla ne alakası var?

Senin yanında uyanmanı bekliyor, kendini suçluyordur eminim.

Senin elçin öyle yaptığı için benimki de yapacak diye bir şey yok; Laura kendinden emin ve güçlüdür.

Evet, ona baya güveniyorsun, anlaşılan yıllardır onu izlediğini düşünürsek normal. Ama bir konuda yanılıyorsun, benim elçim beni yakmaya çalıştığı için benim kanatlarım çıktı ve bunu kesinlikle yanlışlıkla yapmadı.

Derin bir nefes verdim, bu sıçtığı yerden çıkıp Laura'nın yanına dönmeliydim, ona kendini kötü ya da korkmuş hissettirmek istemiyordum ama bu salak da haklıydı, kanatları kabullenmeliydim. Fakat eğer kanatları kabullenirsem ona daha çok benzeyecektim ve eğer ona daha çok benzersem, benim sonum onunkinde daha çok benzeyecekti.

Bununla bir sorunun yoktu ama Laura'nın sonu İğnis gibi olmazdı.

“Yanlış anlaşılma olmasın, sapık değilim, sadece şundan kurtulacağım,” Laura'nın sesi kulağımı doldururken derin bir nefes verdim, en azından hala iyiydi.

Bakıyorum da Laura-

Kes sesini.

Dakikalarca sadece yere oturdum ve kanatlarımı nasıl keseceğimi düşündüm ama yüzüme düşen bir damla su beni kendime getir-

di, etrafıma bakındım ama her şey hala aynıydı. Ardından boğuk bir ses.

“Aceleye getirmeye çalıştığım yok ama ne zaman uyanacaksın?” Kısa bir sessizlik oldu ve beni onu ağlatmış olma ihtimalim için bile kendimden nefret ettim.

“Orada her ne oluyorsa,” duraksadı ve ben derin bir nefes verdim, başka çarem yoktu.

“Lütfen geri gel.”

Laura’dan çok daha uzun zamandır yaşıyordum. Bir sürü aptalca ve iğrenç şey yaşamıştım. Onu izlemiş, takip etmiş, beni hatırlama bile onunla konuşmuştum ve şimdi onu korumak zorundaydım.

Kabul ediyorum.

Söyle, tamamını.

Kabul ediyorum. Lanet olsun, şeytanın kanatlarını kabul ediyorum ve onları tüm onurumla taşıyacağıma söz veriyorum.

Bu bir yalandı.

Ben onursuz herifin tekiydim ve bu kanatları kesecektim.

Gözlerimi kırıştırdım, hissettiğim ışık başımı ağrıyordu. Doğrulamak için hareket ettim ama aniden Laura’nın kızgın sesi kulağıma doldu.

“Eğer kafanı bir santim bile oynatırsan onu koparıyorum.”

Belli belirsiz sırttım ve gözlerimi açtım, dizinde yatıyordum ve üzerinde pelerinin vardı.

Onu duyduğumu bilmiyordu, o yüzden sesimi çıkarmadım. Aslında kendini çok hızlı toparlamıştı; beynimin içinde zamanın nasıl aktığını bilmiyordum ama ağlamasından veya üzülmesinden benden nefret edip öldürmeye çalışmasını yeğlerim.

“Pelerin yakışmış,” dediğimde kollarını göğsünde bağladı ve hiçbir tepki vermeden kafasını başka yere çevirdi.

“Ne oldu?”

“Sus ve biraz dinlen, sonra da bizi gelgitle.”

“İyiyim ben,” dedim sırtarak, canım acımıyordu ama nedensizce kalkmak da istemiyordum.

“Yalan söyleme.”

“Söylemiyorum.” Dejavu beni bir kez daha gülümsetti.

Aslında normalde çok gülümsemezdim ama bu kızın yanında dudaklarım istemsizce yukarı kıvrılıyordu.

Elbette Laura’yı gizlice takip ettiğin zamanlar dışında.

Tepki vermedim.

“Nereye gidiyoruz?” dediğimde sadece kısık sesle “Odama,” dedi ve önüne döndü, bana bakmamak için yanındaki taşlarla oynuyordu ama yanağının ne kadar kırmızı olduğunu görebiliyordum.

‘Biz aynı değiliz,’ mi demişti bir?

Gülümsemem soldu.

Evet, değiliz; ben onu asla tehlikeye atmam. Ölmek umurumda bile olmaz.

Sen benim ölmekten korktuğumu mu sandın? Onu severken başka bir kadınla evlenemezdim, ben o her gülümsediğinde paramparça

olurken onu ağlatamazdım, bana her sarıldığında kalbim alev alırken başka bir kadının elini tutamazdım. Ben korkak değildim Ivan ve ikimiz de biliyoruz sen de değilsin.

Cevap vermedim, düşünmedim bile çünkü haklıydı. Onların sevgisi çok derindi, buna laf söyleyemezdim.

BÖLÜM 13

LAURA

“Sana odama demiştim, odana değil!”

Ivan dalga geçer gibi beni kendi odasına getirmişti.

Odası tamamen gri ile kaplıydı ve şimdi o karşımda, üstü çıplak, iki kocaman kanatla duruyordu. Eliyle ensesini ve hafif nemli saçlarını karıştırdı.

“Üzgünüm ama gömleğimi yırttığın ve pelerinimi giydiğin için başka çarem yoktu.”

Yanaklarıma dolan kırmızılık ile arkamı döndüm. Bu adam hep bu kadar açık sözlü müydü?

“Kanatları nasıl gizleyeceksin? Kusura bakma ama o kanatlarla benimle baloya gelemezsin. Ayrıca o kanatlar da nereden çıktı?”

Dedim, arkamı dönerken, o ise çoktan kanatları saklamış ve do-laptan gömlek çıkartıyordu; fakat sırtından hala kan akıyordu.

“Baloya gitmemek için bahane mi arıyorsun, elçi?”

“Yoo.” Dedim, ‘o’ harfini uzatarak. Gömleğin düğmelerini iliklerken bana döndü.

“Kanatlarla gelirse,” yavaşça odanın içinde yürümeye başladı.

“Ruh Krallığı’nın lorduna dünyaya gitmesi gerekirse, bedenine zarar gelmesin diye veriliyor; yani aslında arasında tuttuğu bedeni korumaya yarıyor.”

Karşımda durduğunda söylediği şeye verecek bir cevabım yoktu.

Hayatıma çok tuhaf şeyler girmeye başlamıştı, kesinlikle ilk başta Ivan’ı alabilirdim.

Vay canına...

Bu adam harbiden iyi görünüyordu, birkaç kılıç izi dışında vücudu pürüzsüz ve harika duruyordu.

Dik dik baktığımy fark ettiğimde önüme döndüm, ama o bana siyah bir tişört ve yüksek ihtimalle bana bol gelecek bir eşofman fırlattı.

Onları havada yakaladım. “Sende üzerini değiştir, ıslak durursan hasta olursun. Banyo şu kapı.” dediğinde hızlıca arkamı döndüm.

Haklıydım, bu şeyler gerçekten bana boldu; eşofmanı belime oturması için tokalarımından biriyle tutturmam gerekmişti ve tişört kalçama kadar geliyordu.

Saçlarımı havlu ile kurulamıştım ve şimdi kuru oldukları için daha kısa gözüküyordu.

Siyahlar içindeydım ve bu karanlık görüntüye tek tezat, okyanus mavisi gözlerimdi.

Kapıdan sadece kafamı uzattım; Ivan yatakta sırt üstü uzanıyordu ve bir kolu ile gözlerini kapatmıştı.

Kapıdan tamamen çıktığımda beni fark etti ve doğruldu.

Bir süre sadece bana baktı, hiçbir şey söylemedi. Ardından yutkundu; adem elmasının hareketine tanıklık ettiğime yemin edebilirim.

“İhim. Şey—”

Bana bir şeyler söylemek için ağzını açtığında lafını böldüm. Bugün gerçekten çok tuhaftı ve daha fazla gerilmek istemiyordum; sadece yatakta uzanmak ve uyumak istiyordum.

“Bir şey söylemek zorunda değilsin, sadece beni geri götür.” Bir süre söyleyip söylememek arasında kaldı ama ardından söylememeye karar vermiş olmalı ki yanıma geldi ve tam karşımdan durdu.

Birkaç saniye sonra odamdaydım ve o yoktu.

Şimdi nedense inanılmaz şekilde boş gelen odama baktım ve masama doğru yürüyerek yavaşça oturdum.

Şimdi ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum ve işin tuhaf yanı, neden bu kadar endişelendiğime bir anlam verememiştim.

Elime bir kalem alarak, Ivan’ın kanatlarıyla bir resmini çizmeye başladım.

BÖLÜM 14

IVAN

Lanet olsun. Gerçekten, gerçekten lanet olsun.

Elimi başımın arasına aldım ve derin bir nefes verdim.

Laura, sesinin bana geldiğini bilmiyordu; o yüzden kafasına göre konuşmuştu ama şimdi, sanki güvenini suistimal etmişim gibi hissediyordum ve bu tuhaf bir şekilde hissettiriyordu.

Üstelik bana çok da ciddi bir şey söylememişti. Tek yaptığı endişesini dile getirmektir ve buna rağmen kendimi bok gibi hissediyordum.

Genel olarak insanları kandırırdım; bir kimsesiz olarak doğup krallıkla birlikte hareket ettiğimizden beri bu böyleydi. O halde, neden şimdi sahip olmama gereken en önemli şey, onun güveni gibi hissettiriyordu?

Ben cevaplayabilirim.

Kes sesini.

Baloya çok az kalmıştı ve ben hâlâ kendimi iğrenç hissediyordum; bu duruma kanatların hiç yardımı olmuyordu.

Kanatların görevi belliydi: Aralarındaki bedenleri korurlardı, yani Teo ve İgnis, kanatlar sayesinde bedenlerini bütün olarak tutabiliyorlardı.

Ama babam, kanatları öğrenince deliye dönmüştü ve bir saattir o ve ablam, bana yaptığının ne kadar yanlış olduğunu anlatıyorlardı.

Ablam bir kez daha yavaşça nefes verdiğinde, kafamı kaldırıp ona baktım.

Taht odasındaki yemek masasında oturuyorduk; etrafta havada uçan moloz, toprak ve bir sürü eşya vardı çünkü krallık hâlâ sonsuzluğun içerisindeydi; temel bir yeri yoktu.

Ablama döndüm; onun da hepimiz gibi siyah saçları vardı, tek fark o, babasını ve ela gözlerini almıştı.

Babası bir insandı ve bu, ablamı daha dayanıklı yapıyordu. Ona abla demiyordum, öz ablam bile değildi ama asıl sorun, bana baskarken ki o duruşuydu; benden daha iyi olabilirmiş gibi bakıyordu ama bu tamamen yalandı.

“Baksana Anabeth, sence de yalakalık için bu kadarı fazla değil mi?” dediğimde gözleri yine o öfkeli hali aldı.

Bu beni korkutmaya asla yetmezdi; annem de hep öfkeliydi, sonunda öldü fakat asıl üzüldüğüm, ölürken bile çatık olan kaşları arasındaki o kırışıklığın hiç gitmemiş olmasıydı.

Anabeth ağzını açmak üzereyken ayağa kalktım ve babama gülmüsedim.

“Sence de çok arka planda kalmıyor musun baba? Belki de yönetimi devretme vaktidir. En azından halkımız sürünmekten kurtulur, ne dersin?”

Cevabını beklemeden kendimi gelgitlerde buldum.
İstemsizce kendimi nehrin kenarında bulduğumda yutkundum.

Suyu sevmiyordun.

Evet, tiksiniyorum.

Bu kötü oldu.

Hem de çok, Teo.

Ben senin büyüğünüm, Ivan.

Lafını bölmek zorundayım ama teknik olarak aynı yaştayız; sen beş yüz yıldır neredeyse ölüsün.

Seni küçük...

Ellerimi suya değdirdim; bende olan ve Laura'da olmayan şey işte buydu: Ben kendimi kontrol edebiliyordum ama Laura edemezdi. Eğer gücün belli bir kısmından fazlasını İgnis'e verirse, tetiklenme yaşanabilirdi ve bu durumda benim yapacak hiçbir şeyim olmazdı.

LAURA

Son iki saattir Sisili ile elbise deniyorduk ve sonunda koyu mavi, belime korse ile sabitlenen hafif dekolte bir elbise bulmuştuk. Elbisenin en sevdiğim yanı, diz kapağıma kadar tüm bedenimi saran eteğindeki siyah çiçeklerdi.

Konunun siyah olmalarıyla bir alakası yoktu tabii ama hoş duruyordu.

“Yani siyah renk, sende bir şey çağırıştırıyor?” dedi.

İgnis'in sesini duymazdan geldim; hem o nereden bilirdi ki? Bundan beş yüz yıl kadar bir zaman önce ateş krallığının varisiydi fakat hiçbir kayıta yer almıyordu, silinmişti.

Sisili'nin yorumu ile temizlenmişti de denebilir.

Tabii kafamın içinde yaşamıyor olmasa, ben de pek umursamazdım.

“Sence?” Sisili'nin sesi ile ona döndüm. Saçlarını gelişi güzel bir at kuyruğu yapmış ve günlük elbiselerinden birini giymişti. Elbisenin uzun, koyu yeşil eteği onu daha zarif gösteriyordu; fakat asıl dikkat çeken kemerindeki hançeriydi.

O hançeri çok sevdiğini biliyordum.

Kız kardeşini öldürdüğü gün, onu bir adamdan çalmıştı. Elbette kız kardeşini kasten öldürmemişti.

Cadılar, yoğun duygular yaşayamazlar çünkü eğer çılglık atarlarsa çok büyük bir enerji yayarlar ve bu enerji çevredekilerin ruhunu emebilir veya ölü birine ruh da verebilir.

Sisili'den öğrendiğim kadarıyla cadılar en fazla üç çılglık atabilir ve üçüncü çılgıktan sonra seslerini kaybederler.

Sisili çoktan iki hakkını doldurmuştu; hiçbirinde can verememiş, can almıştı.

İlkinde annesinin cesedini görünce çılglık atmış fakat yanlışlıkla kardeşini öldürmüştü; ardından annesinin cesedinden bu hançeri alarak kaçmıştı.

İkincisinde en yakın arkadaşı onu bıçaklayınca acıyla çılglık atarak arkadaşını öldürmüştü.

Bazen merak ediyordum, bunların yükünü taşımak ona zor gelmiyor muydu? Tüm o acılardan sonra ördüğü duvarı hissetmemek mümkün değildi ama bunlar, benim yanımda olmasına neden olmuş olmasına rağmen, bunları yaşamasındansa mutlu bir hayatı olmasını isterdim.

Bunu hak ediyordu.

Sisili boş boş baktığımı fark edince, “Diyorum ki, orada yaşamaya hazır mısın? Emin misin?” anlamam için tekrar etmişti; düşünmeye daldığımı fark etmiş olmalıydı.

Eskisinden daha derin bir nefes verdim ve aynanın karşısındaki beyaz koltuğa oturdum.

“Bilmiyorum.” dediğimde, o da benim yanıma oturdu.

Bu soruya asla net bir cevap verebileceğimi sanmıyordum, bu yüzden konuyu değiştirdim.

“Sen ben olmaya hazır mısın?” dedim.

Gülümsedi, nadiren gülümserdi ama genelde her gülümsemesinde yanaklarında tuhaf bir acılı duruş olurdu. O yüzden abime gülümsediğinde çok şaşırılmışım; tamamen mutlu görünüyordu.

“Her neyse,” dedim, ‘e’ harfini uzatarak. Abim aklıma gelince asıl sormak istediğim soruyu sordum.

“Şimdi asıl konuya gelelim.” dediğimde, bana düz bir şekilde bakmaya devam etti.

“Abim,”

“O dangalak ile ilgili ne konuşabiliriz ki?”

“O peki, o dangalak seni nasıl gülümsetiyor?”

“Beni gülümsettiği falan yok, anlık durumla gelişen bir gülümsemeydi o.”

“Emin miyiz? Çünkü birisi bana, ‘Ruhumu bedenimden koparabilirsin ama beni güldüremezsin.’ demişti,” dedim, onun sesini taklit ederek.

Sisili yine çatık kaşları ile karşımda poz vermeye başladığında kahkaha attım; onu kızdırmak o kadar kolaydı ki, bir taşa bile yanlış şekilde düştüğünü söyleyerek bağırabilirdi.

Aklıma gelen görüntü daha çok gülmeme neden olurken, Sisili’nin sert bakışlarını görmezden geldim.

Her ne kadar soğuk görünse de, o benim en güvenli limanımdı. Acılarımı, kabuslarımı dinleyip bana destek olan en önemli kişiydi.

Aslında sırf bu yüzden onun mutlu olmasını her şeyden fazla istiyordum. Tüm hayatı boyunca kendisi için çok az şey yapmıştı ve ne yaptıysa da acısını çekmişti.

Hak etmediği halde.

O yüzden şimdi bana söylenmesini görmezden gelerek kahkaha atıyordum.

O, benim hiç sahip olamadığım ablamdı.

BÖLÜM 15

Büyük gün gelmişti.

Ellerim terliyor ve başım dönüyordu.

Araba sallanırken bir kez daha nefes aldım. Bu bir balo olduğundan herkes at arabasıyla ulaşımı sağlamıştı.

Sisili yanımda güven vermek isteyerek elimi sıktı.

Bense derin bir nefes verdim. Balonun başlamasına daha yarım saat vardı ama şimdiden neredeyse herkes yola çıkmıştı, elbisenin dar eteği beni huzursuzlanmaya daha müsait hale getiriyor ve nedensizce tuhaf bir telaşla kaplıyordu.

“O herifle biz de tanışacak mıyız?” Abimin sesi, elbisemdeki siyah çiçek ile bakışmamı bozarken yutkundum.

“Bilmiyorum.” Cevabımın abimi memnun etmediğine emindim; smokini ve lacivert pelerini ile zaten rahatsız edici derecede otoriter görünüyordu.

Hem de hiç otoriter biri değildi.

Asıl tuhaf olan ise Sisili'nin dar ayaklarını kapatarak yere değen elbisesinin, abimin peleriniyle aynı renk olmasıydı.

Sisili karamsar olabilirdi ama lacivert çok onun tarzı değildi.

Araba durduğunda derin bir nefes verdim ve birkaç gün önce tüm bunlar hiç yaşanmamışken durduğum yerde durdum. Herkes yavaş yavaş partnerleriyle içeri girmeye başladığında gerginliğim bir kez daha arttı.

“Siz gidin.” Sisili, tepkimden rahatsız olmuş olmalı ki bana doğru yaklaştı ve kulağıma doğru fısıldadı.

“Yaydığım kabta o kadar kötü ki, en alt seviye bir cadı bile bunu kolaylıkla anlayabilir ve bu baloda benim dışımda üç tane daha yüksek seviye cadı olacak.”

Sesi gergindi; onu başımla onayladım ve derin bir nefes aldım. Kendimi kontrol etmek zorundaydım ama asıl gerildiğim şey hiçbir şey bilmememdi.

Abim omzuma yavaşça vurdu ve Sisili'ye kolunu uzatarak balo salonuna doğru yürümeye başladı.

Arkalarından bakıyordum. Abim, hiçbir zaman “görüşürüz” demeyi seven biri olmamıştı.

Ama şimdi aklımdaki tüm bu düşüncelerle yalnız başıma, yolun ortasında kalmıştım.

Eğer bir şey olursa, ne bileyim, birinin başına bir şey gelirse ne yapacaktım ya da Ivan gelmezse?

“Hadi ama kızım, ben varım ya.”

Kabul etmek istemesem de Ignis haklıydı.

Bu baloda asıl korkmam gereken şey, üst seviye cadılardı; aslında onlara üçüncü seviye de deniyordu.

Sisili ikinci seviyedeydi ama oldukça iyi bir eğitim aldığından kabta hissetme konusunda yetenekliydi.

Aniden yanımda beliren Kevin'a gülümsedim. Gizlice gelme konusunda hala uzmandı. Elini omzuma attı ve

“Tuhaf herif gelmedi mi?” dedi. Başımı iki yana salladım ama o da üzerimden yayılan gerginliği fark etmiş olmalı ki tamamen bana döndü ve yüzünü, yüz hizama gelecek kadar eğdi.

“Onu beklemek istiyorsun.” Kafamı salladım; o ise doğruldu ve saçlarımı karıştırarak

“O halde iş başa düştü, prenses. Sadece yirmi dakika sonra içeri gireceksin.”

Kafamı salladım; o ise gülererek arkasını döndü ve ellerini düz siyah pantolonunun cebine sokarak hafif tümsekli yolda büyük demir kapıya doğru yürümeye başladı.

Öz güvenini seviyordum; bir varis olduğunu belli ediyordu. Benim aksime, o korkaklık yapmıyordu, ipleri elinde tutuyordu, güçlüydü.

O giderken onu izledim; bu balodan sonra hayatım büyük ölçüde değişecekti. Buna hazır mıydım, bilmiyorum ama yanımdakilerin desteğini hissetmek beni gereksiz bir umutla dolduruyordu.

Burada, herkesin ortasında beklemek inanılmaz derecede gericiydi. Adımlarımı sarayı çevreleyen ormana çevirdim ve etraftakilerin fısıldamalarını umursamadan yürümeye başladım.

Nerede olduğum fark etmezdi; Ivan olduğum yere gelgitlenebiliyordu.

Ayrıca at arabası kullanmayacağına eminim.

Bulduğum, temiz gözükten bir ağaç kovuğuna oturdum ve ormanı izlemeye başladım.

İşler ne zaman bu hale gelmişti?

Endişeliydim.

Şimdi taç giyecek ve resmi bir varis olacaktım; bu sorumluluklar o kadar fazlaydı ki, eziliyor gibi hissetmemek mümkün değildi; bir de bunun üstüne sadece varis değil, aynı zamanda da elçi olacaktım.

“O kabtayı toparlaman lazım, güzelim.” Ivan'ın sesiyle oturduğum ağacın dibinden doğruldum.

“O sonunda gelebildin demek, karanlık lord.” Ona sinirliydim; hadi ama, ne bu kadar uzun sürmüştü de beni bekletmişti, bir de “Sen ne istersen o olur” diyordu, yalancı.

Aslında bir yandan da bu kadar düşündüğüm için sinirliydim ama bu önemli değildi.

Beni bekletmişti.

“Kızgın mısın?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

Cevap verme gereksinimi hissetmeden ona arkamı döndüm ve saraya doğru giden patikayı takip ettim.

Arkamdan geldiğini duyabiliyordum, bilerek kurumuş yapraklara basarak ses çıkartıyordu. Sanki arkamda olduğunu bilmeye ihtiyacım varmış gibi.

“Şey, aslında—”

“Senin konuşmaya hakkın yok, yarı ceset.”

Burun kıvrırmak gibi bir derdim yok ama gerçekten şu anda ihtiyacım olan tek şey, tanımadığım eski bir elçinin işime burnunu sokmasıydı.

Patika bitene kadar sessizce yürüdüm; ona daha bir kez bile bakmamıştım ve nasıl görüldüğünü merak ediyordum. Ya dansın ortasında kanatları çıkarsa ve herkes ona saldırırsa? Ya birden büyü yapması gerekirse ve Teo’ya yaptıkları gibi onu da öldürmeye çalışırlarsa?

Kötü düşünceler ve iğrenç sahneler beynimi fethederken sadece çığlık atmak istiyordum, onun için endişeleniyordum ve yapabilecek pek de bir şeyim yoktu.

Asıl sinirimi bozan ise onun bu sakinliğiydi; gerilmesi gerekirdi ama o, erken gelmek için bile bir sebep bulamamıştı.

“Kabta elçi. Tamamen kontrolden çıkıyor.”

Sırıttığı sesinden bile belliydi.

“Teşekkürler, ya; ne kadar işe yaradı, bilemezsin.” Arkamı döndüm ve birkaç saniye sadece durdum.

Hay ejderhanın sönmüş alevi.

Sönmüş mü, ne ara?

Şu an seninle ilgilenemem, Ignis.

Karşımda duran şey kesinlikle ölümcüldü.

Siyah gömlek, siyah pantolon ve oldukça karamsar duran siyah pelerin ama asıl sıkıntı gömleğinin duruşuydu.

Sanki normal bir gömlektense bir dövüş üniforması gibi üstüne oturmuş, bedenini sarmıştı.

Pekâlâ, birisi ona bu şekilde gelemeyeceğini söylemeliydi.

Gözlerimi sonunda yüzüne çevirdiğimde gördüğüm şey yutkunmama neden oldu; saçlarını şekillendirmiş ve yüz hatlarını daha çok ortaya çıkarmıştı.

Çekik gözlerinin siyahlığı o kadar hoş duruyordu ki ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Zihnimde yankılanan sesle kendime geldim.

“Eğer adamı gözlerinle taciz etmen bittiyse, bir baloya davetlisin diye biliyorum.”

Lanet evet.

Tekrar önüme döndüm ama bu sefer yürümek yerine bana yetişmesi için bekledim.

Yanıma geldiğinde aklımdaki tek şey, bu şekilde giyinmişken kanatlarının ona çok yakışacağıydı.

Kanatlarından rahatsız değildim, bence havalılardı; asıl aklımı kurcalayan, neden kanatlara ihtiyaçları olduğuydu. Eskiden sadece perilerin kanatları olurdu, eh, onlar da şu an ölü.

Teknik olarak ölü değil.

Su perileri, yüzyıllar önce yaşamış ve suyun şekillenmesinden sorumlu perilerdi ama zamanla sayıları giderek azalmıştı. Kadınların nereden geldiği bilinmeyen bir hastalığa yakalanmalarıyla üremeleri durmuştu.

Bildiğim kadarıyla son su perisi ise bir asır önce ölmüştü.

Sonunda saraya giden yola çıktığımızda Ivan duraksadı.

“Ne oldu?” dediğimde sadece baştan aşağı beni süzdü ve ardından

“Hala gerginsin, değil mi?” dedi.

Omuz silktim; öyleydim, acayip gergindim ama bunu sesli dile getirmek başarısızlık gibi hissettiriyordu.

“Ne yapacağız?” dedim Ivan’a.

“Hangi konuda?”

“Seni annemle babama hediye paketi gibi sunamam ya.”

“Ah, doğru.” Yürümeye devam ettik ve saraya yaklaştıkça insanlar kalabalıklaşıyordu.

“En mantıklısı,” dediğinde omzumun üzerinden ona döndüm, “Onlarla tanışmamak.”

“Ne?” söylediği şey nedense beni şaşırtmıştı.

“Sadece dansta belireceğim ve dans edeceğiz, ailen geldiğinde ise ben giderim.”

Neden bu kadar dans etmek istiyordu ki? Sormadım ama yine de bu düşüncenin zihnimi oyalamasına izin verdim.

Cevap vermedim ve onu arkamda bırakarak adımlarımı hızlandırdım.

Söylediği şey nedense beni sinirlendirmişti ama öfkenin de kabtama yayılıp beni bir ok gibi işaret etmesini istemiyordum; bu yüzden umursamamaya çalıştım.

En azından denedim.

BÖLÜM 16

İçeri, Ivan olmadan girmiştim. Bir süre Sisili ve abimle konuştuktan sonra Kevin ile sohbet etmiştim.

Şimdi ise balonun neredeyse yarısını tamamlamıştık.

Varisleri takdim etmiş, taç gösterilerini yapmışlardı. Taçlar o kadar mükemmel ve zarifti ki... Kris ve Kevin’inki düz renklerdeydi.

Kris’inki kahverengi ve dal parçaları gibi duruyordu. Kevin’inki ise sadece kalın, düz, kan kırmızısı bir halkaydı.

Kevin’in saçları arasında zar zor görülse de mükemmeldi. Diana ve benim taçlarımız onlarınkinden farklı olarak ayrılıyor, fakat dallarında kendi krallığımızın taşlarını taşıyordu.

Benim tacım daha çok dalgaları andırırken, Diana’nınki rüzgârın geçişi gibi görünüyordu.

Dansa çok az kalmıştı fakat asıl sorun, Diana’nın hâlâ ortalıkta olmamasıydı. Bugün onu sadece birkaç kez, Kevin ile konuşurken yanımıza geldiğinde görmüştüm.

O yoksa iksir yoktu ve iksir yoksa o pistte dans edebilecek tek şey, benim iğrenç figürlerimdi.

Ivan, dediği gibi, hiç ortalıkta görülmedi.

Kevin onun korkak bir pislik olduğunu söyledi ama haklı olduğunu bildiğim için sesimi çıkarmadım. O gerçekten korkak bir pis-

likti. İçeri bile benimle girmemiş, benden on dakika sonra gelmiş ve göz göze geldiğimiz gibi ortadan kaybolmuştu.

Ne bekliyordum ki?

Sonuçta ne arkadaşımды ne de ailem. Beni sadece büyüm için istiyor ve krallığına yardım etmek için bir araç olarak görüyordu.

Sisili'nin endişeli bakışlarla bana yürüdüğünü görünce, yaslandığım sandalyede doğruldum.

“Neyin var?”

Yanımdaki sandalyeye oturarak bana döndü.

“Ondan gerçekten nefret ediyorum. Beni kullanıyor.”

Sisili, sözlerime karşı kafasını yana eğerek bana baktı.

“Nefret mi?”

Elimdeki bardağı sıktım. Bana yaptığı şeyden dolayı ondan nefret ediyordum ve şimdi ufacık, normalde başkası yapsa umurumda dahi olmayacak bir hareket yüzünden burada somurtmadan edemiyordum.

Sisili, elimdeki bardağı aldı ve sözlerine sakın bir sesle devam etti:

“Nefret ve sevgi arasında çok ufak bir çizgi vardır. Bazen birini sevmek için önce nefret etmelisin. Hissettiğin nefret seni doldurduğunda, karşındakine bakıp ‘Senden nefret ediyorum.’ demek kolaydır ama birini aslında sevip sevmediğini, onu kaybettiğinde anlarsın. Büyük konuşma. Bazen kelimeler, en iyi ustalar tarafından dövülmüş kılıçlardan bile keskindir.”

“Öyle mi dersin, cadıçık?”

Abimin sesini duyunca irkildim.

Bir eli cebinde, bize doğru yürüyordu.

Sisili, yüzünde tuhaf, ona yabancı bir ifadeyle abime baktı ve yavaşça kaçmak için ayağa kalktı.

Ama başaramadı ve abim tam karşısında durarak yavaşça üzerine eğildi.

“Bu bir aşk itirafı mıydı?”

Sisili, eliyle abimi göğsünden ittirmeye çalıştı ama abim gerilemedi.

“Ne alakası var be?”

Onları izlerken gülümsedim.

“Sen de bana hep ‘Senden nefret ediyorum.’ diye bağırarak bir şeyler fırlatıyorsun. Yoksa bu, ‘Seni çok seviyorum.’ mu demek? Yoksa benim de, bana âşık olduğunu anlaman için kayıp mı olmam lazım?”

Sisili omuz silkti.

“Ah, lütfen. Sanki bana yapışmadan bir gün geçirebileceksin.”

“Haklısın.”

Ne? Sisili, abime kafası karışmış bir ifadeyle baktı. Bunu ben de beklememiştim.

Abim iyice Sisili'ye yaklaştı ve fısıltı gibi söylediği cümleleri herkesin duyduğundan emin oldu.

Salonun diğer ucunda sohbet eden babamın ve annemin bile...

“Sensiz bir gün bile geçiremem, cadıçık.”

Abimin bunu onu sinirlendirmek için söylediğini biliyordum ama nedense tatlı gelmişti.

IVAN

Bütün âlem boyunca tek yaptığım, gölgelerde saklanarak Laura'nın gülmesini izlemektir.

Taç takdim edilirken az daha alkışlayacaktım ama yanımda diki- len ve varlığımın farkında olmayan herifi korkutmamam gereki- yordu.

En azından bu kanatlar sayesinde gizlenebiliyordum.

Dans başlamak üzereydi ve Laura deli gibi etrafına bakıyordu. İlk önce kalabalığa karıştım ve ardından kanatlarımdan kurtularak yavaşça Laura'ya doğru yürüdüm.

O da farkında olmasa da enerjimi hissediyordu ve gözlerimiz sa- niyesinde buluştu.

Tam karşısında durdum ama o daha fazla yaklaşmadan beni dur- durdu.

Müzik hafiften başlamış ve çevremize insanlar toplanmaya baş- lamıştı. Bazıları, yüksek ihtimalle asosyal su varisinin yanındaki kişiyi merak ediyordu ya da bazıları direkt olarak ona bakıyordu. Çünkü lanet olsun ki, mükemmel gözüküyordu.

Aniden beliren pelerinimi ona sarma dürtüsünü bastırdım. Ne- dense onu kendi kıyafetlerimin içinde görmek bende tuhaf bir his uyandırıyor. Kafamdaki düşünceleri bir kenara attım ve olabil- diğince sakince,

“Ne oldu?” dedim.

İlk başta bana bakmadan sadece parmakları ile oynadı, ardından kafasını kaldırmadan,

“Dans iptal.” dedi.

“Neden?”

“Teknik bir arıza çıktı.” dediğinde yüksek sesle gülerek müziğin yükselmesini bekleyen insanların dikkatini çektim.

Laura ise buna daha çok sinirlenerek sertçe bana yaklaşıp ayağı- ma bastı ama ben gülmeye devam ettim çünkü o yüksek topuklu- larla bile benim canımı acıtacak kadar sert değildi.

Nefes nefese, “Dans edemiyorsun,” dediğimde kıpkırmızı oldu. Tam konuşmak için ağzını açtığı anda belini tuttum ve onu kendi- me çektim. Ani temasla sarsıldı ama ağzını açmadı.

İlk dans ettiğimizde de bunu biliyordum. Zaten yıllar önce bana kendisi söylemişti. Bu yüzden ilk dansımız oldukça sadeydi ama şimdi her şey daha eğlenceli bir hâl almıştı.

Dans edemiyor olmaktan utanıyordu. Açık olmak gerekirse, bu benim de hoşuma gidiyordu.

Kafamı yavaşça eğdim ve dudaklarım hafif yanağına sürtecek şe- kilde ona doğru fisıldadım.

Onunla temas kurmaktan kaçınamıyordum ve bu, kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Ayağıma bas, elçi. İkişiyle,” dediğimde omzuma bakmaya devam etti. Ardından yavaşça ayağıma bastı ve düşmemek için bir elini hızlıca omzuma attı.

Ben de elimi onun beline koydum ve diğer elini kavradım. Müzik yükselmeye başlamadan önce fısıldayarak:

“Pisliğin tekisin,” dediğini duydum ama sadece sırtıtmakla yetindim.

Onu o kadar rahat hareket ettiriyordum ki bana ters ters bakmaya başlamıştı.

Şu anda sadece olduğumuz yerde sallanıyorduk, bu yüzden rahat-tı. Asıl olay birazdan başlayacaktı ve gerçekten eğlenceli olacaktı.

“Yine ne oldu, elçi?”

“Bana patates çuvalı muamelesi yapıyorsun,” dediğinde kafamı geri atarak kahkaha attım.

Gülümsemem büyürken onu yavaşça ittirdim ve sonra geri çek-tim. Dans konusunda o kadar da kötü değildi aslında. Ben de annemden öğrenmişim. Gülümseyen yüzü gözlerimin önüne gelince dişlerimi sıktım.

Lanet olsun.

Laura, bende oluşan gerginliği fark etmiş gibi görünüyordu. Ona belli etmemek için doğrudan karşıya bakmaya odaklandım.

“Sinirli misin?”

“Hayır,” dedim düz bir sesle. Annemin kanlı yüzü gözümün önü-ne gelirken sakın kalmak çok zordu.

Omzumdaki gerilmeyi hissettiğimde duruşumu dikleştirdim. Etrafta üç kıdemli cadı vardı ve bundan emindim. Büyülerinin kokusu burnuma kadar geliyordu. Sisili kıdemli değildi, bunu bi-liyordum. O, bağlı cadılardandı.

Bilinen isimleriyle ikinci ve üçüncü seviye cadılar.

“Emin misin?” Sonlara doğru sesi titremişti. Harika, onu korkut-muştum.

Senin sorunun ne, adamım?

Farkındayım.

Onu bir adım ileri ittim ve kendi etrafında döndürdüm. Müzik artarken onu hızlıca kendime çektim, ardından yavaşça belinden büktüm ve onu eğerek üzerine eğildim.

Elbisesi yavaşça havaya kalktı ve ben ani bir hareketle elbiseyi ya-kaladım.

Yaptığım şey beni bile şaşırtmıştı ama o sırada, tam olarak bu açıdan simsiyah gözükken ayakkabısını gördüm.

Yanına geldiğimden beri farkındaydım. Siyah çiçekler, siyah inci küpeler ve siyah ayakkabı...

Kabul ediyordu. O da farkındaydı.

Gözlerime baktığında artık gülmüyordu. Hatta yüzündeki ifade sanki benden nefret ediyormuş gibiydi.

Müzik bitti, biz de doğrulduk. Laura hemen iki adım geri gitti ve:

“Bence artık gitmelisin. Gölgeler seni bekliyor, değil mi?” Sesin-deki öfke o kadar yoğundu ki kendimden utandığımı hissettim.

“Ne?” dediğimde sadece bana baktı ve arkasını dönerek yürüme-ye başladı.

Bir süre sadece öylece kaldım. Ardından dediğini yaptım, gölge-lere karıştım ve onu izlemeye başladım.

Onu sinirlendirdin.

Sağ ol ya.

Bilmiyorsun.

Neyi?

Senden hiç kaçmadı. Nasıl yakalayacağımı bilmiyorsun.

Derin bir nefes verdim ve elimle yüzümü ovuşturdum. Kafamı kaldırdığımda sarı saçlı, koca gözlü bir kızın bana baktığını gördüm.

Kanatlarımı kullanmayı ne zaman kestiğimi bile bilmiyordum. Laura'nın yanındayken hep doğru bildiğim şeyleri yanlış yapmaya başlıyordum ve bu beni delirtiyordu.

“Selam,” dediğinde gözlerim hâlâ Laura'yı arıyordu. Sonunda onu köşede, sinirli sinirli dikilirken gördüm. Gözlerini yanımdaki kıza dikmişti.

Seni bilmem, Ivan, ama İğnis şu an hem seni hem de beni bıçaklamak istiyor olabilir.

Nedense içimden bir ses, Laura'nın da duruma farklı bakmadığını söylüyordu ve ondan yayılan kara büyüyü çok rahat hissedebiliyordum. Ben hissedebiliyorsam, cadılar da hisseder.

Yanımdaki kıza baktım ve hızlıca:

“Partnerimin yanına gitmeliyim,” dedim.

Hızlıca yürüyerek kalabalığın arasından geçtim. Tam olarak şu an gelgitlenmek oldukça işe yarardı. Karşısına dikildim ve sinirli sinirli bana bakmaya devam ediyordu.

Sürekli neyi yanlış yapıyordum da bu kız hep sinirliydi?

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve:

“Kızı yalnız bırakmasaydın,” dedi.

Gülümsedim ve ona doğru eğildim. Geriye adım atmadı ama belini kıvrarak yavaşça geriye eğildi.

“Sadece sen, elçi,” dediğimde bakışları yavaşça beni buldu ve gözlerindeki öfkenin ardında bir şeyler oynadı.

Bana güvenmesi zaman alacaktı ama ne de olsa benim yapacak başka bir işim yoktu.

“Gidelim,” dedi arkamıza bakarak.

“Neden?” dediğimde aniden hissettim.

Büyülü kabta her yerdedi.

Benden önce hissetmesi şaşırtıcıydı. Cadılar, yaydığımız enerjiyi hissetmiş olmalıydı.

Kafamı havaya kaldırdım ve gözleri bize kitlenmiş üç kadın gördüm. Biri tam görüş hizamdaydı, diğeri tahtların orada ve sonuncusu da arkamda bir yerlerdeydi. Onları seçemiyordum, büyü ile kendilerini koruyorlardı.

Bir elçi ve lordun kabtası birleştiğinde ortaya oldukça güçlü bir kabta çıkardı.

Bunu fark etmemelerini beklemek imkânsızdı ama en azından kim olduğumuzu seçmemiş olmalarını umarak Laura'ya döndüm.

“Vedalaşma faslını atlamak zorundayız, elçi,” dedim ve hızlıca ikimizi de gelgitletim.

BÖLÜM 17

Yirmi gündür Ivan'layım ve bir şeyden eminim: Ablasını ve babasını öldürmek için elçi olmaya ihtiyacım yok; onları çıplak ellerimle bile öldürebilirim ve üzüleceğim tek şey, onların o iğrenç derilerine temas etmiş olmak olur.

Bir kez daha ellerimi havaya kaldırdım ve derin bir nefes verdim.

Son on iki gündür Anabeht bana ruhumu kontrol etmemi öğretmeye çalışıyordu ama kesinlikle söyleyebilirim ki hiçbir işe yaramıyor.

Şu anda saray odasındaız. Babası tahtta oturuyor, Ivan ise masaya yaslanmış. Onun bir sandalyesi yok ve bu çok rahatsız edici. Elbette gelenekleri daha bilmiyorum ama ne de olsa o da bir varis değil mi?

Bu sarayın her yeri kan ve kül kaplı ama hâlâ somut olarak oluşmadığı için ara sıra eşyalar havaya kalkıyor ve bazen de sertçe yere düşüyor.

“Beceriksiz! İşte, olmuyor!” Anabeht bağırdığında ona döndüm ve ben de bağırmağa başladım. Bu kadar yeterliydi. Ben onun

emirlerine uymak zorunda değildim. Elçi olsam bile hâlâ Su Krallığı'nın varisiydim.

“Son kez söylüyorum, sana öğretemiyorsun, beceriksizsin!”

Yavaşça odadaki bütün su havaya kalktı ve baloncuklar hâlinde asılı kaldı.

Bunu bilerek yapmamıştım. Artık duygu kontrolüm o kadar da yüksek değildi, sürekli sinirleniyordum.

Bu, elçi olmayı kabullendikten sonra başlamıştı.

Ivan, yaslandığı yerden bana bakıyordu ama babası,

“Durdur şunu!” diye cırladığında tek kaşını kaldırdı ve,

“Ne. İsterse. Onu. Yapar. Bu konuda anlaşmıştık,” dedi.

Yüzündeki ifade korkutucuydu. Sanki hayatı boyunca hiç bu odada olmak istememiş gibiydi. Kısa bir an göz göze geldik ve ardından yüzünden ufak bir umutsuzluk gölgesi geçti.

“Odadan çık,” dediğinde ona döndüm. Bir dakika, suçlu ben mi olmuşum şimdi?

Bu saçmalığa daha fazla katlanamazdım. İlk önce benimle konuşup kalmamı istemişlerdi, şimdi ise sanki zorla gelmişim gibi davranıyorlardı.

“Peki,” dedim ve kendi etrafımda bir su birikintisi oluşturmaya başladım. Bazı damlacıklar havadaki şeylere çarpıp bölünüyorlardı.

“Emin misin, elçi?” Tek kaşını kaldırarak sorduğu soruya karşı çenemi dikleştirdim ve,

“Kesinlikle, lord hazretleri,” dedim dalga geçerek.

Ne yapmaya çalıştığımı biliyordu. Burayı su altında bırakacaktım. Doğru yaptığım yegâne şey, su varisi olmaktı.

Bu evrende kimse suyu benden daha iyi yönetemezdi.

O aptal ablasının, kimin beceriksiz olduğunu öğrenme vakti gelmişti. Tam yirmi gündür bağıyor ve bir yerlerde sinir krizi geçiriyordu.

Sürekli bu göreve ait olmadığımı, sarayıma dönmemi söylüyordu.

Pekâlâ, saraya gitmiyorum ama kesinlikle onu buraya getireceğim.

Artık dayanacak seviyede değildim. Onları öldürmek istiyordum. Sürekli bana o tuhaf gözlerle bakıyorlardı ve bunun için ölmeyi hak ediyorlardı.

Anabeht konuşmak için ağızını açtığı anda yakındaki bir su birikintisini tam yüzünün önünde durdurdu.

O iğrenç sesi bir kez daha duyarsam hançerimle kulaklarımı kesmem gerekecekti.

Aniden Ivan'ın bana doğru geldiğini fark ettim. İlk başta önümdeki baloncuk onu durdurur sandım ama o, baloncuğu siyaha boyayarak içinden geçti.

Tam karşımda durduğunda önce eğildi. Gözlerini gözlerime diktiğinde, siyahlık artık o kadar derin gözüküyordu. Baloncuk bizi sarmaya devam ediyordu. Ben tam bir adım geri atacaktım ki aniden kendimi havada buldum.

Bana sürekli patates çuvalı muamelesi yapamazdı.

Saçlarım önüme düşüyordu ve o, beni ters şekilde omzuna atmıştı. Sırtına yumruğumu geçirdiğimde hiç umursamadan babasına döndü.

Artık su dağılmış ve zeminde dalgalanıyordu. Odağımı kaybetmiştim. Eğer on saniyem daha olsaydı burayı gerçekten patlatırdım.

Anabeht, sanki lanetliymiş gibi sudan kaçıyor ve sandalyelerin üzerine zıplamaya çalışıyordu.

Pekâlâ, o elbiseyle bunu başaramaz.

Ivan'ın babası ise hiç tepki vermiyordu. Sanki az önce bağıp duran o değilmiş gibi umursamaz bir tavır takınıyordu.

Lanet olsun, bu adamın adı ne?

Mathew.

Ah, sağ ol.

Ne demek.

Bu çok kibardı. Hem de tuhaf bir şekilde.

Ivan, kapıyı açıp yürümeye başladığında daha hırslı tepindim. Dizlerimi karnına ve yumruklarımı da sırtına vuruyordum. Acıttığına eminim ama yüzünü göremiyordum.

Sonunda bir sis bulutu etrafımızı kapladı ve kendimi yatağın üzerinde sırtüstü yatarken buldum. Hızlıca doğruldum ve pelerinini silkeleyen Ivan'a baktım.

“Sen—” dediğimde eliyle beni durdurdu.

“Üzgünüm, elçi, ama şu an buna ayıracak vaktimiz yok. Sisili ve Evren geldiğinde gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Tacı almaya.”

“Ona neden ihtiyacın var?”

“Babamın taktığı taç gerçek değil. Asıl taç, Teo’nun tacı şu an emirsizlerde ve o olmadan tahta geçemem.”

Emirsizler... Bunu biliyordum. Ölüm Krallığı’nın halkı “kimsesizler” olarak adlandırılmıştı. Fakat içlerinden bir kız, Teo kuyuya atılırken tacını çalmıştı. Kızın hangi elemente yatkın olduğu ya da neden orada olduğu kimse tarafından bilinmiyordu.

Ancak kız, birkaç kişiyle birlikte krallıktan kaçtı ve saklanmak için Çam Ormanı’na gitti.

Hiç geri gelmedi. Kimse de onu aramadı. Herkes, şu anda orada bir kabile olduğunu biliyor, ama hiçbir lord, askerlerini oraya gönderecek kadar aptal değil.

BÖLÜM 18

Derin bir nefes aldım ve Ivan’ın anlattıklarını düşündüm. Haklıydı. Babası tahtta oturduğu sürece Ivan beklemek zorundaydı. Eğer hızlı hareket etmezse krallığın geleceği sıkıntıya girecekti ki bu, babasının pek umurunda değil gibiydi.

Sisili geldiğinden beri somurtuyordu ama asıl problem, abimin geldiğinden beri büründüğü kasvetli havasıydı. Krallıkta bir şey mi olmuştu?

“Şimdi,” dedi Sisili. Önünde harita duran masanın çevresinde toplanmıştık.

“Emirsizler sizin halkınız. Fakat buna hızlıca inanmalarını beklemeyin. Sayılarını bilmiyoruz ya da kim olduklarını... Her zaman tetikte olun. Yüksek ihtimalle size tacı eski yöntemlerle verecekler.”

Durdu ve Ivan’a döndü. Ivan, önüne düşen saçlarını parmaklarıyla geriye taradı ve gözlerini benimkilere odakladı.

“Kabta uyumumuza bakacaklar ve eğer Teo ile İğnis’inkine yakın değilse tacı bize vermezler. Lord ve elçi olduğumuz için saygı duyabilirler ama korumazlar,” dediğinde Sisili kafasını sallayarak onu onayladı. Abim ise bunca zaman boyunca sessizdi.

“Kabta uyumu...?” Daha soruyu sormadan Sisili lafımı böldü.

“Elçinin öğrenmesi yasaktır,” dediğinde, onun bunu nereden bildiğini merak ettim. Ama aklımı kurcalayan asıl şey, abimin sinir bozucu sessizliği idi.

“Abi?” dediğimde bana dönmek yerine Ivan’a döndü ve hiçbirimizin beklemediği bir hamleyle onu boğazından tutarak duvara yapıştırdı.

Ivan acı belirtisi göstermiyordu ama zar zor nefes alabildiği açıktı.

“Abi!” diye bağırdığımda bana bakmıyordu bile.

“Kardeşimi sürüklediğin şeyin ne olduğunun farkındasındır umarım. Çünkü eğer ona bir şey olursa, bir çukurda ölmeyi bekleyen iki aptal lord olacak,” dedi abim, sakin sesiyle.

Hızlıca kolundan yakaladım.

“Bırak onu,” dediğimde elleri gevşedi ama durmadı.

“Sisili, bir şey yap!” diye bağırdığımda havada bir akım dönmeğe başladı ve abimin Ivan’ı yasladığı duvar gerilerken Ivan’a yer tanıdı.

Abim, Ivan’ı bıraktı ama hemen ardından yüzüne yumruğunu geçirdiğinde, ben daha ne olduğunu bile anlamamıştım.

Ivan bir adım geriledi ve “Hak ettim, değil mi?” dedi.

Abim de bir adım geriledi ve “Sen asıl kardeşime bir şey olursa hak edip etmediğini göreceksin,” dedi.

Abim gerilerken ben Ivan’ın yanına doğru yürüdüm. Abim bana döndüğünde sadece elimi havaya kaldırdım ve yaklaşmasını engelledim.

“Gidin,” dedim duygusuzca. “İkiniz de.”

BÖLÜM 18

Derin bir nefes aldım ve Ivan’ın anlattıklarını düşündüm. Haklıydı. Babası tahtta oturduğu sürece Ivan beklemek zorundaydı ve eğer hızlı hareket etmezse krallığın geleceği sıkıntıya girecekti ki bu, babasının pek umurunda değil gibiydi.

Sisili, geldiğinden beri somurtuyordu ama asıl problem abimin, o geldiğinden beri büründüğü kasvetli havasıydı. Krallıkta bir şey mi olmuştu?

“Şimdi,” dedi Sisili. Önünde harita duran masanın önünde toplanmıştık.

“Emirsizler sizin halkınız fakat buna hızlıca inanmalarını beklemeyin. Sayılarını bilmiyoruz ya da kim olduklarını... Her zaman tetikte olun. Yüksek ihtimalle size tacı eski yöntemlerle verecekler.”

Durdu ve Ivan’a döndü. Ivan, önüne düşen saçlarını parmaklarıyla geriye taradı ve gözlerini benimkilere odakladı.

“Kabta uyumumuza bakacaklar ve eğer Teo ile İgnis’inkine yakın değilse tacı bize vermezler. Lord ve elçi olduğumuz için saygı duyabilirler ama korumazlar.”

Dediğinde, Sisili kafasını sallayarak onu onayladı. Abim ise bunca zaman boyunca sessizdi.

“Kabta uyumu—” Ben soruyu sormadan Sisili lafımı böldü.

“Elçinin öğrenmesi yasaktır.”

Onun bunu nereden bildiğini merak ettim ama aklımı kurcalayan asıl şey, abimin sinir bozucu sessizliğiydi.

“Abi?”

Dediğimde bana dönmek yerine Ivan’a döndü ve hiçbirimizin beklemediği bir hamleyle onu boğazından tutarak ittirdi, ardından hızlı hareketlerle duvara yapıştırdı.

Ivan acı belirtisi göstermiyordu ama zar zor nefes alabildiği açıktı.

“Abi!” diye bağırdığımda bana bakmıyordu bile.

“Kardeşimi sürüklediğin şeyin ne olduğunun farkındasındır umarım. Çünkü eğer ona bir şey olursa bir çukurda ölmeyi bekleyen iki aptal lord olacak.”

Abim sakın sesiyle konuşurken hızla onu kolundan yakaladım.

“Bırak onu,” dediğimde elleri gevşedi ama durmadı.

“Sisili, bir şey yap!” diye bağırdığımda havada bir akım dönmeğe başladı ve abimin Ivan’ı yaslacağı duvar gerilirken Ivan’a yer tanıdı.

Abim, Ivan’ı bıraktı ama hemen ardından yüzüne yumruğunu geçirdiğinde ben daha ne olduğunu bile anlamamıştım.

Ivan bir adım geriledi ve,

“Hak ettim, değil mi?”

Dedi. Abim de bir adım geriledi ve,

“Sen asıl kardeşime bir şey olursa hak edip etmediğini göreceksin.”

Abim gerilerken ben Ivan’ın yanına doğru yürüdüm. Abim bana döndüğünde sadece elimi havaya kaldırdım ve yaklaşmasını engelledim.

“Gidin,” dedim duygusuzca. “İkiniz de.”

Ne bok dönmüştü burada?

Buraya gelmeme izin vermiş hatta gelmemi söylemişlerdi ama şimdi gelip önümde Ivan’a yumruk atıyordu.

Sikeyim. Ayrıca neden bu kadar sinirlendim ki?

Bir teorim var.

Kapa çeneni, İğnis. Zaten zor durumdayım.

Pekâla. Anlaşılan birileri sinirlenmiş.

Başımı iki yana salladım. Şu an gerçekten bununla uğraşamazdım.

Ivan’ı inceledim.

“İyiyim, elçi. Sakin ol.”

Yine iyi olduğunu söyleyerek beni kandırabileceğini düşünüyordu ama dudağındaki kesik ve elmacık kemiğinin üzerinde beliren morluk kesinlikle inandırıcı değildi.

“Otur şuraya ve sesini çıkarma!”

Ivan söylenerek dediğimi yaptı ve çalışma masasının önündeki deri koltuğa oturdu.

Aslında yara kendiliğinden iyileşmeliydi ama abim ona bilerek lavanta zehri içeren yüzükle vurmuştu.

Soyluları etkileyen tek zehir buydu. Vücuda temas ettiği anda istenilen etkiyi verirdi.

Abim istediğini almıştı.

Beni korumaya çalışmasını bir yere kadar anlayabilirdim ama lavanta zehri kullanmak... İşte, bu tamamen pislik bir hareketti.

IVAN

O yumruğun hakkını vermek gerekirdi; canım acımıştı ama bununla baş edebilirdim.

Yine de koltuğa oturdum. Laura önümde kıpırdandı. Önce sağ tarafıma geçti, sonra sol tarafa... Tersine denk gelmiş olmalıydı ki sürekli hareket ediyordu.

Bunu izlemek o kadar hoşuma gidiyordu ki...

Sağ tarafımdan sola geçtiğinde ağzından bir küfür kaçırdı. Sırıttım, ayağa kalktım ve konuşmasına izin vermeden onu sandalyeye oturtarak önünde diz çöktüm. Böyle bile benden sadece iki santim uzun olabiliyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Sana yardım ediyorum.”

“Niye?” dedi, beni süzerken. Kaşlarımı havaya kaldırdım.

“Hadi ama elçi, canım acıyor. Biraz acele et.”

Bana şüpheyle baktıktan sonra işaret ve orta parmağını birleştirerek elmacık kemiğime bastırdı.

Acımıştı ama sustum.

Ardından sinirle elini çekti.

“Harika! Abim ilk kez zekice bir şey yaptı, ha!” dediğinde ayağa kalkarak sırttım.

Yara büyüyle tedavi edilemezdi. İnsanlar gibi tedavi etmeliydik.

Lavanta zehrinin en önemli yanı da buydu zaten; tüm sihri etkisiz bırakıyordu.

Yatağa doğru yürüdüm ve annemin bana verdiği o eski kutuyu çıkardım. Laura, merakla yanıma geldiğinde gülümsedim ve kendimi yatağa bıraktım.

“Annemindi.”

“Oh.”

İlk yardım malzemeleri... Annem onları dünyadan getirmişti. Annem... Derin bir nefes verdim ve unutmaya çalıştım.

Çatık kaşlarını ve bağırışını.

“Kullanmayı biliyorsun, değil mi?” dediğimde hızlıca çenesini dikleştirdi ve,

“Elbette,” diyerek yanımda yatağa oturdu.

Yatak, onun ağırlığıyla hafifçe çökerken o ise kutuyu karıştırıyordu. Ahşaptan, sade bir kutuydu bu. Annem, eskiden buna takılarını koyardı ama dünyadan geldikten sonra bunlar onun için daha değerli olmuştu.

Laura, yavaşça soğuk merhemi yüzüme deşdirdiğinde gözlerimi kapattım ve ince pamuğun tenimde gezinmesini hissettim. Ona bakmak istiyordum ama nedense dokunuşu bile şu an bana o kadar güzel geliyordu ki sadece hissetmek bile beni kendime getiriyordu.

Onu bir kere öpebilir miyim?

Hızla gözlerimi açtım.

“Acıdı mı?”

Laura'nın sorusu karşısında çok hızlı hareket ettiğimi fark ettim.

Siyah saçları yüzüne düşmüştü ve alt dudağını ısırarak bana bakıyordu. Gözlerini o kadar kısmıştı ki gülme ihtiyacı hissediyordum.

“Hayır, üzgünüm,” dedim ve tekrardan gözlerimi kapadım.

İşini yapmasına imkân vermeliydim.

Seni pislik herif, hayır, onu öpemezsin.

Ben İğnis'ten bahsetmiştim ama pekâlâ...

Ah.

Neredeyse kırk dakika geçmişti ve o her şeyi yanlış yapmıştı. Yanlış merhemleri kullanıp yanlış ilaçları vermişti ama önemli değildi.

Ne dediyse yaptım ve sonunda o, yorgunluktan sızınca onu örtünün içine yerleştirdim ve yanına uzandım.

Çok geçmeden bir kolunu göğsüme koydu ve bana sokuldu.

Lanet olsun.

“Çok geç olmadan, Elçi, seni bulmak için geri geleceğim. Yemin ederim.”

Üstüme çöken ağırlıkla derin bir nefes verdim.

Yanımda mutlu görünüyordu. Bugün benim için sinirlendiğinde bile o kadar tatlıydı ki...

Ben savunmasız biri değildim. Kendimi koruyup kendim için kavga edebilir, dövüşebilirdim ama nedense beni korumasını seviyordum.

Sadece omzuma gelmesine rağmen önüme geçip abisine bağırduğunda, aslında sahip olmadığım o güven hissini tatmıştım.

Güçsüz olmayı sevebileceğimi hiç tahmin etmemiştim.

BÖLÜM 19

Ivan ile yola çıkmamıza sadece bir saat vardı. Yani, aslında ben onun gelmesini bekliyordum. İşi olduğunu söylemiş ve öylece gitmişti.

Derin bir nefes verdim. Nedense onunla yola çıkacak olmak beni geriyordu. Saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yapmama rağmen önden birkaç tutam bıraktım.

Üzerime giydiğim açık mavi tişört havalanıyor ve altımdaki pantolon hançeri gösteriyordu.

Onları düşündüm. Ignis'i, Teo'yu, yaşadıklarını... Birini sevdiğin için öldürülmek kadar kötü bir şey var mıydı ki?

Bana da olacak diye korkuyorum. İstemesem de Ivan'a çekiliyorum ve bunun farkındayım. Abim, önümde ona vurduğunda hissettiğim o duygu sanki bir ahtapot gibi beni sarıyor ve kolları arasına hapsediyordu.

Fakat her şeye rağmen bir gerçek vardı: Onun da bir seçim yapması gerekecekti. Bunu hiç saklamadı benden. Ama merak ediyorum, başkasını severse o zaman ne yapacaktım?

Ya başkası için beni öldürmeyi kabul ederse? O zaman ne yapacağım? Ben onu severken onun başkasına baktığını bilmek, sarıldığını, öptüğünü, hatta teselli ettiğini bilmek... Onunla olduğunu, onun için orada olduğunu bilmek...

İşte o zaman giderim.

Sadece giderim. Çünkü elimden sadece bu gelir. Kalırsam ölürüm, kalırsam ağlarım ve ölürsem öldürür, ağlarsam da ağlatırım.

Neden ben?

Bu soru o kadar kafamı karıştırıyor ki... Neden Diana değil? Neden bir başkası değil? Neden ben?

Ya ben değilsem? Ya içimdeki sadece kara büyüye? Ya sadece lanetliysem?

Sana bir hikâye anlatmak isterim, izin verirsen.

İrkildim. Bazen Ignis'in içimdeki varlığı çok soyut kalıyordu. Ama hikâyeyi duymak istediğim için sustum ve sadece sese odaklandım.

"Ben varırken kimseyi sevmezdim. Hem de kimseyi. Bana göre sevmek öldürürdü. Sonra bir gün, bir pazarcıdan bir hikâyeye dinledim. Bir masal, bir efsane... Her neyse artık.

Bir kızı anlatıyordu. Yalnız bir kızı. Sadece duygularına tutunan bir kızı... Bu efsane aslında Anka kuşunu anlatır.

Anka kuşu bir insanmış. Yalnız bir insan. Ve âşık olmuş aptalın tekine, Ateş Krallığı'ndan bir şövalyeye... Onu görebilmek için büyüünün sınırlarını zorlar, kendini bir kuş yaparmış. Bambaşka kuşlar olurmuş sürekli. Ama adam onu hiç tanımazmış. Hiç hissetmezmiş kızın sevgisini.

Sonra bir gün kız yine gitmiş adamın penceresinin önüne, ama adam orada değilmiş. Eve girmiş, insan formuna bürünmüş, adamı aramış. Çarşıya çıkmış, ara sokaklara girmiş ve sonunda adamı görmüş.

Sarhoş bir şekilde yürüyormuş, elindeki şişeden şarap dökülürken... Kızın yanına gitmiş ve kıza o kadar edepsiz konuşmuş ki... Kız bir an onun tanıdığı güçlü ve cesur adam olmadığından şüphelenmiş. Ama biliyormuş ki alkol gerçekleri ortaya çıkarır. İnsan sadece sarhoşken yalan söylemez.

Bu, onu daha da sinirlendirmiş. Uçup gitmek istemiş ama yapamamış. Öfkesi sonunda adamın alevlerine karışmış ve ikisini de küle çevirmiş.

Aradan günler geçmiş ama o ıssız sokağa kimse girmemiş. Bir kuş sürüsünün yolu düşmüş oraya ve bir tüy parçası küllerin üzerine düşmüş.

Kızın bedeni alevlerle yeniden uyanmış. Kız bağırır, delirmiş, hatta kendini öldürmeyi denemiş. Ama sonunda... Sürekli yeniden doğmuş. İşte bu, onun lanetiydi.

Ölmek isteyenler ölmeyecek. Ve yaşamak isteyenler yaşayamayacak.

Kız sonunda kaçmış ve soğuk bir dağın tepesinde yaşamaya başlamış. Her gece gökyüzüne bakmış ki onu lanetleyen kuşu bulabilsin. Ama o kuş asla gelmemiş. O da asla aramaktan vazgeçmemiş. Ara sıra yemeyi, içmeyi unutuyor, ölüyormuş.

Fakat sonrasında hiçbir şey olmamış gibi yeniden doğuyor, aramaya devam ediyormuş.

Olay da bu. Aramak.

Kız belki de aradığı için bulamamıştır. Bilemiyorum.”

Ses dindiğinde sadece bomboş bakıyordum. Ben asla bunu beklememiştim. Anka kuşunu elbette biliyordum. Ama efsanesinin, ölümünün sebebinin sevdiği adam olduğunu hiç bilmiyordum.

Kapı gürültüyle açıldığında bütün odağımı kaybederek oraya döndüm.

Ivan, üzerinde siyah bir gömlek ve koyu gri bir pelerin ile bana doğru geliyordu fakat çatık kaşları ve arkasından yayılan karanlık o kadar korkutucuydu ki, iliklerime kadar hissediyordum.

Beni gördüğünde durmadı, üzerime yürümeye devam ettiğinde refleks olarak geriledim.

Sonunda duvar ve onun arasında kaldığımda durdum, gözlerinde bir şey vardı; daha önce hiç görmediğim bir karanlık, öfke.

İlk kez karşımda gerçekten ölüm lordunu görüyor gibi hissettim.

Elini o kadar hızlı bir şekilde boynuma doladı ki, nefes alamadım; ayaklarımı oynatmaya, ona tekme atmaya çalıştım.

“Bana izin ver.”

“Ne için?”

“O Ivan değil, Teo. Lütfen, yalvarırım, bana izin ver.”

“Sadece yüzde elli beş.”

Tüm vücudumun yandığını hissediyordum.

Her hücremin sanki dışarı çıkmaya çalıştığını, sonra daha önce sadece içimden duyduğum o sesi duyduğum.

“Bırak onu, Teo.”

“İgnis?”

“Bırak beni, lanet olası.”

Boynumdaki elin gevşediğini hissettim, ardından dudaklarımın üzerinde onun dudaklarını hissettim; öpücük benim için değildi, benim bedenimdeki İgnis içindi.

İgnis geri çekildiğinde, beni bile şaşırttı.

Aniden öyle bir büyü yaptı ki, tüm sarayın sallandığına eminim. Teo gülümsedi.

“Asla bıkmayacaksın, değil mi?”

“Bence senin inine dönme ve başka bir kadının dudaklarına nasıl temas ettiğini düşünme vaktin.”

Daha Teo ağzını açmadan büyük bir çığlık koptu ve ben de bedenimdeki kontrolü geri aldığımı hissettim.

Elbette bu çok uzun sürmedi.

Sendeleyerek yere düştüğümde, ağzımdan çıkan küçük çığlık bile bana o kadar yabancıydı ki.

Nefes alamadığımı hissettim, vücudum üzerindeki hakimiyetim gitmişti.

Sadece patlamak istiyor gibiydim, yok olmak, hatta belki de var olmak, sanki yaşamıyor gibiydim. Gözlerim kapanıyor, uyuyordum; hatta belki de ölüyordum.

BÖLÜM 20

Yanıyordum.

Kesinlikle bedenim alev alıyordu ve sallanıyordum galiba. Kafamı kaldırdığımda bir şeye çarptım, inip kalkan bir şeye. Yavaşça gözlerimi açtım ve bakışlarımı yukarı çevirdim.

Keskin çene hattı ve elmacık kemikleri üzerindeki o kesik, onun Ivan olduğunu anlamam için yeterliydi ama o çok donuktu.

İlk tanıştığımızda bile bana o kadar rahat davranmıştı ki, şu an sadece korkutucuydu, bana bakmıyordu bile.

Etrafa baktım, ormandaydık, yüksek ihtimalle sınıra yakındık.

At aniden hareketlendiğinde inledim, sanki bedenim benim değilmiş gibi geliyordu.

Acıyordu.

Ivan atı durdurduğunda hala bana bakmıyordu, aşağı indi ve in-meme yardım etti.

“Biraz dinlen.” diyerek arkasını döndüğünde onu hızlıca pelerinin-den yakaladım.

“Ne oluyor?”

“Hiçbir şey.”

“Yalan söyleme.” Söylemiyorum demesini bekledim ama o sadece gözlerime bakıyordu. Elimi ona uzattığımda, geri çekilmeden yavaşça gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildi. Elimi yavaşça yüzüne değdirdiğimde gözlerini kapattı.

“Korkmuyor musun, elçi?” dediğinde sesi ondan beklemediğim şekilde titremişti ve bu, onun pişmanlığının içime dolmasına neden oluyordu.

Teo'nun yaptıkları için kendini suçluyordu.

“Hayır.” dediğimde gözleri gözlerimi buldu.

“Senin suçun değildi.” dedim fısıldayarak, bu doğrudu, onun suçu değildi, Teo'yu da suçlamıyordum; o da bunları İğnis için yapmıştı.

Gözleri boynuma kaydığında öfkeyle doğruldu.

“Onu içerde tutamadım, benim hatam.” dediğinde ben de doğruldum ama başım aniden döndüğünde belimde onun elini hissettim.

Beni havaya kaldırdığında, ellerimi boynuna doladım.

Beni yavaşça bir ağaca yasladı, doğrulmak istediğinde onu bırakmadım, yavaşça yanına oturduğunda sessizce kafamı omzuna koydum ve karanlığı hissettim.

Asla tahmin etmezdim, karanlığın bu kadar huzur verici olduğunu.

Hiç konuşmadık ama yine de özrünü hissettim.

Onu suçlamamıştım elbette, kimseyi suçlamamıştım. Daha önce çok kez boğazım sıkılmıştı ama ilk kez Ivan'ın ellerinin titrediğini fark ettiğimde.

Umurumda değildi.

Elini avcumu aldım ve sıktım. Titremesi durana ve sakinleşene kadar elini bırakmadım.

“Kötü biri değilsin. Ben karanlıktan hiç korkmadım.”

Başparmağını hareket ettirmeye, elimi avucunun içinde tutmaya başladı.

“Hatta severdim. Geçmişte bazen tüm gün uyuduğum olurdu, hatta bazı günler sadece karanlığı görürdüm ama severdim. Karanlıkta yaralarım belli olmazdı, gözyaşlarım belli olmazdı. Bir keresinde aklımdan geçen bir düşünce vardı ama çok inanmıştım bu düşünceye.”

“Nedir?”

Meraklı sesiyle ona döndüm ve gözlerine bakarken konuştum.

“Eğer yeterince kanarsan, karanlığı boyayabilirsin.”

BÖLÜM 21

“Ne zaman geleceğiz?” dedim, kafamı ona çevirerek. Ben baygın olduğumdan yola tek atla çıkmıştık; bu yüzden de ben onun önünde oturuyordum ve ona bu kadar yakın olmak, kokusunu bu kadar yakından almak o kadar tuhaftı ki, sanki yok oluncaya kadar burada kalabilirmişim gibi.

“Az kaldı, sadece yarım saat kadar, elbette bizi nerede karşılayacaklarına da bağlı.”

Aniden atın kişnemesiyle durduk. Ivan gülümseyerek attan atladı ve benim de atlamam için elini uzattığında gülümsedim ve ondan yardım almadan attan atladım. Bir süre bana baktı, bu sefer gözlerimi kaçırmadım.

Sadece ona baktım, kömür rengi gözlerine.

“Yakında bizi almaya gelirler. Dinlenelim.” Onayladım ve ben de onu takip ederek yanındaki kayaya ilerledim.

Bir süre sessizce oturduk. Ardından gereksiz ve aptalca şeylerden sohbet etmeye başladık. Konuşurken ıssız ormana bakıyorduk.

Orman, kaosun evi gibi duruyordu. Kralların neden askerlerini buraya yollamaya çekindiklerini anlayabiliyordum.

“Karanlık lord ve elçi.” Daha önce hiç duymadığım o sese doğru döndüm.

Uzun sarı saçlı ve kan kırmızı gözlere sahip bir kız bize doğru yürüyordu.

Kızın çok acımasız bir güzelliği vardı. Karşımızda durdu, biz de ayağa kalktık ve ona doğru birkaç adım attık, tam karşısında durduk ve kız konuşmaya başladı.

Ses tonu net ve keskindi.

“Emirsizlere gelme nedeniniz nedir?” dediğinde çoktan cevabı biliyor gibiydi. Gözleri beni bulduğunda gülümsedim ve

“Lordumun tacı için geldik.” Kızın tek kaşı havaya kalkarken, Ivan o kadar hızlı bir şekilde bana döndü ki boynundan gelen çıtlama sesi aramızda yankılandı. Ona göz kırptıktan sonra kıza döndüm.

“Kuraları biliyorsunuz, kabtalarınız uyumlu çıkmazsa ölürsünüz.” dediğinde, yeni öğrendiğim bilgiyle gülümsedim.

“Elbette.” Kız, onu takip etmemizi işaret ederek önden yürüdü, ben de onu takip ettim.

Ivan hemen arkamdan geliyordu.

Gülümsedim, ona ilk kez “lordum” demiştim ve tepkisi o kadar tatlıydı ki.

Tatlı olmayan şey ne miydi?

Ölmek!

Neden kimse ölümden bahsetmemişi? Derin bir nefes verdim ve zaten bunca zamandır ölümün koynunda yattığımı hatırlattım kendime.

Ağaçların arasından geçerken arkamdaki adamın yakıcı enerjisini hissetmemeye çalıştım.

BÖLÜM 22

Burası mükemmeldi.

Mor bir koruma kalkanından geçmiş ve bir kasabaya varmıştık. Bir sürü çadır ve ağaçların üzerinde inanılmaz derecede mükemmel evler vardı, her yaştan insanlar vardı; ne ara bu kadar insan buraya gelmişti ki?

“Siz,” dedi kız bana dönerek,

“Sadece iki gün kalabilirsiniz. Yarın şafakta kabta temizliğiniz yapılacak, akşam ay tam tepedeyken ipe çıkacaksınız. Şimdilik sadece yukarı çıkın.”

Eliyle yukarıdaki bir ağacı gösterdi. Tam teşekkür edecektim ki Ivan’a döndü ve sert bir sesle,

“İster tacı al, ister alma, ölüm krallığı yıllar önce bizi zaten terk etti.” Ivan sadece gülümsedi ve,

“Biliyorum.” demekle yetindi.

Neden benim bilmediğim bu kadar çok şey vardı ki? Eğer sen biliyorsan, çok yardımcı olur.

Oh hayır, ben o zamanlar kuyunun dibindeydim.

Ah doğru.

Ağaca çıkmamıştım ama kendime hoş bir akarsu bulmuştum. Ayakkabılarımı çıkartarak ayaklarımı suya değdirdim; paçalarıma değen su kumaşta yayılırken öylece suyu izledim. Böyle bir noktaya geleceğimi kim bilebilirdi ki?

Bir elçi olacağımı, ilk başta bunu kabul etmemin tek sebebi şu varislik olayından birazcık da olsa kaçmak ve abimi korumaktı. Savaşta önde olacağımı biliyordum ama ya şimdi onunla birlikte çarpışmak yerine onun karşısında çarpışmak zorunda kalırsam ne olacaktı?

Ya onu koruyamazsam? Krallığımı, ya ikisini birden kaybedersem?

“Sana söyledim, elçi, ölüm krallığına bir borcun yok.” Ivan’ın sesini duydum ama arkamı dönmedim. O yanıma oturduğunda ayaklarını suya değdirmemek için ne kadar uğraştığını fark ettim.

“Kanatların yüzünden mi? Suyu değince mi oluyor?”

“Durdurabilirim ama acıyor.”

“Su aslında güzeldir.” Dediğimde aniden kendi kendime saçmalamaya başladığımı fark ettim. Neden bunu söyleme gereksinimi hissetmiştim ki?

Ne demesini bekliyorum, ha ‘ah tamam o zaman’ diyerek suya atlamasını mı?

“Kanatlarımı sevmediğini sanıyordum.”

“Ne? Nereden çıktı bu?”

“Kanatlarımla baloya benimle gelmeyeceğini söylemiştin.”

O anı hatırlayınca utandım, öyle bir amaçla söylememiştim, o kanatlarla tanınma riski vardı ve bu olsun istememişim.

“Bütün balo o yüzden öyle davrandın, değil mi?” Cevap vermedi, sadece sudaki yansımasına baktı. Ben de ona baktım; yüzüne düşmüş siyah saçlarına, çekik gözlerine ve gerilmiş sırtına bakarak gülümsedim.

“Seviyorum.” Aniden gözleri bana döndüğünde ne dediğimi fark ederek ayağa kalktım.

“Yani kanatları, bilirsin ya, konumuz onlardı ve sen sevmediğimi söyledin diye bende—”

Ellerimi sallayıp durduğumu fark ettiğimde ona hiç bakmadan ayağa kalktım ve arkamı döndüm.

Hızla çadırların oraya doğru yürümeye başladım.

Hadi ama, kim böyle bir şey söylerdi ki?

Neyi seviyordun, Laura? Tam olarak o kadar geniş kapsamlı bir sözcüktü ki bu. Seviyorum, ha, ben ne zamandan beri sadece birkaç aydır tanıdığım insanlara seviyorum demeye başladım?

Birine çarptığımı fark ettiğimde iyice utandım.

“Üzgünüm,” dedim, “Seni göremedim.”

Yeşil gözlü kıza baktım.

Kırmızı vücudunu saran kısa bir elbise giyiyordu, bileğindeki siyah fuları çıkardı ve senkronize hareketlerle gözünü kapatacak şekilde başının arkasından bağladı. Ardında kahverengi saçlarını kumaşın altından çıkardı.

“Selam,” dediğinde ona bakmakla yetindim; direkt olarak bana bakıyordu ama beni görmüyordu.

“Ben Dream, kör olan.” Dedinde başımla onayladım.

“Fark ettim onu.”

“Sen elçisin, vay canına, kabtan siyah değil.” Gülümsedim.

“Lacivert.”

“Su krallığı değil mi?”

“Evet.” Varis olduğumu anlayamazlardı, bilerek bastırıyordum ama ancak bu kadardı.

“Sadece kim olduğunu görmek istedim. Bir de bu gece dinlenin, yarın zaten oldukça zor olacak, bilirsin, kabta temizliği her zaman elçiyi uğraştır.”

Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu onayladım. Bir süre bana büyüsünden bahsetti.

Arkadaş canlısı birine benziyordu. Yürürken aynı zamanda konuşuyorduk.

Gücünü başka birinden alıyormuş. Kim olduğunu sorduğumda ise yarın tanışacağımı söyledi. Kısa bir süre sonra hava karardığı için bize gösterdikleri ağaca çıktım.

İçeride Ivan’ı görmeyi beklemiştim ama burada değildi.

Yere konulmuş devasa hayvan postlarına baktım. Yani yatak beklememişim ama bu biraz vahşiceydi.

Arkamdaki kapının açıldığını duyduğumda oraya döndüm.

Ivan, iki yana açılmış kanatlarıyla sırlıklam şekilde karşımda duruyordu.

Ona doğru yürürken,

“Ne oldu?” dedim. O ise sendeleyerek eşikten içeri girdi, onu hızlıca yakaladım ama gerçekten ağırdı. Onu yavaşça köşedeki san-

dalyeye oturttum ve kanayan bir yeri var mı diye onu incelemeye başladım.

“Ayağım kaydı,”

“Ve?”

“Nehre düştüm.”

Gülmemeliydim, evet ama lanet olsun, kendimi tutamamaya kahkaha atmaya başladım. O ise ellerini kullanarak saçlarını kurutmaya çalışıyordu.

“Burada gücümü kullanamam, o yüzden ilk önce o kanatları hallet, sonra da üzerine kuru bir şey giy.” Dediğimde, hiç ikiletmeden dediklerimi yaptı.

Gömleğini bana verdiğinde yutkundum, hala kan akıyordu. Her kanatları kullandığında böyle olacak mıydı?

Yaklaşık on dakika sonra artık üzerinde insan kıyafetleri vardı, siyah bir üst ve siyah bir eşofman. Neyse ki yanımıza yedek kıyafet almayı unutmamıştı.

“Postaların üstüne otur, sonra da sırtını bana dön.” O dediğimi yaptığında, ben de hemen üzerimi değiştirdim ama Ivan yine bana kendi kıyafetlerinden getirmişti. Bunlar daha önce giydiklerimin aynısıydı.

Çıkardığım üstümü aniden kafasında gezdirmeye başladığımda, bana dönmek için hamle yaptı ama izin vermedim.

“Beş dakika rahat dur, be adam.”

“Hey—”

“Sana hey, sen kaç yaşındasın? Nehre düşmek ne? Ayrıca sürekli böyle sırtın kanayacak mı? Hayır, yani kanayacaksa bu kanatların

anlamı ne? Hani koruyacaklardı bunlar seni? Tabi nerde, anca lafta. Hep o alçak Teo yüzünden var ya, o pislik olmasa bunlar hiç olmazdı zaten. Onun yüzünden bana soğuk soğuk bakıyorsun.”

Aniden o kadar hızlı bir şekilde kendimi Ivan'ın kucagında buldum ki ağzım açık kalmıştı.

“Elçi,” dediğinde aramızdaki mesafe o kadar azdı ki nefes bile alamıyordum.

Beni yavaşça yatağa yatırdı ve üstümü örttüktan sonra yanıma uzandı, ben ise sadece onu izliyordum.

Ne ara bu hale gelmişim ben?

“İyi geceler.” Dediğinde sadece gözlerimi kapattım ve sırtım ona dönükken, bedenini bir yapboz parçası gibi benim bedenime uydurmasını hissettim. Sonunda tamamen bana sarıldığında, nefesimi boynumda hissedebiliyordum.

Bir anlığına hep böyle kalmak istedim, onu hep yanı başımda hissedebilmek.

“Kabta elçi.” Dediğinde, yaydığım düşünceleri fark ederek kendimi toparladım.

“İyi geceler lordum.”

Ivan'dan gelen kısık nefesi duyduğumda gülümsedim. Bu kelime ona bir şey yapıyordu.

Açık olmak gerekirse, bu halini izlemek de bana bir şeyler yapıyordu.

BÖLÜM 23

Şafakta uyanacağımı biliyordum ama bunun bir borazan sesiyle olacağını bilmiyordum.

Uyandırılmaktan her zaman nefret etmişimdir.

Belli ki Ivan da bu durumdan o kadar rahatsızdı ki karşımızdaki adamı tersleyip duruyordu.

“Anladınız mı?”

Karşımdaki sarı saçlı, kahverengi gözlü uzun adama bakıyordum. Eğer uyandırılmamış olsaydım tatlı olduğunu söyledim ama şu an sadece sinir bozucuydu.

“Hayır, hiçbir şey anlamadık çünkü dinlemedik.”

“Pekâlâ, dinleseydiniz o halde.” Arkasını dönüp gittiğinde Ivan ile birbirimize baktık, postların üzerinde oturuyorduk. Ivan’ın saçları dağılmış ve gözleri kısılmıştı.

Günaydın deme isteği duydum ama dışarıdan gelen çığlıkla kapıya döndük. Ardından Dream, sarışın çocuğun kulağından çekerek içine girdi; pekâlâ, çocuk onun iki katıydı ve komik duruyordu.

“Magnus,” dediğinde adamın adını da öğrenmiş oldum. Ardından sanki onun kulağını çekmiyormuş gibi,

“Bu Magnus, benim koruyucum sayılır. Her neyse, o bir elmas büyücüsü; yani kabta kontrolünüzün başında olacak ama önce sizi kötü enerjiden arındırmamız gerekecek.” Bana baktı ve gü-lümsedi.

“Sen benimle gel, Laura. Senin kabtanı ben temizleyeceğim.” Ivan’a bakarak ayağa kalktım ve Dream’a doğru yürüdüm. O ise Magnus’a döndü ve,

“Uslu ol,” dedikten sonra onu bırakarak elimi tuttu ve beni dışarı sürükledi.

Ağaçların arasında bir süre yürüdük.

Aynı zamanda sohbet ediyorduk.

“Magnus denen herif senin neyin?”

“Sanırım sevgilim. Beni, ben daha çocukken buldu. Bir elmas cadısı olduğu için sadece yirmi yedi yaşında gözüküyor ama aslında oldukça yaşlı. Teo’nun tacı enerjimi emip gözlerimi aldığında o görmeme yardım ediyor.”

“Yani onun sayesinde görüyorsun?”

Tam olarak kavrayamamıştım. Dayanamayarak sorumu sordum.

“Bilirsin, ilişkiye giriyor musunuz?”

Dream kızarıırken bana döndü ve,

“Bunu cevaplamama hakkımı kullanacağım.”

Pekâlâ, ben cevabımı almıştım.

Sonunda küçük bir kulübeye geldik.

Etrafı sarmaşıklarla kaplı kulübenin kapısı açıldı.

Dream'a döndüm. "Arınma nasıl olacak?"

"Endişelenme, sadece seni öldüreceğim."

Kafamı o kadar hızlı şekilde ona çevirdim.

Bir saniye, son birkaç ayda zaten bir kere ölmüştüm.

Ya bu sefer geri gelmezsem, o zaman ne olacak?

Dream, aklımdaki soruları anlamış gibi bana döndü.

"İgnis ve Teo'yla aynı seviyede ya da yakın çıkmalısınız. Yoksa taç size verilmez."

"Kabta uyumu derken ne olacak?"

"Ay havadayken Magnus, kalplerinizden ve ruhunuzdan çekecek; böylece ruhlarınız bir hayvana dönüşüp birbirleriyle karşı karşıya gelecek. Eğer savaşlırlarsa kaybedersiniz."

Bana bundan hiç bahsetmedin İgnis.

Teknik olarak çok da iyi bir senaryo değildi.

"Neden ki?"

"Çünkü Teo'yu ateşe verdim tam bir gün önce."

Gülümsememe engel olamadım.

Kapıdan geçerken, "Nasıl öleceğim?" dedim.

O an vücudumu saran sarmaşıkları hissettim ve o an arkamdan gelen bir sarmaşık boğazımı sardı.

"Tam olarak böyle, ruh elçisi."

Sarmaşıklar tüm vücudumu sararken yutkundum.

Ardından hissettiğim o yanma hissiyle gözlerim kapanmak üzereydi.

Nasıl ölüyorken bile ölebiliyorum? Çok can sıkıcı.

Tepki veremedim ama gözlerim kapanırken etrafın döndüğünü hissediyordum. O an, tüm görüşüm karamışken sadece hoş bir büyüünün fısıltılarını duydum.

BÖLÜM 24

IVAN

Magnus iyi biri diyebilirim ama beni sinirlendiriyor. Gerçekten tam bir saattir bana boş boş konuşuyordu.

Sanki bilmiyorum. Ben lordum.

Aklıma Laura'nın "lordum" deme şekli gelince yutkundum.

Siktir.

Çok hoşuma gitmişti.

Nedeni hakkında en ufak bir fikrim olmamasına rağmen.

Kabta uyumumuz.

Gerilmem gerekirdi ama iyiydim, nedense sanki başından beri Laura'yım gibi hissediyordum. Evrenin bana vurmasını anlayışla karşılamıştım; ne de olsa onun için kız kardeşini ölüme götürüyordum.

Ya sonra?

Ne "ya sonra"?

Tacımı aldıktan sonra ne yapacaksın? Bir evrede beni diriltmelisin, yoksa bedeninin çürümeye başlayacak, Laura'nınki de.

Biliyorum ama önce babamı öldürmeliyim, ablamı da öyle; ilk önce onları öldüreceğim, ardından sonsuzluktan kurtulmalıyım. Bu da diğer krallıkların alanına girmek olacak.

Eh, bizden çaldıklarımızı geri alacağız.

Evet, tam olarak öyle yapacağız.

Savaşta?

Kazanacağız Teo. Şimdi kapa çenenini, arınmalıyım.

Gerçekten neden böylesin ki?

Güldüm. Teo'nun sınırı bozulmuş sesi beni kendime getirdi, ardından yapmam gerekeni yaptım.

Magnus'a döndüm ve "Yap gitsin cadı."

Sırıttı, ardından ellerini boğazıma yerleştirerek fısıldadı. "Uyan-
dığında su varisine sahip çık. Kabtası çok güçlü."

Gözlerim kararırken kafamı salladım. Fark etmemesi imkansızdı; zaten o bir elmas cadısıydı. Belki de son elmas cadısıydı.

Baş parmakları soluk borumu iyice sıkıştırdığında derin bir nefes verdim, ardından karşımda beliren Banshee'ye baktım, nam-ı değer

Azrail.

Ölüm perisi.

BÖLÜM 25

Umutsuzca acı çeken ruhlara ne olur?

Ölemeyen ama yaşayamayanlara, sadece acı çekenlere ne olur?

Kendime bunu belki de binlerce kez sordum. Savaşlarda ölenler, gece uyurken ölenler, sadece gözlerini kapatanlara ne olduğunu biliyoruz.

Peki ya yapamayanlar?

Onlara ne oluyor, asla bilemedim. Yıllardır her ay karşımdaki küçük haplara baktım, sadece baktım, umutsuzca.

Herkes gibi olmayı diledim. Normal olmayı, bir yere ait olmak istedim; o kadar çok istedim ki bazı geceler uyuyamadım, bazı günler yürüyemedim, bazı günlerdeyse nefes alamadım. O boğulma hissi, boğazımı yakan o nefret ve kendime karşı hissettiğim o acıma, takındığım o gülümseyen, umursamaz yüzün altındaki gözyaşları. Kimin için savaşıyoruz düşüncesi. Bundan aylar önce aklımdaydı ama şimdi, artık anlıyorum.

Savaşıyoruz çünkü yaşamak istiyoruz.

Nefes almak istiyoruz. Kaybediyoruz, kayıplar verip umutsuzluğa kapılıyoruz ama dönüp bakınca önemli olan hiçbir zaman kazanmak olmadı. Sadece kaybetmemekti önemli olan. Belki de o

yüzden ilk buraya geldiğimde kaçamadım; belki de o yüzden bu krallık bana o kadar kötü hissettirmede.

İlk kez eskiye döndüğümde, daha girmedığım bir savaşta kazandığımı hissediyorum.

Karşıma baktım, tepedeki dolunaya ve tam karşımdaki adama. Siyah saçları ve gözleriyle karanlığı yutan adama baktım. Boyundan inen yara izine ve sırttan yüzüne baktım. Üzerinde siyah bir eşofman ve eski gri bir tişört vardı.

Burada uyanmıştım. Dakikalar önce üzerimde tülde bir elbise vardı. Saçlarım rüzgarda yüzüme doğru savruluyordu ve özgür hissediyordum. Taş zeminin üzerinde çıplak ayaklarımla duruyordum. Ardından Magnus'un sesini duydum.

Etraf kalabalıktı, emirsizlerin hepsi buradaydı. Lord ve elçi olabilir miyiz?

Herkesin aklındaki o soru buydu.

Biz miydik?

Bu krallığı, bu halkı geri kazanacak olan biz miydik? İlk kez neden "ben" sorusu zihnimde bir yanıt buldu.

Çünkü biri olmalı, biri bir şeyler yapmalı, biri uyanmalı, biri seçilmeli.

Seçilmem tamamen şans mı?

Ben bile bilmiyordum ama tek bir şeyden emindim: Ivan güçlüydü.

"Ruhları serbest bırakın."

Bedenim yanmaya ve parçalara ayrılmaya başladı. Elimi kalbi-me götürdüm, tam o anda kafamı kaldırdığımda Ivan'ı gördüm. Dimdik durarak bana baktı.

Bir adım

İki adım

Üç adım

Ardından kanatları belirlediğinde durdu.

Bana bakmaya devam ediyordu. Gözlerime, sanki orada bir şey arıyor gibi baktığında Ignis'i duydum.

“Kendini tutma, sen suyun varisi ve ruh krallığının elçisisin Laura, sen buraya aitsin.”

Haklıydı, ben buraya aittim. Evim yoktu belki ama en azından bir kulübem vardı. Bunu iliklerime kadar biliyordum.

Ardından kırılmayı hissettim.

Ruhumdaki parçalanmayı ve öylece bıraktım ağaçlara, mor salkımlara, aya ve karşımdaki güçlü adama baktım.

Bacaklarıma bir şey sürtündüğünde, bakışlarımı yere çevirdim. Bembeyaz kürklü ve mavi gözlü bir kurttu bu.

Beni geçti ve Ivan'a doğru adım attı. O an Ivan'ın arkasında siyah dumanların arasında bir jaguar belirdi.

Tamamen siyahtı, kurdun etrafında daireler çizdi.

Kimseden ses çıkmıyordu.

Ivan'a baktığımda dudaklarını oynattı: “Kimse senin gibi olamaz elçi.”

Gülümsedim.

Ve yürümeye başladım. Ben Ivan'a yaklaştıkça, kartal da kurda yaklaşıyordu.

Koştum, bizim için açılan mesafeyi kapatmak için koştum. Nedenini bilmiyordum ama sadece Ivan'a ulaşmak istiyordum.

Karşısında durduğumda kafasını yavaşça yana yatırdı. Dudaklarına baktım, açık bir pembe tonu olan dudakları yumuşak duruyordu.

Öpmek istiyorum.

Karşımdaki bu adamı öpmek ve o güçlü görüntünün altında onu bu kadar güçlü yapanın ne olduğunu bilmek istiyorum. Ivan'ın fısıldadığını duydum.

“Başından beri sen olduğunu biliyordum. Elçi, şu kabtaya bak.”

Kafamı çevirmek istedim ama beni tutup kendine çektiğinde çoktan kolları arasındaydım.

Jaguar, kurdun önünde yavaşça eğildi ve gözlerini kapattı. Ardından mavi gözler de kapandı.

Siyah ve mavi yavaşça yükseldi ve havaya karıştı. Ivan ve bende dahil herkes heyecanla ne olacağını izliyordu. Dumanların arasından bir şey son süratle üstümüzden geçti ve herkes bağırmaya başladı. O an ufuktaki ejderhaya baktım.

Siyah bedeninin altındaki mavi gözler.

Herkes bağırarak bir şeyler söylüyordu.

Magnus ve Dream ayağa kalktığında, Magnus Dream'ı alnından öptü ve gülümsedi. Ardından Dream bağırды.

“Ruh krallığının lordu ve elçisi karşınızda dostlarım.” Yavaşça bize döndü.

“Tacınızı alabilirsiniz.”

Ejderhanın yukarı doğru çıktığını gördüm. Uçtu ve öylece kayboldu.

“Hala beni öpmek istiyor musun, elçi?”

Ne? Utançtan en yakın göle kendimi gömebilirim şu an.

En hızlı şekilde arkamı döndüm. Ivan aptal herif. Kıpkırmızı olduğuma eminim ama ondan uzaklaşamadım ve öylece ona baktım.

“Bir lord için fazla kibirlisin.” Dediğimde kahkaha attı ve kalabalığa döndü.

“Sende bir elçiye göre fazla seks düşkünüsün, ama bak ben ağzımı açıyor muyum?”

“Ivan!”

“Efendim güzelim.”

“Kapa çeneni ve bana öyle seslenme, aptal lord.”

“Emredersiniz elçim. Siz nasıl isterseniz.”

“Kapa çeneni demedim mi ben?”

Eliyle ağzına fermuar çektiğinde gülümsedim.

Artık bir halkım var.

Siktir

Ben artık ruh krallığının elçisiyim.

Yanımdaki adama ve kalabalığa baktım. Yavaşça elimi Ivan'inkinin üstüne koyduğumda sırtladı.

Üstesinden geleceğim.

Hayır,

Üstesinden geleceğiz.

Annem bir keresinde bana, “Birbirine inanan insanlar hangi sa-vaşa girerlerse girsinler kaybetmezler ama birbirlerini kaybedebilirler. Bu yüzden yanındakilere sıkı tutun,” demişti.

İşte şimdi buradaydım, yanımdaki adama sımsıkı tutunuyordum.

Magnus'u gördüm, Dream'ı kucığına alıp onu öptüğünde Dream'ın kızarışını izledim.

Belki de gerçekten aşk vardı.

Magnus'un yaptığı fedakârlık çok güçlüydü. Gerçekten Dream'i sevdiği o kadar belliydi ki gülümsedim.

Şimdi bende sevdiğim biriyleyim.

KISIM 2

*“Saklı kalan gerçekler kopmuř bir zincir gibi
önünüze düştüğünde kendinize güvenin. Kırılan
hiçbir şey eskisi gibi düzelmez. Ne büyü ne kalp
ne de lanet.”*

BÖLÜM 26

Emirsizlerde yaklaşık iki gün daha kaldık. Normalde kalacağımız zamandan biraz daha fazlaydı ama Dream ve Magnus'la oturmak çok eğlenceliydi. İkisi de çok iyiydi. Arada birbirleriyle didişiyorlardı ama yine de tatlılardı.

Sadece onlar da değil, herkes çok iyiydi.

Elbette kutlama yapmadı kimse. Tacı teslim ettiklerinde Ivan'ın gözü yine tamamen siyaha döndü.

Normale döndüğünde yüzündeki tatmin ifadesi beni de mutlu etmişti.

Benim tacım niye yok?

Elçilerin tacı olmaz. Bunu bir güç ifadesi olarak görmememiz için.

İyi de bu bir güç ifadesi.

Ne yaparsın işte, aptal krallar, aptal kurallar.

Yola çıkmamıza yaklaşık yarım saat kadar var sanırım. Ivan, eşyaları toplayacağını söylemişti. Tacı nereye saklayacağını merak ediyordum, sonuçta oldukça önemli bir taçtı. Peki ya dönünce? O zaman ne yapacağız, bilmiyorum.

Mathew tahtan elini kolunu sallayarak inmez, ayrıca Anabeht de olay çıkartacaktır.

Onları öldürmemiz gerekirse Ivan bunu yapacak mıdır ya da bunu yaparken üzülecek midir?

Aslında çok da uğurlarına üzülecek gibi durmuyor.

Annesini merak ediyorum ve bu hisse engel olamıyorum. Birkaç kere annesinden bahsederken bakışlarının ne kadar dibe battığını görmüştüm.

Sanki sıkılmış gibiydi.

Sisili'nin bana söylediği söz aklıma geldi:

“Bazen kendini geçmişe hapseden insanlar yanılırlar, çünkü geçmiş tek bir anı değildir. Yaşanmış olan her şeyin toplu bir karmaşasıdır.” demişti.

Elbette hemen ardından abime nefret kustuğundan cümlesini ciddiye almamıştı

Geçmiş, yıllar öncesi değildi; şimdiyle bağlantılı bir süreçti. Buraya gelen insanların kendini denemelerinin, test etmelerinin nedeni de buydu.

Ruh Krallığı bu yüzden vardı. Bir sınavdı ve sağ çıkmaları için değil...

Nasıl sağ çıkacaklarıyla ilgiliydi.

O halde eski krallar buna neden bu kadar karşıydı ki? Sorunları neydi, anlamıyordum.

Güç, Laura. Kontrol, her şeyden güçlüdür ve Ruh Krallığı buna sahipti. Sorun da buydu işte. Diğer krallar bunu istemedi. Artık-

ları olarak gördükleri bir krallığın onları yönlendirmesini istemediler.

Bu güç mü, yoksa lanet mi?

Nereden baktığına göre değişir. Her zaman değişir.

Ya sen ve Teo? Siz nasıl bakıyordunuz?

Açık olmak gerekirse ben Teo'yu sevmiyordum, en azından başlarda. Ukala pisliğin tekiydi ama sonra yavaşça tanyınca aslında o kadar da boktan biri olmadığını fark ettim. Benim için o, tüm demirden duvarlarımı yıkan bir lanetti ama nasıl oluyorsa günün sonunda onun odasının kapısının önünde buluyordum kendimi.

İstemsizce gülümsedim. Az da olsa anlayabiliyordum onu. Ne kadar kaçsam da inkâr da etsem, Ivan olduğu için mutluydum. Sanki ilkokulda gibi davranan şaşşal biriydi.

Lord olacağına inanmak bile zordu.

Kendimce onun bu hâlini bildiğim için mutluydum. Ona çekiliyordum ve onun da bana doğru ağır adımlarla yürüdüğünü bilmek beni gülümsetiyordu.

Ne de olsa o benim lordumdu. Ama sadece bu değildi... O, beni uzun bir aradan sonra güvende hissettirebilen yegâne kişiydi.

BÖLÜM 27

Ivan'ı gördüğümde aşağıda Magnus ile konuşuyordu.

Magnus bir şeyler söyledi, ardından ikisi de kafalarını arkaya atarak gülmeye başladılar.

O an Ivan'ın yüzünü inceledim.

Gözleri, dudakları ve boynundaki yara izinin şekline baktım. Arkaya düşen saçlarına baktım. Bu hissettiğim neydi bilmiyorum, sanki şans gibiydi. Gördüğüm o soğuk canavar değildi artık.

Zaten artık ona bakmayı kesemiyordum.

Gözleri gözlerimle buluştuğunda, onu incelemenin verdiği utançla kızardım ve geri çekildim.

Üzerimde uzun kollu koyu yeşil bir kazak vardı. Ellerimle yüzümü kapattığımda, utançtan öleceğimi sandım. Beni fark etmesini beklememiştim, anın içine hapsolmuş gibiydim.

“Dikizlemeyi seviyorsun, değil mi elçi?”

Enseme değen nefesiyle titredim. Ardından dudakları yavaşça yanağıma değdiğinde tekrar konuştu.

“Arkanı dön.”

Başımı iki yana salladım, elim hâlâ yüzümdeydi. Ona bakamayacak kadar kızarmıştım.

Parmaklarını hissettim.

Yavaşça kazağın köşesinden belime parmaklarını değdirdiğinde, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Hay bin ejderhanın nefesi.

Parmaklarını belime sardı. Ardından avucunu bastırdı.

Mideme doğru giden bir sıcaklık hissettim. Hareket edemiyordum. O çok sakindi ama ben ölecek gibiydim.

“Bana ne hissettirdiğinin farkında değilsin.”

Ellerimi yüzümden çektim ve aşağı düşmelerine izin verdim. Yutkunarak konuştum.

“Ben bir şey yapmadım.”

Dudakları kulağımın arkasına sürtündüğünde yeniden irkildim.

“Sen, Laura,” durdu ve beni yavaşça kendisine çevirdi.

Yüzündeki gülümsemeye baktım.

Mutlu gözüküyordu. Alnını alnıma yasladı ve yavaşça başparmağıyla yanağına okşadı. Çok uzundu, eğilirken zorlanıyordu.

“Teşekkür ederim.”

Bunu beklemiyordum. “Ne için?” dedim, elinin üstüne elimi yerleştirip tuttum.

“Sen olmasaydın yapamazdım. Kaldığın için teşekkür ederim. Krallığa ve özellikle de bana bir şans verdiğin için.”

Cümleleri kalbimde bir şeylerin bükülmesine neden oldu. Bir adım gerilediğimde, göz bebekleri telaşla hareket ediyordu. Ne diyeceğimi merak ediyordu, tepkimden korkuyordu.

Ona baktım.

Lanet olsun.

Gerçekten ne bok oluyor? Bu adam bana ne yapıyor?

Ben biliyorum.

Tutumlu olmayacaktım. Sessiz, ruhsuz ve yalnız olan o kız olmayacaktım. Kendine güvenmeyen ve her gece odasının balkonundan etrafa bakan kız olmayacaktım.

Parmak ucuna kalktım ve ellerimi ensesine koyarak boynundaki yara izinin üstüne bir öpücük bıraktım.

Vücudu kaskatı oldu.

Dudaklarımı ayırmadan önce nefesimi yavaşça verdim ve ardından ondan ayrıldım.

“Ne demek, lordum.”

Gözlerindeki o ifadeyi gördüm ve üzerime doğru adım attığında gülerek arkamı döndüm ve koşmaya başladım. Peşimden bağırdığında kahkaha attım.

Ağaç evden indim ve peşimden geldiğini bilerek koşmaya devam ettim.

Yıllardır lordlarını kaybettikleri için yas tutan bu küçük yerde kahkaha atarak koşuyordum.

“Laura!”

Ivan...

Huzur böyle bir şeymiş o halde.

Dream'ı gördüm.

Kulübeden çıktı ve bizi gördüğünde elindeki şişeyi düşürdü. Ona bakarken hızımı alamayınca sendeledim. Tam o arada Ivan beni tuttu, yüzünde aptal bir gülümseme vardı. Ben de gülümsedim.

Kahkaha attığında ondan kurtuldum. Gülümseyerek gerilediğimde bağırdı:

“Laura! Yoruldum gerçekten, illa yalvartacak mısınız?”

Elimle susmasını işaret ettim. Herkes yavaşça kulübelerinden çıkıp etrafımıza geliyordu.

“Sessiz, aptal, onları rahatsız ediyorsun.”

“Sana dokunmak istiyorum!”

Söylediği cümle, tekrar utançla kaskatı olmama neden oldu.

“Kapa çenenini, Ivan!”

Birileri kahkaha attı, ben de gülümsedim.

Emirsizler gülmeye, hatta kahkaha atmaya başladı.

Dream'ın sesini duydum.

“Yanılmışım. Sandığımdan fazlasınız,” dedi, sonra sesini yükselterek kalabalığa döndü:

“Lordumuz ve elçimize selam verin. Yeni bir gelecek bizi bekliyor. Artık saklanmak yok.”

Onları çoktan terk ettiğimizi söylemişti kız ama sanırım artık bu durum böyle değildi. Biz buradaydık.

Lord ve elçi olarak onların yanındaydık ve eğer kalabilseydim, sonsuza kadar burada kalırdım.

Bir kız ve bir erkek çocuğu, ellerinde iki taçla yanımıza geldiler.

Ivan'ınki siyah ve kalındı, üzerinde mavi izlerle semboller çizilmişti.

Mavi, bunu bilerek yaptığına emindim.

Benimki ise... Tanrım...

Mavi çiçeklerle süslenmiş, ince bir taçtı. Eğildiğimde küçük kız dikkatlice başımın üzerine yerleştirdi.

Doğrulduğumda herkes dizlerinin üzerindeydi.

Ivan da dahil.

Elimi kaldırarak küçük bir öpücük kondurdu. Kirpiklerinin altından bana baktığında gülümsedim.

“Senin için, elçi. Sana minnettarım.”

Hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Yanaklarım ağrımıştı. Bu resmi bir tören değildi ama korseler, elbiseler, kasıntı insanlar ve selamlaşmalardan daha güzeldi, daha samimiydi.

Aynı ev gibiydi.

Evindesin, kardeşim. Evindesin.

BÖLÜM 28

Dönüş yolundaydık.

Aslında kendimizi gelgitleyebilirdik ama nedense atlarla gitmek istemiştim. Ivan da beni kırmamıştı.

Bu sefer iki atımız olabilirdi ama Ivan masum hayvanı korkutup kaçırmıştı.

O yüzden de şimdi yine önüneydim.

Taçlarımızı büyüsüyle görünmez yapmıştı ama hâlâ başımın üstündeki ağırlığını hissedebiliyordum.

Şu an Su Krallığı'nın tacını Sisili taktığından taşımam gereken tek taç buydu.

Yaklaşık yarım tanışmadan önceki hayatımızla ilgili konuştuk. Genelde barlarda ya da kalabalık yerlerde takılıp geceleri ilk uyandığım kasabaya geri döndüğünü öğrendim.

Uzun zamandır babası ve ablasının yanında kalmadığını söylediğinde,

“Ne kadar zamandır?”

“Annem öldüğünden beri.”

At, toprak yolda yavaş adımlarla yürüyordu. Rüzgâr yüzümde izler bırakırken çevredeki ağaçlar sallanıyordu. Sorumu yutmayı denedim.

Ama merakıma yenik düştüğümde konuştum.

“Annen nasıl biriydi?”

“Bencil ve öfkeli.”

Yüzünü göremiyordum ama ses tonundaki değişimi fark etmiştim. Elimi, atın eğerini tutan elinin üstüne koydum.

“Bahsetmek ister misin?”

Cevap vermedi. Ben de etrafı izledim, üstelemedim.

Buraya neden Çam Ormanı dendiğini anlıyordum. Uzun çam ağaçları ve burnumu dolduran o yağmur sonrası kokusu beni huzura erdiriyordu ama buraya gelirken bu yoktu.

Koku yoktu.

Somut ve ürperti uyandırıcı bir yerdi. Askerlerin neden korktuğunu da anlıyordum. Sonuçta burası onlar için öylesine bir orman değildi.

Bir kuşun bir daldan başka bir dala geçişini izledim. Açık yeşil kuyruklu, güzel bir kuştı. Minnacık duruyordu.

“Bir adama âşık oldu.”

Ivan’ın sesiyle dikkatimi ona verdim ve dinlediğimi belirtmek için elimi eline bastırdım.

“Babamla evliydi. Sıkıldığını söyleyerek geceleri kaçıyor ve dünyaya gidiyordu. Anabeth’in babası da insan. Sanırım insanlara karşı gerçekten bir zaafı vardı.”

Yutkundum. Siktir, bu gerçekten çok kötüydü.

“Ben yedi yaşındaydım sanırım, hatırlamıyorum. Saraya yaralı bir adam getirdi, ahşap kutuyla. Odasına çıktı ve kapının önünde beklememi söyledi. Bekledim ama sonunda babam anladı ve içeri girmeye çalıştı. Onu engellemeye çalıştığımda beni itti ve kafamı çarptım.”

Yutkundum.

O adamın şerefsiz olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklememişim.

“Uyandığımda annem yalvarıyordu. Babam, hiç acımadan adamın gözlerini oydu ve ardından annemin eline verdi. Adam öldüğünde annemde bir şeyler koptu. Ardından sadece iki yıl dayanabildi. Sürekli mutsuz ve sinirliydi. Babama her zaman nefretini kusuyordu, ondan tiksiniyordu ve benden de, Anabeth’den de. Zaten daha fazla dayanamadı ve kendini öldürdü.”

Gözlerimin dolduğunu hissettim ama o, keskin sesiyle devam etti.

“Odasına girip onu öpecektim ama başında Azrail’i gördüm. Ağlamadım, üzülmedim de. Sadece kurtulduğu için onun adına sevindim sanırım. O iki yıl boyunca bana çektiği o vicdan azabı ve gözlerimi oymakla ilgili tehditleri bittiği için rahatlamıştım.”

“Ivan,” dediğimde sesim titredi.

“Hadi ama, Elçi, lütfen ağlama. Ağlamanı sevmiyorum.”

“Ama üzgünüm.”

“Geçti, Elçi, geçti. Artık sen varsın, unuttun mu?”

Başımı ona doğru çevirdiğimde beklenti dolu gözlerine baktım. Bana böyle bakması içimi rahatlamayla doldurdu.

“Elbette buradayım, şapşal. Yoksa sen bu zekâyla hayatta krallık fethedemezsin.”

Kahkaha attı.

“Dedi, dans edemeyen Elçi.”

Yalancı bir iç geçişle dirseğimi ona savurdum ve kahkaha attım.

BÖLÜM 29

Saraya varmak üzereydik ama nedense Ruh Krallığı'ndan kimse bizi karşılamaya gelmemişti. Gittiğimizi fark etmemişler miydi?

Görünürde belirli bir gürültü de yoktu.

Ivan'a döndüm, o da fark etmiş olmalı ki kaşlarını çatmış, etrafı inceliyordu.

İçime iğrenç bir his dolmaya başladığında, başından beri sorgulamadığım o şeyi fark ettim. O ateş topu neden ve nasıl gelmişti?

Kevin yapmış olamazdı.

Pekâlâ, kim yapmıştı?

Attan indiğimde Ivan'a döndüm.

“İçimde çok kötü bir his var.”

Dediğimde, atın dizginlerini çıkardı ve yere atarak atı özgür bıraktı.

“Ne oluyor?” diye tekrar ettim.

Herkes neredeydi?

Ivan'dan her cevap alamadığımda öfkem biraz daha artıyordu. Ellerini saçlarından geçirdi ve derin bir nefes verdi.

Yürümeye başladım. Taç bizdeydi, bende de taç vardı. O hâlde herkes neredeydi?

O anda onu gördüm.

Karşıdan bana bakan Anabeth... Arkasında ise Mathew vardı.

Lanet olsun.

İstediklerini yapmıştık, ikimiz de burada değildik. Ivan da, ben de ve biz yokken burası onlara kalmıştı.

Düşünceler aklıma yığıldı ve benim olmayan düşünceleri de fark ettim.

Bir kavgaydı.

Benden benim olanı alamazsınız, asla.

Kan.

Kanın içindeydim. Tüm bedenimi sarıyor ve dalgalanıyordu. Yoğun kokusu ve kaygan hissi.

Benden benim olanı alamazsınız.

Boş bir ova.

Bomboş.

Sadece ben varım ve yanımda bir adam, beyaz saçlı, dudığından kan geliyor. Bembeyaz üniforması lekeleniyor.

Etrafa bakıyorum, bağıriyorum. Sesim yok, bedenim yok, kontrol edemiyorum.

Benden benim olanı alamazsınız.

Alevler.

Her yerdeler.

Yakmıyor. Öfkeyi hissediyorum ama benim değil. Bir adam bağıriyor, gözlerimin önünde alevlerle yanıyor.

Kahkaha atıyorum, benim sesim değil bu.

Bir kadın koşuyor alevlerin arasından, bana doğru, sinirli, hatta öldürmeye meyilli.

Hareket ediyorum.

Ellerimi kaldırıp bağıriyorum. Kızıl saçlarım önüme geliyor.

Benim değil bunlar.

Bu ben değilim.

Bu benim anım değil.

Kadını yakıyorum.

Ben yakmam, ben boğarım.

Benden benim olanı alamazsınız.

Ateş sönüyor.

Duman her yerde.

Etraf cesetlerle dolu. Bakıyorum, bir damla yaş gözümünden çıkıyor ve yanağıma değerek buharlaşıyor.

“Aldılar. Benden benim olan ne varsa aldılar.”

Sesim yabancı, dudaklarım yabancı...

Düşüyorum.

Tanıdık olan tek his bu, yanımdaki bedene sarılarak düşüyorum.

BÖLÜM 30

IVAN

İlk başta anladım. Uzun zaman sonra beni saran bu tanıdık koku, babamın büyüsünün kokusuydu.

Laura'ya hiçbir şey söyleyemedim, ağzımı dahi açamadım. Bunu düşünememiş olmak kendimi aptal gibi hissettirdi.

Attan inip yürüdüğünde uzaktaki babama baktım. Uzun zaman sonra ilk kez gücünü kullanıyordu. Gözlerindeki o bakış, bir katilin bakışıydı.

İstedığı şey için her şeyi riske atabileceğini gösteren bir bakıştı.

Merak etmeden duramıyordum. Annem babamı gerçekten sevseydi, birbirlerinden bu kadar nefret etmeselerdi, yemek masalarında kavgalar değil kahkahalar olsaydı babam yine aynı kişi olur muydu?

Gözlerim yeniden Laura'ya döndü ve içimde bir şey bağırdı. Hiç tanıdık olmayan, bana ait olmayan bir histi. O an anladım, karşımdaki Laura değildi. Ignis'ti.

Gözleri bana döndüğünde içimdeki fırtınayı engellemeye çalıştım.

Gözlerinden kan akıyordu. Parmak uçları kararmış, yüzyıllardır saklanan büyüleri dışarı akıtıyordu.

Benim güzel sevgilim, yine ne yapması gerektiğini biliyor.

Durdur onu!

Laura'nın üzerinde bu kadar kontrolü olamazdı. Ayrıca Ignis'in Laura üzerindeki kontrolü, Teo'yu tetikliyordu.

Laura gözlerime baktı ve gülümsedi. Şeytani bir gülümsemedi, ona ait olmayan, nefret dolu bir gülümseme.

Sesi kulaklarıma doldu. Bir fısıltı gibiydi ama herkes duydu. Babam bir adım geri çekildi ve Anabeth ağzını kapattı.

“Benden benim olanı aldınız ama ondan alamayacaksınız. Krallığımı bir kez daha yıkamayacaksınız.”

Başımdaki zonklama arttı. Teo'yu hissedebiliyordum.

Bedenimi zorlayışı dayanılmazdı.

“Size ışığı getiren karanlığı unuttunuz. Atalarınızı, olmanız gereken yeri unuttunuz.”

İki saniye sonra Anabeth'in yanındaydı.

Teo yüzünden hareket edemiyordum ama onu çok rahat görüp duyuyordum.

Elini Anabeth'in saçlarında gezdirdi.

Mathew ona doğru yöneldiğinde, büyüsünden zincirlerle onu yerine sabitledi. Şu an sadece kendi gücüne sahip değildi, Laura'nın büyüsünü de kullanıyordu.

Elçim, bir ilahın gücüne sahipti şu an ve bu, onun ölümüne neden olabiliyordu. Bedeni ne kadar dayanır bilmiyordum fakat Teo'yu kontrol de edemiyordum.

“Seni zavallı kız.” Laura, Anabeth’in üzerine eğildi.

“Bir yetim olmak çok zor, değil mi? Kimsesiz olmak... Güçsüz ve zayıfsın. Güvendiğin adam ise senden daha zayıf, hatta lanetli.”

Elini boğazında gezdirdi ve bağırdı:

“Bir kez daha, sadece bir kez daha halkımı kendi çıkarlarınız için kullanın... İşte o zaman sizi alevlerimle tanıştıracacağım!”

Gözlerinden akan kanlarla yüzümü buruşturdum ama bunu yapmasına izin vermeliydim.

Babamı ve Anabeth'i yenmenin yolu buydu. O hâlde bu koruma içgüdüğü beni neden esir alıyordu?

İgnis'e güven. Durması gerektiği yeri bilir.

Nasıl rahatladım şu an, nasıl...

Anabeth'in ve babamın etrafını saran büyüye baktım. Ardından Laura konuştu:

“Burada daha fazla yeriniz yok. Karanlık yaşama dönün. Ben, Ateş Krallığı'nın bir zamanlar varisi ve Ruh Krallığı'nın Kuyudaki Elçisi, sizi lanetliyorum.”

Babam ve Anabeth, dumanlarla çılgın atarak yok olduklarında Laura bana döndü.

Gözünden bir damla yaş aktığında, İgnis'in gittiğini anladım. Teo da geri çekilmişti.

Ona doğru koştum.

İki adım attı ve sendeledi.

Sonunda yanına geldiğimde, kollarıma yığılan elçime baktım.

“İvan.”

Dediğinde gözündeki yaş ve kanı sildim.

“Benim elçi, buradayım.”

Gözleri yavaşça kapanırken onu kucağıma aldım ve ikimizi de saraya getirdim.

Şu an ondan başka kimse umurumda değildi.

Hiç kimse.

Olması gerektiği gibi dostum, olması gerektiği gibi.

İgnis ne tür bir büyü yaptı?

İgnis büyü falan yapmadı. Onları lanetledi. Bunu eski bir cadıdan öğrenmişti sanırım. Bu laneti ondan başka kimse bozamaz ve elbette o eski cadı da bozabilir ama onun çoktan öldüğüne eminim.

En azından kendi babamı ve Anabeth'i öldürmek zorunda değildim. Gerçi öldürmem gerekse de bunun için üzülmezdim.

BÖLÜM 31

IVAN

Laura hâlâ baygındı.

Eğer Evren ve Sisili buraya gelmeden uyanmazsa kesinlikle Evren beni boğacaktı.

Ellerimi Laura'nın yüzünde gezdirdim.

Teni iyice solmuştu, açık pembe dudakları aralanmış, saçları yastığıma dağılmıştı.

Güzellikle kutsanmış yüzü kanlarla lekelenmişti.

“Laura,” fısıldadım.

Uyanmasını sağlamayacağını biliyordum.

Büyümü kullanarak annemin ilk yardım çantasını getirdim. Ahşap kutuyu kurcalarken gördüğüm ilk bezi alarak ayağa kalktım.

Soluk renklerle dolu, boş odamda ilk kez her şey sandığımdan net görünmüştü gözüme. Teodan hiçbir farkım yoktu.

Ben de sevmemem gereken birini seviyordum, bunu çok önceden de biliyordum.

Yıllar önce o barda anlamıştım.

Bana bakışı, dokunuşu o kadar güzeldi ki bunları tek hatırlayan olmak beni öldürüyordu.

O benim elçimdi, o benimdi ve kimse, hem de hiç kimse onu benden alamazdı.

Banyoda ıslattığım bezi alarak odaya girdim.

Yatağında ölü bir beden gibi yatmasına rağmen nefes alıp verişlerinin seyrek sesini duyuyordum.

Yatağa oturdum ve bezi yavaşça kanları silmek için kullandım.

Gözleri, burnu, kulakları...

Tam kulağından akan kanı silmek için boynunu kenara çevirdiğimde gözlerini açtı.

“Uyanmışsın. Sabit dur da bitireyim.”

Gözünden bir damla yaş aktığında dikkatle ona baktım. “Ne-“

“Noah sensin, değil mi?”

Elim havada kaldı.

Öylece dondum ve yutkundum.

BÖLÜM 32

İLÂHÎ BAKIŞ AÇISI

Kalabalık barlar, şehrin en kalabalık barlarıydı buralar ve lord yine onlardan birine gitti. İsim tabelasını okumadı bile, siyah takımını ve artık görmekten dahi yorulmuş bedeniyle kapıyı ittirerek içeri girdi.

Kalabalığın gürültüsü, düşüncelerini bastırıyor, yalnızlığını gizliyordu.

Eski püskü, neredeyse kırılacak bar taburelerinden birine çöktü. Bu bar oldukça bakımsız, hatta çöküntü denebilecek haldeydi; fakat kalabalıklığından hiçbir şey kaybetmemişti.

Barmen iri yarı bir adamdı, hava krallığından olduğu gözlerinden okunuyordu. Sert duruşuyla karışmış bilmiş havası, uzun zamandır krallığına uğramadığını belli ediyordu.

Lord bir içki istedi, barmen adamsa uzattı.

Etrafa bakındı lord, sessizce bu gece izleyeceği kişiyi seçmeye çalıştı; fakat herkes o kadar boştu ki.

Lord için hepsi sadece birer bedendi, hatta çoğu ait oldukları elementte bile değillerdi.

Zavallılar diye geçirdi içinden.

İçkisini ağzına götürmek için kaldırdığında, çok büyük bir kabta hissetti.

Kafasını kaldırdığında onu gördü.

Belki de on sekiz yaşlarında, siyah kısa saçları olan, mavi gözlü bir kızdı.

Yüzündeki telaş o kadar fazlaydı ki, neredeyse sendeliyordu. Lord, içkisine doğru gülümsedi.

Aradığını bulmuştu,

Küçük elçisi sonunda yanındaydı.

Kızın adımlarını duyunca kafasını kaldırdı.

Elçi, yanındaki küçük tabureye oturdu ve adama bir şeyler anlattı. Lord kulak kabartmak istedi ama duyamıyordu; kızın enerjisi, yıllardır sakladığı eski lordu uyandırıyor.

Elçi lorda döndü ve gülümseyerek yüzünü gösterdi.

“Yüzümde bir şey mi var?”

“Hayır.” dedi lord, sorunun sebebini anlamamıştı.

Elçi omuz silkti. “O kadar dikkatli bakınca korktum.”

Sırttı ve önüne döndü elçi.

Dakikalar dahi geçmemişken, lord dayanamadı.

“Kaç yaşındasın sen? Evinde olman gerekmiyor mu?”

“Eh,” dedi elçi, “Herkesin bir evi yok.”

Lord ona döndü.

“En sevdiğin renk ne?”

“Sence?” kız üstünü gösterdi, mavi bir üniforma giyiyordu.

“Daha çok küçüksün.” dedi lord.

Elçi ise gülümsedi. “Sen de yaşlısın.”

“Olgun daha uygun.”

“Yoo, basbaya yaşlısın sen.”

Sohbetleri uzadı gitti; en sonunda elçi hafızasının silineceğini hatırladı.

“Bana yalandan bir isim ver.”

Lord düşündü, eski bir dostunun adını söyledi.

“Noah olsun.”

“Bende Laura olacağım.”

Adamın adını unutacaktı ama adam onun adını unutsun istemedi; nedense adama karşı bir samimiyet hissetmişti.

Lord gülümsedi.

“O halde Laura, memnun oldum.”

“Bende yaşlı Noah.”

Elçi yine eski anılarıyla boğuşuyordu. Bir nedenden asla eski anılarını hatırlayamıyordu; fakat yaptığı resimleri, neden veya nasıl çizdiğini bulmak istiyordu.

Burada bir adam vardı.

Siyahlar içinde bir piknik örtüsünde oturuyordu.

Başka bir resimde ise elinde kitapla oturuyordu.

Su Krallığı'nın kraliçesi, elindeki suyu ona uzatırken kızını zehirlenmenin acısını hiç hissetmedi.

Tek problem, elçi bu acıyı yine iliklerine kadar hissetti.

BÖLÜM 33

LAURA

Anılar zihnime dolarken bembeyaz bir odadaydım, bunların hiçbirini yaşadığımı hatırlamıyordum.

Ayaklarıma su değiyor, etraf sadece boşlukmuşçasına uzanıyordu.

Ellerime baktığımda üzerinden akan kanı gördüm. Yutkundum, binlerce kez belki de.

Geçmişimle ilgili hiç bilmediğim bir sayfa vardı karşımda.

Yere çöktüm, ağlamak üzereydim.

Babamın ya da annemin bana bunu yapmasını anlayabilirdim ama çevremdeki hiç kimse nasıl bana gerçeği anlatmazdı?

Anılarımı benden çekip almışlardı. Beni ben yapan, yapması gereken şeyleri almışlardı benden.

Hiçbir yere ait hissedemediğim için kıvranıp dururdum hep, fakat görüyorum ki benim zaten hiçbir hayatım olmamış. Omzumdaki bir el hissettiğimde kafamı kaldırdım ve onu gördüm.

Kan kırmızısı saçları ve alev gibi yanan gözleri vardı; dalgalı saçları omuzlarından dökülüyordu. Siyahlara karışmış koyu kırmızı elbisesi ile ondan yayılan sıcaklığa baktım.

Elli oldukça sıcaktı, eteğini topladı ve yanıma oturdu.

İgnis, onu anlamaya başlıyordum.

Gözümünden bir damla yaş aktığında kolunu omzuma doladı ve beni ona yaslanacağı kadar yanına çekti. Kafamı omzuna koydum ve sessizce akan gözyaşlarıma izin verdim.

Zaman geçtikçe, artık yanaklarım gözyaşımından yanmaya, gözlerim kurumaya başladı.

“Özür dilerim Laura.” İgnis’a döndüm.

“Ne için?”

“O gün yemek masasında kendini kontrol edemeyen sen değil, bendim. Teo hakkında, halkımız hakkında o kadar kötü konuştular ki, kendimi tutamadım. Tüm bu haplar, hafızandan silinen anılar, bunların sorumluluğuyla yaşadım. Gerçi yaşıyorum sayılmaz.”

“Anlat bana,” lafını kestim, bir özre ihtiyacım yoktu, gerçeğe ihtiyacım vardı. “Tüm kirli sırlarını anlat bana, onları ellerimle geldikleri cehenneme yollayacağım.”

Gözlerinden korktuğunu anlıyordum, yine de gülümsedi ve elimi tuttu.

“Geri döndüğünde hepsinden hakkın olanı al, hayatını geri al.”

Kafamla onayladım ve dinlemeye başladım.

“Bizler saray halkıyız, burada doğuyor, burada büyüyoruz fakat insanlar buraya enerjileriyle geliyor. Ruh krallığı bu enerjideki yatkınlığı bulmak için vardı ama zamanla güçlendi ve kendi krallığına, büyüüne sahip oldu. Elbette diğer krallar bunu istemedi

ve krala bir soru sordular. ‘Gücün mü, aşkın mı? Yani elçin mi, yoksa sevdiğin kadın mı?’

Her biri sevdiği kadını seçerek elçisini öldürüyordu. Teo’ya kadar o ve ben başkaydık. Ondan nefret ediyordum. Tam iki kez onu öldürmeye çalıştım fakat o her seferinde bana daha sıkı tutundu. Sonunda ona da sordular ama o sevdiği kişinin ben olduğumu söyledi. Krallar bunu istemeyince bizi öldürmeye çalıştılar fakat Teo, büyüsünü ve kanatlarını kullanarak zihinlerimizi senin ve Ivan’ın zihnine aktardı.”

Devam etmesi için başımla onayladım, bu kısımları az biraz biliyordum zaten.

“O gün Teo’nun tacı düştü ve krallık sonsuzlukta kayboldu. Halk ise sürekli saklanarak yaşadı. Ta ki Ivan seni görene kadar böyle olunca Teo da beni gördü. Ivan’la tanıştın, konuştun ve bunlar oldukça hapları içmek istemedin. Bu yüzden de annen ve baban kimseye söylemeden her aile yemeğinde bir büyüyle hafızanı sil-diler. Son yediğiniz yemekte çatalını batırdığın bardak var ya, işte o bardaktaydı yine hafızanı silecek olan büyü. Sen içmeyince hafızan yerine geldi, kısa süreliğine de olsa ve yattığın yerden kalktığında öfkeyle ilaçları nehre attın.”

“Ben miydin yani bunları yapan?”

“Evet sendin, bu sayede Ivan sana yaklaşmaya cesaret etti.”

Derin bir nefes verdim. Babam ve annem bunun bedelini ödeyecekti. En çok korktuğum soruyu sordum.

“Peki ya Ivan, onunla aramdaki şey sen ve Teo yüzünden mi?”

Gülümsedi ve elleriyle yüzümü avcunun içine aldı.

“Ah, alakası dahi yok. Evet, sen ve ben, Teo ve Ivan benziyoruz fakat hissettiğiniz şeyi yaratabilecek hiçbir büyü yok, bunu zamanla anlayacaksın.”

Gülümsedim ve ayağa kalktım.

“Beni buradan çıkar Ignis, burası her ne haltsa artık, almamız gereken bir intikam ve ortaya çıkarmam gereken bir krallık var.”

Ayağa kalktı ve gülümsedi.

“Burası senin zihninin, ayrıca yerimi sana verdiğim için asla pişman olmayacağım, Laura.”

Ben de ona gülümsedim ve gözlerimi kapattım.

Karınçalanan temimdeki büyü o kadar güzeldi ki, sadece teslim oldum çünkü bunlar sadece benim seçimim gibi hissettirmekle kalmıyor, artık öyle olduğunu biliyordum.

BÖLÜM 34

“Noah sensin, değil mi?”

Ivan'ın yüzü o kadar şaşkın bir hal aldı ki sırtımı döndüm ve yüksek ihtimalle bunun için çok utanacak olmama rağmen, ensesinden tutarak onu öptüm.

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde, sanki yıllardır onu beklemişim gibi bir his dolu içime.

Gözlerine baktığımda gecenin gerçekten o kadar karanlık olmadığını gördüm. Bu sefer onu tanıyormuşum gibi hissetmiyordum.

Onu tanıdığımı biliyordum.

Kendimi geri çektüğimde, ağızından aceleyle bir küfür çıktı ve hemen ardından boynumu kavrayarak beni kendine çektiğinde yutkundum.

Gözleri gözlerime, sanki bir şey arar gibi baktığında gülümsedim.

Yutkunduğunda, âdemelmasının hareketini izledim ve hemen ardından üstüme doğru eğilerek yatağa çıktı.

“Bunun için çok pişman olacaksın, elçi.”

Bacaklarımı ona doladım ve gülümsedim.

“Pekâlâ, korkaklık ediyorsunuz, lordum. Deneyip görmeden bilemeyiz, sonuçta.”

Üstüme eğildi ve beni öptü; ilk başta yumuşak olan öpücüğü, ben ağızımı açtığım anda sertleşti ve bedenim üstünde baskı kurarak beni öpmeye devam etti. Elleri bedenimde dolaşiyor, sanki yerinde duramıyor gibi sürekli hareket ediyordu.

Yavaşça dudaklarını ayırdığında, alnını alnıma yasladı, gülümse-dim.

“Hadi, çökmüş krallığımızı yeniden yaratalım.”

“Şu an krallık ne kadar umurumda değil, bilemezsin elçi; ilk önce seninle ilgilenmezsem görevime ihanet etmiş olurum.”

“Demek öyle, bu hiç etik değil, biliyorsun, değil mi?”

Üstümdekini çözmeye çalışırken sessizce söylendi.

“Asıl etik olmayan bu düğmeler, elçi.” Kahkaha atmaktan kendimi alı koyamadım ve gülümsedim.

BÖLÜM 35

Kendini bir yere ait hissetmek, birinin yanında güvende hissetmek, sandığımdan özel ve inanılmaz bir hismiş.

Şimdi burada abim ve Sisili ile Ivan'ı dinliyorduk. Sisili, ben yokken krallıkta olanları anlatmıştı. Çok da kritik ya da önemli bir şey olmamıştı ama iki gün sonra olacak toplantıya ben gidecektim.

Ruh krallığının elçisi olarak.

Elimizde her şey vardı artık; tacımız vardı, büyüü kullanmayı artık tamamen öğrenmiştim ve ayrıca artık Anabeth ve Mathew de yoktu.

Sahiden onlara ne olmuştu?

Ignis onları lanetlemişti, evet ama bu lanetin ne olduğunu ve ne işe yaradığını hâlâ bilmiyordum. Ivan, onları karanlığa zincirlediğini söylemişti.

Şimdi ise herkese ruh krallığını tanıtmanın vakti gelmişti.

Bunca zamandır saklı kalan ve yalanlarla boyanan bu krallığın aslında ne olduğunu ve nelere bedel olduğunu, eski kralların yüz-süzlüklerini anlatma vakti gelmişti.

En çok da anne ve babama kızlarının kim olduğunu göstermenin vakti gelmişti. Bunca zamandır gözümü yalanlarla boyamış, elimdeki güce ulaşmamam için her şeyi yapmışlardı ama şimdi ben kendimi bulmuştum.

Ne olduğumu, kim olduğumu ve dostlarımı biliyordum.

Şimdi sıra diğerlerindeydi.

Sıra insanların benim kim olduğumu herkese göstermekteydi. Bu kadar zaman boyunca söyledikleri yalanlar sadece bana ve ruh krallığına değil, bunca zaman boyunca ait oldukları elementi dahi bilmeyen herkese haksızlıktı.

Ivan'ın elini belimde hissettiğimde durdum ve ona döndüm.

“Efendim?”

“İyi misin, elçi?”

“Evet. Neden olmayayım?”

Gözlerinde tuhaf bir bakış vardı; endişeli duruyordu. Şimdi bunca zamandır yapmam dediğim şeyi yapıyor, aileme sırtımı çeviriyordum. Kendi krallığıma savaş açıyor, onları ellerimle öldürmek için plan yapıyordum.

En çok içimi acıtansa pişmanlık hissedemememi.

Durup düşününce geçmişte bana yaptıkları şeyler için ettiğim nefret, tüm iyi anıların üzerine gölge gibi çökmüş; geriye sadece nefret ve intikam arzusu kalmıştı.

Kendimi suçlu hissedemiyordum. Sisili, at kuyruğu yaptığı saçları ve siyah üniformasıyla haritaya eğilmişti; abim ise geriye taradığı sarı saçları ve lacivert takımı ile Sisili'ye bir şeyler anlatıyordu.

Planımız basitti.

İçeri ben girecektim ve ruh krallığının büyüünü ortaya çıkaracaktım; bu sayede büyüü saklanan halktan kişiler ilk kez büyülerini hissedecekti.

Bu sayede çıkan karmaşa ile artık krallar her şeyi anlayacaktı.

“Teo ve Ignis’in bedenini nasıl çıkaracağız?” Abimin sesiyle Ivan ona döndü; saçlarını dağınık bırakmış, siyah gömlek ve pantolon dışında yanına pelerin dahi almamıştı.

“Kuyudan çıkarmak zorundayız ama bunun için elmas cadısına ihtiyacımız var.”

Kafamı ona çevirdim; hızlıca tanıdığım tek elmas cadısı Magnus’tu.

“Emirsizlerin yanımıza gelmesi üç günü bulur, yani krallık ortaya çıktığında tek başımıza olacağız.”

“Gelmeyi nasıl kabul ettiler?”

Sisili de emirsizlerin tavrını biliyordu, bu nedenle bana da tuhaf gelmişti.

“Sanırım kabtamız onları etkilemiş.” Ivan bana göz kırptığında gülümsedim; abim sinirli bir homurtu çıkardığında ona döndüm.

“Kardeşimin başına bir şey gelmediği için şanslısın çocuk.” Ters tavrından hiçbir şey kaybetmemişti.

Eğer o meydana olanlardan haberi olsaydı, yüksek ihtimalle Ivan’ı, beni geç, Sisili bile onu bekleyen ölümden kurtaramazdı.

“Daha çok kardeşin beni korudu.” Gülümsemem büyüdü.

Ivan’a dönüp tam bir şey söyleyecektim ki, Sisili’nin bağırsını duyup abimle ona döndüm.

Yine saçma bir şeyden kavga etmeye başlamışlardı.

“Aklından bile geçirme, cadı. Ölmediğim sürece imkânsız.”

Sisili gözlerini devirdi.

“Çocuk gibi davranma.” Bana döndüğünde hâlâ mutlu görünüyordu. Ben yokken sarayda ne oluyordu, hiçbir fikrim yok ama Sisili daha mutlu gözüküyordu.

“Dönmeliyiz.”

Sisili’nin sözlerini başımı sallayarak onayladım. Bu akşam anemlerle akşam yemeği yiyecekti. Onu bir şey içmemesi için uyardığımda, zaten içmediğini, üzerlerinde tuhaf bir koku olduğunu söylemişti.

Ona anlatmadım. Bildiklerimi kendime sakladım.

Abim Ivan’a dik dik bakarken, bana sarıldı ve gülümsedi; tanıdık bir özlem içimi sararken

“Seni seviyorum.” dediğimde kakhaha attı.

“Yüreğime indireceksin, kardeşim; söyleme böyle şeyler.”

Homurdanarak ona vurmaya çalıştığımda, daha çok gülümsedi.

Ona veda etmek gittikçe daha zor oluyordu.

Sisili’ye uzunca baktım; ne olursa olsun elinden geleni yapıp bizi koruyacağını biliyor olmak bana mutluluk veriyordu.

Ona sımsıkı sarıldığımda, derin bir nefes verdi.

“İyi olacaksın, değil mi?” Gülümsedim.

Neden herkes aynı şeyi merak ediyordu?

Ben her zaman iyi olmanın bir yolunu bulurdum.

Sonunda Sisili ile ayrıldığımda, abimle kapıya doğru yürüdüler; buralarda gelgit olmadığından, sarayın dışındaki kasabaya kadar gitmeleri gerekiyordu.

Sonunda ayrıldıklarında, Ivan'a döndüm.

“Korkma, yapabilirim.” Yüzünden bir huzursuzluk gölgesi geçti, sonra elimi masadaki elinin üstüne koydum.

“Yapabileceğini biliyorum ama senin yerine yapma imkânım olsaydı, yapardım, elçi.”

“Biliyorum Ivan, ama ben yapmak zorundayım ve seve seve yaparım.”

Bir süre sadece sessizce durduk, elini tutarak onu yavaşça balkona doğru yönlendirdim.

Yavaşça yürümeye başladığımızda, balkona çıkıp dışarıyı izledik.

Şimdi her şey lanetli gibi geliyordu. Eskiden masum ve şeffaf gelen bu diyar, artık kan ve lanetlerle lekelenmişti.

Benden sakladıkları tüm bu şeyler için içimde büyüyen nefret çok fazlaydı.

Sisili veya abime bir şey söylemedim; ne ailemin benden, bizden sakladıklarını, ne de İgnis'in kontrolü ele almasını, hatta iki gün sonra olacaklardan Kevin'in haberi dahi yoktu. Ondan bir şeyler saklamak beni öldürüyordu ama hiçbir şeyi riske atamazdım.

Dönüşü olmayan bir yola girmiş ve binlerce insanın hayatı üzerine bir kumar oynamıştım.

Kazanmak zorundaydım; bana yapılanların, masum insanlara yapılanların intikamını almalıydım. Tek mutlu olduğum şey, bunu tek yapmak zorunda olmamamdı.

Kafamı Ivan'ın koluna yasladığımda, beni kendine çekip sarılmasına izin verdim.

Bunca zamandır korumak için sözler verdiğim insanlar, tüm bu emeklerimin ardında sessizce beni öldürüyorlardı.

Artık intikam almamın vakti gelmişti.

Ruh krallığının bir parçası olmanın vakti geldi de geçiyordu.

BÖLÜM 36

Yarın sabah yola çıkacaktım ama şimdi yatakta uzanmış, boş boş tavana bakıyordum.

Kendime engel olamayınca ayağa kalkıp koridora çıktım.

Burada yürürken kaybolmuyordum. Ignis sayesinde nereye gideceğimi bilebiliyordum.

Ne çok şey kaybettiğimi düşünmeden edemedim. Belki de sadece birkaç ay olmuştu ama şimdi tanıdıklarımı tanıyamıyor, onların yerine bambaşka kişiler tanıyordum.

Demir bir kapının önündeydim şimdi.

Üzgünüm, burası Teo'nun odası.

Ah, üzülmene gerek yok. Onu görmek ister misin?

Yapamam.

Neden ki?

Beni görürse, benimle olmak ister. Bunu sen ve Ivan'a yapmak istemiyorum. Birlikte olduğunuzda tek başınıza olmalısınız. Her şeye rağmen onu özlediğimi inkar edemem. Geç olmadan, Laura, Ivan'a sıkıca sarıl.

Bu düşünce zihnimde bir yerleri fethetti ve hızlıca üst kata çıkarak Ivan'ın kapısını gürültüyle açtım.

Şimdi grilerle kaplı odada, telaşla yataktan doğrulan uyku sersemi lord'a bakıyordum.

“Sen-”

Lafını bölerek yanına yatağa uzandım. Bunun için çok fazla düşünmeme gerek yoktu, bu gece onunla uyumak istiyordum, ne de olsa daha önce yapmadığımız şey değildi.

Sorgulamadan bana sarıldı.

Kafamı göğsüne koyduğumda, başımın tepesine bir öpücük bırakarak gülümsedi.

“Seni koruyacağım, elçi.”

“Bana söz ver.” diyerek mırıldandım.

“Bana baş parmak sözü ver. Eğer tutmazsan, lanetlendiğin türden bir söz ver.”

Gülümsedi ve elini yumruk yaparak serçe parmağını serçe parmağıma doladı; ardından baş parmağını baş parmağıma bastırduğunda, ikimizin de bileğinde siyah bir söz düğümü belirdi. Üzerindeki mavi işlemlere bakarak ona sokuldum ve mırıldandım.

“Sana söylemiştim. Yeterince kanarsan, karanlığı boyayabilirsin.”

BÖLÜM 37

Büyük gün gelmişti, işte şimdi tüm sırlar açığa kavuşmuştu.

Yavaşça su krallığına doğru at arabasında yol alırken, sadece bunu düşünüyordum.

Toplantıya az kalmıştı.

Taç takma töreninin olduğu yerde olacaktı ve bu saray görkeminden hiçbir şey kaybetmemişti.

Tek başıyordum, Ivan gölgelere dönmüştü ama içimden bir ses gözünün üzerimde olduğunu söylüyordu.

Evren ve Sisili bizden ayrı olarak geleceklerdi, onlarla büyük salonda buluşacaktık.

İlk kez orada elçi olduğumu hissetmişim, ilk kez tüm ipleri elimde tuttuğumu, artık bir kukla olmadığımı hissetmişim.

Araba tıngırdayan zeminde sessizce durduğunda, bu sefer Kevin'in yanıma gelmesini bekleyemeyeceğimi anladım.

İçeri tek girecektim.

Ayıp ediyorsun çocuk, ben ne güne buradayım.

Zihnimdeki konuşmamızdan beri Ignis ile doğru düzgün konuşmamıştık. Aslında yaptığımız şey çok da konuşmak gibi değildi.

Planın ne?

Elçi olacağım. Büyümü sessizce salacağım.

Gerçekten mi?

Daha iyi bir planın var mı kuyudaki?

Kaos, Laura, kaos.

Kelime zihnimde birkaç kez daha yankılandı.

Evet, mantıklıydı, kaos. Ben kaostan gelmişim, sessizce büyümü salıp çıkmak sıkıcıydı. Bunun yerine onlarla kendimi tanıtacaktım.

Ben izin verdiğimde, Ignis. Orada olacaksın.

Sen izin verdiğinde, orada olacağım.

Ardına kadar açılmış kapılardan içeri hızlıca girdim. Üzerimde en açık tonlarda bir mavi elbise ve koyu bir pelerin vardı.

Elbisemin kolları uçlara doğru genişliyor, bileğime sakladığım hançeri görünmez kılıyordu. Topuklarımın mermerde çıkardığı sesle gülümsedim.

Diana'yı köşede sarışın uzun bir çocukla konuşurken gördüğümde, bana gülümsedi. Acele etmeden yanına doğru yürüdüm.

Diana, alel acele özür dileyerek bana döndü. Yine gün doğumu gibi ışıltıyor, beyaz teni ve sarı saçlarıyla en güzel manzarayı hatırlatıyordu.

Onu burada olacak katliamlardan korumak isterdim. Eskisi gibi hançer dahi kullanamayan, sadece kitapları ve kedileri olan masum kız olarak kalsın isterdim ama bu diyarda kimse masum değildi.

Kimse lekelenmeden o kadar uzun süre yaşayamıyordu.

Ona sarıldım, bembeyaz bol bir elbisesi vardı. İnce askılarla omuzlarına tutuşturulmuş tül den bir pelerin takıyordu.

“Seni o kadar merak ettim ki, yani biliyorum uzun zamandır arkadaş değiliz ama seni göremeyince ödüm kopuyor.”

Telaştan yanakları kızaran hava varisine baktım ve gülümsedim.

“Bende seni özledim. Ayrıca arkadaş olmadığımızı kim söyledi?”

“Öyle miyiz?”

Sesindeki heyecan beni gülümsetirken sırttım. “Elbette öyleyiz. Bir de sana zeki olan diyorlar.”

“Hey!”

Utandığı sesinden anlaşılıyordu. Engel olamadığım bir refleksle elimi saçlarına atarak karıştırdım.

Gülmeye başladığında, ben de güldüm.

Kahretsin, artık kötü hissediyorum.

Yutkundum.

“Baksana, Kevin’ı gördün mü?”

“Babasıyla konuşuyordu. Neden ki?”

İçimdeki dehşeti gizlemeye çalışarak gülümsedim.

“Yanına git, Diana, sakın yanından ayrılma.”

“Ne?” anlamadığını biliyordum, yüzünden okunuyordu ama ben onların düşmanı değilim, kendi krallığını koruyamayacaktım belki ama bana inananları korumak istiyordum.

Beni yargılamamış, gücüm den korkmamışlardı.

Bana bakıp, “Her şey iyi olacak” demişlerdi. Hatta saklamama, savaşmama yardım etmişlerdi.

Onlara bunu yapamazdım.

Yavaşça insanlar içeri dolmaya başladı ve artık tüm kral ve kraliçeler yerlerini almıştı.

“Git!” Diana sesimi yükseltmemle sıçradı ama dediğimi yaptı.

Gözleri Kevin’ı ararken, arada hala beni yokluyordu.

Arkasından baktım ama arkama bakmadım.

Beni bu hale onlar getirmişti.

İgnis’in dediği gibi, atalarının geldiği yeri unutmuşlardı.

İçerisi dolarken, yüzlerini bile hatırlamadığım insanlar bana selam veriyordu.

Herkese gülümsedim ve içimdeki öfkeyi sakın selamlamalarla sakladım.

Abim salona girdiğinde, koluna girmiş olan Sisili’yi de gördüm.

İkisi de aynı lacivert tonunda giyinmişti. Sisili saçlarını örmüş, abimse her zamanki gibi arkaya taramıştı.

Beni gördüklerinde kafamı çevirdim. Plana uymayacaktım, herkesten saklayabilirdim belki ama onlar benim tek ailemdi.

Sadece hala Kevin’ı görmemiş olmak beni o kadar korkutuyordu ki, nesi olduğunu merak ediyordum.

Ona söylememek bir hata mıydı?

Masaya vurulan kadeh sesleriyle içerideki uğultu kesildi. Kalabalığın ortasında dikildim.

Babam ayağa kalktığında, açık mavi takımını ve ağarmış saçlarıyla hala tam bir kral gibi duruyordu.

“Bugün burada varislerimizin gücüne tanık olacağız. Ardından bizler çekilerek tahtlarımızı onlara bırakacağız.”

Göz göze geldik.

Ruhuma baktı.

Kalbime ve içimdeki o kırık çocuğu gördü.

Avcunda ilaçlarla hıçkırığa hıçkırığa ağlayan o çocuğu gördü.

Ardından tam ona yakışan bir hareket yaptı.

Gözlerini kaçırdı.

“Fakat maalesef su krallığının varisi olan kızım, hastalığından dolayı-”

Kendimi tutamadım.

Denemedim de.

Kahkaha attım.

Mırıltılar başlarken etraftakiler bana döndü.

Yanımdaki adamı dürttüm. Kızıl saçlı kısa bir adamdı.

“Duydun mu? Hastalık dedi.”

Babama döndüm ve gülmeyi kestim. İfadesizce ona baktım.

“DEFOL GİT, AŞAĞLIK!”

Elindeki kadeh düştü, şimdi herkes susmuş, kesilmiş, bize bakıyordu.

“Hastalıkmış. Sensin hastalık.”

Ağzını açtığında, büyümü kullandım ve su ile kendime bir basamak yaptım.

Üstünü tırmanırken, artık ortalama olarak herkesi görebiliyordum.

Abim ve Sisili şok ifadesiyle bana bakıyordu.

Adım attıkça önümde dalgalardan bir yol oluştu.

Bunca zamandır beni besleyen katilime baktım.

“Beni zehirledin baba. Beni kandırdın.”

Bağırdım.

“Herkesi kandırdınız, hepiniz. Gücümü mü öğrenmek istiyorsunuz? Ben-”

“Hayır!” annem bağırdığında, onu umursamadan devam ettim.

“Ben,” büyümü serbest bıraktım, işite şimdi siyah dumanlar her yeri ele geçiriyordu. Tüm salonu sardığında, herkes bağıriyordu.

“Ruh krallığının elçisiyim.”

Ve buz.

Herkes buz kesti.

Annemin bağırırları, kralların tehditlerini göz ardı ettim.

“Yalan söylediler size, bana, bize bundan aylar öncesine kadar haplarla besleniyordum ben! Hasta değilim. Benim gücüm bu, ben elçiyim. Çoğunuz bilmiyorsunuz bile, değil mi? Ruh krallığınızı, atalarınızı. O halde, sizi tanıştırmama izin verin.”

Kevın'ı gördüm, Diana'yı arkasına çekmişti. Abim ve Sisili o kadar telaşlıydı ki korkuyordum, ama yine de yapmam gerekeni yaptım.

Senin sıran.

Yeniden kırıldım, birleştim, ruhum parçalara ayrıldı ama buradaydım. Zihnimi hissedemiyor, kendi bedenime erişemiyordum.

Yine de yaptım.

Kaosu serbest bıraktım.

BÖLÜM 38

IGNIS

Kahkaha attım, kontrolün neredeyse yüzde yetmişi bende idi. Teo gelmeden halletmeliydim, yoksa Laura'yı yeniden öldürmeyi deneyebilirdi.

Elimi kaldırdım ve salladım.

“Selam, nasılsınız bunca zamandır? Ah, korkmasanıza, özlemediniz mi beni?”

Dehşeti özlemiştim, ban bakarken hissettikleri o korkuyu.

“Öldürün onu!” Hava krallığının kralı bağırdı.

Yaşlıca, buruşmuş bir adamdı, ihtiyar.

Ve bum.

Etrafını saran siyah dumanla yerine çöktü.

“Beni dinleyeceksiniz! Ben Laura değilim, hepinizi teker teker kahkalarla öldürürüm. Bana ne yaptınız siz?”

Bağırırken ağzımdan tükürükler çıkıyordu.

Delirmiştim.

Tahtalarım alev almıştı, anlaşılan.

“Yalancı pislikler! Hafızasını sildiniz, oynadınız onunla ama benimle oynayamazsınız, ben hepimizi geldiğiniz deliğe geri sokacağım. Sadece ölmeyecek, benim gibi çürüyeceksiniz!”

Geri çekil.

Sustum ve sustum yine.

Yüzde elli, şimdi konuşan Laura’ydı.

“Duydunuz mu kim olduğumu? Öğrendiniz mi?”

Kimseden ses çıkmadı, bu sefer bağırdı.

“Duydunuz mu dedim! Her şey bu kadar basit değildi, değil mi? Bizi öldürdünüz, bir halkı kimsesiz bir yaşama mahkûm ettiniz. İnsanlara elleriyle sevdiklerini öldürttünüz. Öldürmeyenleri siz öldürdünüz!”

“Biz bir şey yapmadık!”

Konuşan, Ateş Krallığının lorduydu.

“Biliyordunuz! Her şeyi, her sırrı biliyordunuz. Sorun da bu, hiçbir şey yapmadınız.”

Yüzde otuz, kontrolüm giderek azalırken söyleyeceklerimi yuttum.

Laura benim konuşmacım değildi. Bedeninde misafirdim, onu bunun için kullanamazdım, bu yüzden geri çekildim.

LAURA

Kontrolü hissettiğimde, Kris’i duydum.

“Laura,”

Ardından o tanıdık sesi...

Anabeth...

“Büyüsü olan tek sen değilsin.”

O kadımı lanetledim.

Eh, düzgün yapamamışsın.

İmkânsız, kimse büyüü kıramaz. Onun dışında.

Kimin?

“Sisili!” Abimin bağırışını duydum.

Hayır,

Hayır,

Kana baktım, kalbindeki hançere, Kris’in yüzündeki hastalıklı ifadeye ve yığılan abime baktım.

Annem bağırdı ama geri döndüğümde, tüm krallar ve kraliçeler kendilerini gelgitlemişlerdi.

“Hayır!”

Yere yığıldı.

Kaos başladı.

Herkes bağıırıyordu.

Abime ulaşmaya çalıştım. Beynim çok hızlı çalışıyordu. O ölemezdi. O ölmezdi.

Anılar aklıma doldu.

“Yanlış yapıyorsun, Laura, kılıç öyle tutulmaz.” Kılıcı elime yerleştirilişi ve alnımı öpüşünü hatırladım.

Hayır, ölmedin.

“Büyüyünce senin kadar güçlü olacak mıyım, abi?”

“Benden daha da güçlüsün, ufaklık.” Yüzündeki gülümseme, bana bakışı, elimi tutuşu, sıcak teni. Hiçbiri yoktu artık.

Çılgılığı duydum.

Sisili'nin çılgılığını.

Yere yığıldı. Abimi göğsüne bastı ve bağırdı.

Camlar takırdadı, odadaki herkes sarsıldı, olduğum yerde kaldım.

Siktir, bu üçtü.

Cadılar çılgınlıklarla ya can alır ya da can verirdi. Üç hakkını da kullanan cadılar ise bir daha sesine ulaşamazdı. Bu bilgi zihnime yeniden yerleşti, ufak bir umut kırıntısıyla birlikte.

Belki abim,

Pat, pat, pat...

Bedenler yavaşça yere yığılmaya başladı.

Aldı.

Can aldı.

Odadakilerin yarısı ölüyordu.

Gözümden akan yaşlarla Kris'e döndüm.

“Sen!”

Kendimi gelgitledim, koşanların bazıları hâlâ düşüp ölüyorlardı.

Şimdi ellerim boğazındaydı.

Onu öldürecektim, elimde olan her şeyle, sahip olduğum her şeyle onu öldürecektim.

Yapacağım son şey, alacağım son nefes bile olsa onu öldürecektim.

Nasıl anlamaz, nasıl tahmin etmezdim?

Onun bunu yapabilecek olması o kadar olağan dışı bir şeydi ki tahmin edememiştim. O kadar silik bir figürdü ki tüm bu yaşananlarda, onun bunu neden yaptığını bile anlamamıştım ama anlamama gerek yoktu.

Umurumda değildi.

Bunca zamandır onun olabildiğini düşünmemek, Kris bana bakarken gözlerindeki o bakışı anlayamamak, Anabeth'in geri gelmesi ihtimalini düşünmemek, buna karşı önlem alamamış olmak, kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu.

Benim aptallığım, abimin şimdi yerde kanlar içinde yatmasına neden olmuştu.

Ellerim boynundayken, hızlıca çevirdim boynunu, kırdım.

Bir ceset olarak yere düştüğünde etrafa bakındım. Anabeth yoktu, Kevin yoktu, Diana yoktu, herkes neredeydi?

Ben mi boşluktaydım, ölüyor muydum, düşüyor muydum, ne oluyordu bana?

Ardından zihnimin derinliklerinden bir uğultu gibi yankılanan sesini duydum.

Sakin kalmalsın, sakın kal ve kontrol et. Birisi yaptı, birisi büyü kullanmama engel oldu, birisi lanetimi geri çekti. Anlayamıyordum, nasıl bu hale gelmişim?

Benim yüzümden, ben yapmıştım, tek suçlusu bendim bunların.
Abimi ben öldürmüştüm.

Etrafa bakındım.

Anabeth yoktu.

Etrafa saçılmış cesetlerin arasından abimin hâlâ nefes alıp almadığını anlayamıyordum bile.

Yapabildiğim en mantıklı şeyi yaptım ve onları gelgitledim.

Sisili'yi, abimi, Kevin'ı ve Diana'yı gelgitledim.

Şimdi kaosun ortasındaydım.

Bağırın, çırpınan Sisili gitmesine rağmen çığlığı nedeniyle ölen herkese baktım ve yutkundum.

Öfkemi serbest bıraktım, içimi kaplayan nefretin dizginleri ele almasına izin verdim.

Her yeri, bütün odayı su altına bıraktım, sahip olduğum tüm kara büyüü etrafa doldurdum.

Herkese öldürdüm. İyi, kötü, yaşayan, ölü, kim varsa cesetleri bulunamayacak hale gelene kadar çürüttüm, lanetimi tüm salona yaydım. Burası artık ölüm kuyusu kadar, hatta ondan daha bile lanetliydi.

Çünkü ben acımı buraya gömdüm.

Siktir, düzgün düşünemiyordum.

Ivan neredeydi?

Anabeth.

Ah, hayır, olamaz.

BÖLÜM 39

DREAM

İKİ SAAT ÖNCE

Magnus'un gereksiz acelesi yüzünden ayaklarım kopuyordu.

“Lütfen yavaşla artık!”

“Olmaz.”

Bugün bir tuhaftı, sürekli kaba kaba tepkiler veriyor ve susmamı söylüyordu.

“Baksana, sen iyi misin?”

Nabzını yoklamak istercesine ona sordum fakat ağzını açmadı.
“Bizi nereye götürüyorsun peki?”

Atın üstünde ilerliyorduk, yola çıkalı çok olmuştu. Aslında Ivan ve Laura'nın yanına gitmemize daha vardı ama nedense Magnus erken gitmek istemişti.

Kötü bir şey hissettiğini, endişelendiğini söylemişti.

“Umarım başlarına bir şey gelmemiştir.”

Diye iç çektim. Sonunda uzun yolculuğumuz sona ermişti, yavaşça durduk ve attan indim.

Etrafa bakındım ve yutkundum, çok küçük olmamama rağmen burayı hatırlıyordum.

Burası, hayır, olmaz.

Bir adım geriledim.

“Beni buraya neden getirdin?” Magnus’a gözlerimde soru işaretiyle baktım.

Burada olmak istemiyordum.

Buradan nefret ediyordum.

Burası gözlerimi kaybettiğim yerd, burası.

Teo ve Ignis’in kuyuya atıldığı yerd. Tacın enerjimi emdiği ve gözlerimi kaybettiğim yerd.

Magnus attan indi ve bana döndü.

“Sana yardım etmek istedim.”

Üzerime doğru bir adım attığında gerildim.

“Bana neden öyle bakıyorsun?”

Gözlerinde çok tuhaf bir bakışı vardı.

Sanki Magnus değilmiş, yıllardır beni koruyan, bana sahip çıkan adam değilmiş gibi.

“Sana yardım etmek istiyorum, Dream. Sana yardım ettim bunca zamandır gözlerin...” cümlesini yarıda kesti, kahkaha attı. Yutkundum.

Korkuyordum.

“Ne diyorsun sen?”

Gerildikçe kuyuya yaklaşıyordum.

Çürük kokusu, ceset, yalnızlık ve kan kokusu burnuma doldukça kendimi giderek daha kötü hissetmeye başladım.

“Neyin var?” ona doğru bir adım atmaya yeltendim, yüzüne dokunmak için elimi havaya kaldırdığımda bileğimi tuttu ve kıtlamayı hissettim, kemiklerimin kırışını hissettim.

“Hayır!”

Bağırdım, acı eşiğim gözlerim kullanamadığımdan beri o kadar fazla değildi.

Hayatım boyunca çok kez canım acımıştı ama kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

“Ah hayır, tatlım, üzülme.”

Bana hitap şekliyle gözlerimi kırıştırdım, neyi vardı bunun?

“Magnus, iyi misin?”

Bir kez daha sordum.

“İyiyim ve sen de iyi olacaksın.”

Bir adım daha geri attım, kalçam kuyuya değdiğinde yutkundum.

“Beni neden buraya getirdin?”

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü.

Parçalar yavaşça zihnimde oturuyor fakat asla ama asla anlamadığım bir şekilde sürekli yanlış bir yapboz oluşturuyordu.

“Neyin var?”

Bir kez daha sordum, bir kez daha cevap alamadım, giderek geri geliyor, giderek daha da endişeleniyordum.

Magnus, sesimi duymazdan geldi, yavaşça eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Beni öptüğünde vücudum kasıldı, her zaman hissettiğim o kelebek hissiyatı yerine tuhaf, tiksindirici bir şey hissettim, sanki tanıdığım adam değilmiş gibi, bana gözlerimi veren adam değilmiş gibi.

Ardından hissettim büyüün bedenimi terk edişini. Magnus bir elmas cadısının büyü, çok fazlaydı ve Magnus'un büyü de öyleydi.

Şimdi vücudumda hiç büyü yoktu.

Sadece kendi enerjimi hissedebiliyordum, sadece kara büyüün gücü vardı, bunu hissedebiliyordum.

Bunca yıl aynı büyüyle yaşadıktan sonra yokluğunu çok rahat hissedebiliyordum.

Gözlerimi kırıştırdım, görüyordum, etrafa baktım, baktım ve gördüm.

Görebiliyordum ben, hem de başından beri.

Gözlerimi hiç kaybetmemiştim.

Gözümden yaş geldi.

“Hayır.”

“Evet, güzelim.” Yutkundum.

“Hayır!”

Bağırardım, bileğimi ondan kurtarmaya çalıştım. Giderek daha da sallanıyordum.

Bunu bana yapmış olamazdı, benden gözlerimi alan sevdiğim adam olamazdı.

“Hayır, sen, sen yapmadın.”

Kelimeler ağızımdan çıkmıyor, boğazımda düğümleniyordu, ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

Ama apaçık önümde duran bu gerçek manzarayı inkâr edemedim.

Bağırıyor ve ağlıyordum ama onun yüzünden katıksız, düz bir ifade vardı.

Sert bir ifade, bunca yıldır yanımda duran tanıdığım adam değilmiş gibi.

Bana balık tutmayı, yaşamayı hatta örgü örmeyi öğreten adam değilmiş gibi bana bakıyordu.

Bana gözlerime veren adam değilmiş gibi bakıyordu.

O benden gözlerimi alan adamdı.

“Sen bana dedin ki tacın yüzünden oldu. Enerjini emdi dedin. Öyle dedin, öyle dedin!”

Bağırardım, sesimi yükselttim, elimden geldiğince yüksek sesle bağırardım.

Yardım istedim belki, bilmiyorum, bunca zaman sonra vücudumda sadece kara büyü ile kalınca nasıl kullanacağımı bilmiyordum.

Bedenimden taştan büyüğü hissediyordum ama çocukluktan beri asla kullanmamıştım.

Yaklaşık 25 yıldır hiç büyüme erişmemiştim ve bunun tek sebebi sevdiğim adamdı.

“Yapmadın.” Umutsuzca tekrar ettim.

“Hayır güzelim, yaptım.”

Magnus’un keskin sesi ve cümlesi yutkunmama neden oldu.

Tersini duymak istiyordum.

Bir adım daha attı, artık kuyuya neredeyse yaslanıyordum.

Elimi kuyunun kenarlarına koydum, bileğimi sonunda ondan kurtarabildiğimde iki elimle de kuyuya tutundum.

Dudağıma bir öpücük daha kondurdu.

“Bunu hak ettin.” dediğinde konuşamadım.

Ne yaptığımı bile bilmiyordum, bana neden bu kadar öfkeliydi? Ben yanlış bir şey yapmamıştım.

O an gözlerinde o bakışı gördüm.

Kimsesizliğin bakışını, maskesinin ardında sakladığı adamı gördüm.

Tüm varlığıyla bir elmas cadısıydı.

Beni kendine çekti, o kadar sıkı bir şekilde çekip bana sarıldı ki yutkundum.

Ardından hissettim sırtıma dayadığı bıçağı, omurgamdan yavaşça aşağı doğru süzüldü ve bedenimi deldi.

Acı her hücreme nüfuz ederken beni boğuyordu.

Çığlık atmaya, bağırmağa, gözlerimden yaşlar gelirken çırpınmaya çalıştım ama büyü yüzünden hareket edemiyor, konuşamıyordum, sesim çıkmıyordu.

Yutkundum.

“Beni öldürme!”

Mırıldandım.

“Bize, bize bunu yapma.”

Korkum ölümden değildi, bunca zamandır aşık olduğum adamı kaybediyor olmaktadır.

Gözlerini aşağı indirip bana baktı.

“Çok geç sevgilim, bize bunu sen yaptın.”

Beni geriye doğru ittiğini hissettim.

Şimdi düşünüyordum, yere doğru ve sert bir şekilde sırtımdan bıçağı çıkarmamıştı.

Yıllardır kabuslarımı süsleyen ve asla kurtulamadığım acımın içindeydin şimdi.

Kuyudan aşağı atmıştı beni ve bedenim her kayaya çarptığında bir kez daha ruhumdan bir parçanın ayrıldığını hissettim.

Çığlık atıp bağırmadım, ona ölümümü izletme zevkini yaşatmadım.

Ama artık bir şeyi öğrendim; ölmek sandığım gibi huzurlu bir şey değilmiş, ölmek yalnız bir şeymiş.

BÖLÜM 40

LAURA

Lanet olsun, lanet olsun.

Düzgün düşünemiyordum.

Ivan'ı bulmalıydım.

Neredeydi?

Ya başına bir şey geldiyse?

Sakin ol, ama ben de Teo'yu hissetmiyorum.

Ne demek şimdi o?

Yüksek ihtimalle baygın oldukları anlamına geliyor.

Ya-

Söylemeye dilim varmadı ama Ignis yine de cevap verdi.

*Asıl ölmüş olsalardı hissederdik. Hayattalar ama iyi bir durumda-
lar mı, bilemem.*

Abimi düşünmeden edemiyordum.

Gözümden akan yaşları sildim ama şu an onu görmeye gidemezdim, yarattığım pisliği temizlemeden yüzlerine bile bakamazdım. Ivan için içimde büyüyen endişe ise daha fazlaydı.

En azından abimin yanında Sisisli vardı. Diana'nın yanında ise Kevin ama Ivan, o tekti.

Korkuyordum.

*Gözlerini kapat, Laura ve lordunu hissetmeye çalış. Elindeki her
şeyle onu düşün ve gözlerini kapat.*

Ignis'in dediğini yaptım.

Gözlerimi kapattım ve onu düşündüm.

Siyah saçlar, çekik gözler ve mükemmel bir gülümseme. Sadece saniyeler sonra kanım karıncalandı ve bedenim kara büyü ile sarıldı.

Gözlerimi açtığımda manzaraya baktım.

Boş ve yıkılmış bir yerdi. Tam ortasında ise taşlarla yapılmış bir kuyu vardı.

O an rüyalarımı hatırladım.

Düştüğümü hissettiğim yer burasıydı.

Burası Ignis ve Teo'nun atıldığı kuyuydu; etrafıma bakındım.

Telaş tüm bedenimi sarmıştı.

İşte o zaman ağaçlara yaslanmış adamı gördüm.

İnanılmaz tanıdık bir bedendi.

Bir adım,

İki adım,

Üç adım,

Lanet olsun.

“Magnus?”

Ses gelmedi, o an arkada başka birini gördüm. Kolları ve ayakları gümüş, büyüden zincirlerle zincirlenmişti.

Ignis?

Ses yoktu.

Zihnim ilk kez bu kadar boş ve acınası hissettiriyordu.

“Hey!”

Magnus’un bana seslendiğini duyunca ona döndüm.

Onun burada ne işi vardı, daha gelmelerine vardı.

“Dream’i gördün mü, bulamıyorum onu?”

“Ne?”

Dream de mi kayıptı? Arkaya doğru baktım.

“Baksana şu-”

Arkamdaydı.

Hissettim, kılıcını boynuma doğrulturken kulağıma fısıldadı.

“Aşık olduğun adama bak.”

Ivan...

Artık onu net bir şekilde görebiliyordum.

Baygındı, kafasından kan akıyordu; gömleği, pantolonu, pelerini hepsi paramparça olmuştu.

Göğsünden kanlar akıyor, morluklar tüm vücudunu kaplıyordu.

Hayır, Anabeth’i gördüm, bana doğru yavaş adımlarla yürüdü.

“Erkek kardeşim, konu sen olunca o kadar aptallaşıyor ki, komik.”

Konuşmadım.

“Abin için üzgünüm.”

Dişlerimi sıktım, düşünmem gerekiyordu; düzgün karar vermiydim.

“Biliyor musun Laura, emeğini takdir ettim fakat maalesef burada sizin oynadığınız oyundan büyük şeyler var. Yok edilen tek krallık ruh krallığı mı sandın?”

Karşımda durdu ve konuşmaya devam etti.

“Işık ve doğa. Kimsenin hatırlamadığı iki krallık. Elmas ve ses cadıları. Kimsenin hatırlamadığı cadılar. Ve babam. Kimsenin hatırlamadığı adam. Benim babam bir insan değildi. Işık krallığının lorduydu ama onu dünyaya sürdüler, annemle tanıştıklarında ben dünyaya geldim.”

Beynim bulanmıştı, neyden bahsediyordu bu?

“Ah, sen bilmezsin. İlk hava yoktu. İlk ışık vardı. Sonra hava oldu, sonra toprak ve sonra su ve ateş arasında doğa krallığı vardı, en son ateş ve ruh. Daha büyük bir oyunun parçasıydınız her zaman.”

Bunlar gerçek olabilir miydi?

Boynumdaki kılıç hareket alanımı sıfırlıyordu. Yine konuşmadım.

“Trajik sonlar her zaman korkutucudur ama beni siz uğraştırdınız. Ben sadece Mathew’i öldürecek ve babamı uyandıracaktım. Elbette sevgili kocam Magnus ise bana yardım edecekti. Teo’nun

taçı ile ölüleri uyandırabilirsiniz. Tek amacımız buydu ama sen aptal gibi bir çatalı yere düşürdün.”

Hafızamı kazanmamdan bahsediyordu.

Farkındalıkla yüzümü buruşturdum. Magnus, Dream’i kandır-
mıştı. Başından beri sadece taçı istiyordu.

Ben bile ona inanmışken, Dream’in inanmasına şaşırıyordum.

Ivan’ın sesi sessizliği böldü.

“ELÇİ!”

Kılıç yüzünden tepki veremedim.

Magnus’un sesi kulağıma doldu.

“Kuyudan atla Laura.”

Kılıcı çekti.

Ona dönmek, defol git diye bağırarak istedim ama vücudum hip-
noz olmuş gibi hareket ediyordu.

Ivan tekrar bağırdı.

“Hayır Laura. Siktir, dur lütfen!”

Yapamıyorum diye bağırarak istedim.

Zihnimden yaşadığım onca anı geçerken içimde bir şeyler bükül-
dü. Bileğimdeki siyah ipe baktım, bu ip sayesinde Ivan, nerede
olursam olayım, acımı hissetmekle lanetlenmişti.

Yüksek ihtimalle hissediyordu.

Beni koruyamamıştı.

Yine de onu suçlamadım.

Karanlığı boyamayı seçen bendim. Onu seçen her zaman bendim
ve başarmıştım, ben karanlığı boyamıştım.

Sadece yanlış bir renk kullanmış olmalıydım.

Kuyunun önündeydim.

Magnus’un sesi yine zihnimde yankılandı. Sessizce kuyuya çık-
tım.

Gözümde akan yaşlara engel olamıyordum.

Ivan’ın çırpınısını izledim.

Anabeth’in Magnus’u öpüşünü.

Bunca zamandır amaçsız hisseden bedenim şimdi zonkluyordu.

Yalnız hissediyordum, hem de hiç olmadığım kadar.

İhanetin yükü omuzlarıma kaya gibi çökmüş, abimin ve Ivan’ın
acılarının sorumluluğunun altında ezilmiştim ama söylemek is-
tediğim son bir şey vardı, belki de reflekti ama yine de ayaklarım
geri geri giderken sonunda tüm gücümü zorlayarak bağırdım.

“Seni seviyorum Ivan.”

Ivan daha çok çırpındı.

“Bende, bende seni seviyorum Laura.”

İlk kez ismimin ağırlığını bu kadar keskin hissettim.

Anabeth’in kahkahasını duydum.

Yüksek ihtimalle bizi çocuk olarak görüyordu.

Kris’in bu masalın neresinde olduğunu, Magnus’la nasıl tanıştık-
larını merak ettim ama elbette sormadım.

Sesime ulaşmıştım ama bedenime ulaşamadım ve bir adım daha
gerileyerek boşluğa adım attım.

Devam Edecek...

Kitappad
.com

Kitaplobi
.com

Kitapşeyleri
.com

KİTAP MI YAZDINIZ?

0549 654 72 54

www.tilkikitap.com